

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

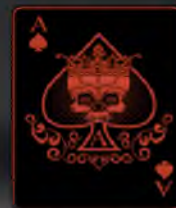
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK MAFIA
STEAMY ROMANCE

KINGS OF
LAS VEGAS

□□□

KING OF CORRUPTION

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TAMMY ANDRESEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

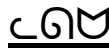
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

YOLSUZLUK KRALI
LAS VEGAS'IN KRALLARI

TAMMY ANDRESEN

Telif hakkı © 2025 Tammy Andresen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

İÇİNDEKİLER

Yolsuzluğun Kralı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 Epilog](#)

[Lanetlerin Kralı](#)

[Okuyuculara not:](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm Las](#)

[Vegas'ın Efendileri](#)

[Tammy Hakkında Daha Fazla Bilgi](#)

YOLSUZLUK KRALI

Ölüm bizi ayırana kadar.

Babam kız kardeşimi acımasız bir mafya babasına sattığında, sıra bana gelmeden kaçmam gerektiğini biliyorum.

Paraya ihtiyacım var, bu yüzden tek iyi olduğum şeyi yapıyorum: kart saymak.

Ancak başından beri büyük bir hata yapıyorum.

Çalmayı seçtiğim Las Vegas kumarhanesi mi?

Orası kız kardeşimin nişanlısına ait.

Onun ofisine sürükleniyorum, adamları beni bir sandalyeye itiyorlar, o ise üstümde duruyor, bakışları ruhumu dondurmaya yetecek kadar soğuk.

O, kanunların üstünde bir adam, istediği her şeyi yapabilir.

Ama en kötüsünü yapıyor... beni bekletiyor. Düşünün. Kaynamayı.

Düğünden *sonra* beni nasıl cezalandıracağına karar verecek.

Tören için zar zor kendimi toparlıyorum.

Sadece kız kardeşimin yanında durmam gerekiyor.

Ama kardeşim ortalarda yok.

Onun yerine, papaz evinin kapısının arkasında beyaz bir gelinlik asılı. Meğer planlarda bir değişiklik olmuş.

Sonunda benim cezamı belirlemiş. Ve şimdi...

Gelin benim.

BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

"*Bana* bunu yapmasına nasıl *izin* verebilirsin?" diye ağlayarak kardeşim Katarina, kardeşimizin ayaklarının dibine diz çöküyor. "Beni sanki bir hayvanmışım gibi evlendirmesine nasıl izin verebilirsin?"

"Hayvanlar evlendirilmez," diye iç çekerek Dimitri, başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu.

"Satılır," diye karşılık verdi kız kardeşim, yerden kalkmadan ona öfkeyle bakarak. Yalvarma numarası buraya kadarmış. "Tıpkı benim Las Vegas'taki bir kumarhaneye satılmam gibi."

Dimitri elini indirir, yakışıklı yüzünde acı bir ifade belirir. "Teknik olarak, Ryker Smith'in devralacağı mülk şeritte değil."

"Bu beni rahatlatacak mı?" diye bağırarak ellerini havaya kaldırır. "Daha düşük kaliteli bir kumarhaneye takas ediliyorum diye mi?"

"Satılmıyorsun," dedi Dimitri, dikleşerek, gözleri sertleşerek. "Her şeyden önce, böylesine güçlü bir aileyle evlenerek babamızdan korunacaksın."

Ben burun kıvrınca kardeşim bana sert bir bakış attı. Gözlerimi kaçırırken çenem biraz düştü ve sessiz kaldım.

Birincisi, hayvan gibi takas edilen ben değilim, ikincisi ise kardeşimin dikkatini çekmemek en iyisi. Kardeşimizi yıllardır görmedik, o da bizi hiç umursamadı.

Ama şimdi... şimdi bir işimiz var, şimdi ikisinin yıllardır sürdürdüğü savaşta babamı yenmesine yardım edebiliyoruz, şimdi bize ilgi duymaya başladı. Hayır, teşekkürler.

Kardeşimin kontrolünden kurtulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Katarina ve ben birbirimizi anlıyoruz. Bu batan bir gemi ve her kadın kendi başının çaresine bakıyor. Yıllardır böyle.

"Peki beni yeni kocamdan kim koruyacak?" Katarina'nın sesi her kelimeyle yükseliyor. "Onun ailesi hakkındaki dedikoduları duymadığımı sanma. Benim müstakbel kocam. Beni yağmurdan kaçarken doluya tutuyorsun!"

Ben de duydum. O karanlık söylentileri. Ryker Smith, taviz vermeyen ve acımasız kişiliğiyle tanınır.

Katarina ve ben kendimizi bir kasırganın ortasında bulduk. Üç güçlü adamın arasında sıkışıp kaldık ve her seçenek gerçekten korkunç. Ama babam ve hatta kardeşim, bizim için bilinen düşmanlar. Ancak Smith ailesi...

Vegas'a geleli on dakika olmamıştı ki, Ryker'ın en yakın kardeşi Killian Smith hakkındaki hikayeler bir tablo çizdi. Adam, paraya muhtaç olan karısını takip etti ve sonra onu kendisiyle evlenmeye zorladı.

Bunlar iyi adamlar değiller.

Ailemiz de onlardan daha iyi değil. Babamız, son beş yıldır, kaçmamızı engellemek ve bizi korumak için, silahlı korumalar olmadan evden çıkmamıza izin vermiyor.

Her bakımdan, bir hapishanede kilitliydik. Şimdi Katarina yirmi üç, ben yirmi bir yaşındayım ve Rus hapishanesinden kurtulduk. Amerika Birleşik Devletleri'ne tek bir amaçla geldik... ailemizin iş bağlantılarını güçlendirmek için evlenmek.

Ancak sevgili kardeşim – alaycı tonumu fark edin – bizi babamızdan çaldı ve şimdi Katarina'nın evlilik anlaşmasını kendisi yürütüyor.

Harika bir ailem var.

Katarina koluma vurduğunda, kardeşim ve ablamın bensiz konuşmaya devam ettiklerini fark ettim. "Söyle ona, Sasha."

Kız kardeşime, sonra da erkek kardeşime boş boş baktım. "Ne söyleyeyim?"

Kız kardeşim uzun bir nefes verdi. "Odaklan, Sasha. Şimdi bana yüzüstü bırakma."

Ben irkilirim. Kesinlikle ve yoğun bir şekilde konsantre olabileceğim birkaç alan vardır. Örneğin, sayılar kafamda kalır.

Duygularla ilgili konuşmalar ise pek değil.

"Ben pes etmiyorum," kaşlarını çatarak söylüyorum. Sadece Smith ailesinin de babamız kadar acımasızca narsist ya da kardeşim kadar zalimce ilgisiz olma olasılığını düşünüyordum. Kardeşler, ailemle aynı işi yapıyorlar. Maddi kazanç için evlilikler ayarlamaya hazırlar. Bomba sığınakları kadar sağlam apartmanlar inşa ediyorlar...

"Sasha," Dimitri kaşlarını çatarak bağırır. "Bu konuşmada yeterince fikir var. Seninkine ihtiyacımız yok."

Sessiz kalmam gerektiğini söylüyorum kendime, ama Katarina evlendiğinde, sıra bana gelecek. "Yine de söyleyeceğim. Smith'lerin korkunç insanlar olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünüyorum. Ve Ryker Smith..."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Onları tanıyorum. Babamızdan çok daha iyiler."

Katarina burun kıvrır. "Bu pek bir şey ifade etmiyor, tabii doğruysa."

Dimitri tavana bakar. "Anlaşma yapıldı. Düğün yapılacaktır. Ve Smith'lerin koruması altında olacaksınız. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Burnumu kırıştırırım.

Katarina korunacak — en azından kardeşimizin teorisi bu. Bu evlilikten elde edeceği tüm kazançları uygun bir şekilde göz ardı ediyor. Son duyduğum kadarıyla, Vegas'ın en değerli gayrimenkullerinden birini alacak, Katarina ise bir canavarla yaşamak zorunda kalacak.

İşte bu yüzden kardeşim veya babamın beni evlendirmesine izin vermiyorum.

Kendi planım var.

Tek ihtiyacım olan biraz para.

"Bunu yapmayacağım," diye bağırıyor Katarina, ellerini yumruk yapıp ayağa kalkarken. "Beni zorlayamazsınız."

Dimitri'nin bakışları o kadar sert ki, ikimiz de geri adım atıyoruz. Onu son gördüğümde ben daha çocuktum. Bu adamı tanımıyorum, neler yapabileceğini bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

"Ryker Smith ile evleneceksin," dişlerini sıkarak söylüyor. "Bu hem senin hem de benim yararına. Bu konuşma burada bitti."

Sonra arkasını dönüp dairemizden çıkar ve kapıyı arkasında çarpar.

Smithler ya da Kincaidler - Las Vegas'taki bu aileleri takip edemiyorum - bizi en üst düzey güvenli bir binaya taşıdırdılar.

Bunun bizim güvenliğimiz için olduğunu söylüyorlar. Babamız da öyle demişti, ama ben bir hapishanede tutulduğumu anlarım.

Her yerde kameralar, giriş ve çıkışlarda güvenlik görevlileri, kasa görevi de gören asansörler. Burası bir hapishane.

Ve kardeşim Dimitri, benim yeni gardiyanım.

Katarina ayağa kalkarken derin bir nefes alıyorum. "Buna inanabiliyor musun?"

"Hayır," başımı sallıyorum. "Bunca zaman Dimitri'nin bizi kurtaracağını düşündük..."

"Cidden," diye başını sallıyor. "O da otets kadar kötü."

O babamız kadar kötü değil. Babamız, Katarina'nın küstahlığı yüzünden vücuduna sayısız morluklar bırakır ve hatta kırık bir kol da eklerdi.

Ama bunu belirtmenin bir anlamı yok. "Ne yapacaksın?"

"Onunla evlenmeyeceğim." Katarina çenesini kaldırır. "Yeterince uzun süre köle oldum."

"Bu evlilikten nasıl kurtulacaksın?" diye soruyorum, ona dönerek. Birbirimize benziyoruz. Aynı koyu saçlar, aynı gri-yeşil gözler, aynı klasik yüz hatları.

Ama ben minyonum, Katarina ise heykel gibi. Ben analitik biriyim, Katarina ise duygularla doludur.

"Bunu dert etme. Biz Rus'uz. Bir şeyler bulurum."

Ama zamanımız azalıyor. Düğün yarın sonrası. Katarina evlendiğinde, Dimitri'nin dikkatini bana çevireceğinden eminim.

Bu da planımı uygulamak için çok az zamanım olduğu anlamına geliyor.

Katarina odasına gidip beni oturma odasında bırakır. Smith ailesine bir konuda hak vermeliyim. Daireleri çok güzel. Büyük bir ada mutfak yemek alanına açılıyor ve bu alan da oturma odasına sorunsuz bir şekilde bağlanıyor.

Küçük bir koridor, her biri kendi banyosuna sahip iki yatak odasına açılıyor.

Koridordan geçip sağa dönerek yatak odama giriyorum. Arkadaki sürgülü kapı balkona açılıyor, dikey bir sıra halinde üçüncü kattaki dairemden zemine kadar uzanıyor.

Kaçışım bu şekilde olacak.

Yatağımın altından, böyle bir durum için özenle sakladığım bir rulo parayı çıkarıyorum.

Planım basit. Sayıları hatırlama yeteneğimi kullanarak, daha küçük ve daha az güvenli bir kumarhaneye gideceğim, orada kartları sayıp Vegas'tan ayrılmak için yeterli parayı kazanacağım.

Babam sayesinde, üç farklı takma ad için pasaport ve kimlik belgelerim zaten hazır.

Tek ihtiyacım olan şey para.

Basit.

Umarım.

Para destesini alıp yatağın üzerine atıyorum ve giyinmeye hazırlanıyorum.

Daha önce Vegas kumarhanelerine hiç gitmedim, ama Rus kumarhanelerinde oldukça katı kıyafet kuralları var.

Balkonlardan aşağı sarkarken gece elbisesi giyemem, ama işimi görecektir siyah bir pantolonum var.

Onları çekmecedemden çıkarır, parlak bir üst giyer ve uzun kahverengi saçlarımı parlayana kadar fırçalar, sonra da topuz yaparım.

Dolgun dudaklarıma parlaticı sürüyorum ve uzun, koyu kirpiklerimin etrafına koyu renkli göz kalemi ve rimel sürüyorum.

Rusya'da hem Katarina hem de ben güzel sayılırdık.

Bunu bilemem. Ama pembe parlak bluzum yanaklarımda rengini ortaya çıkarıyor ve kahverengi saçlarımla uyumlu.

Buraya ait değilmişim gibi görünmeyeceğimden emin olarak, para rulosunu pantolonumun arkasına sıkıştırıyorum. Küçük bir sırt çantasına pasaportlarımı, diş fırçamı ve birkaç çift iç çamaşırdımı koyup yatağa oturuyorum ve karanlık basmasını bekliyorum.

pasaportlarımı, diş fırçamı ve birkaç çift iç çamaşırımı koyup yatağa oturur, karanlık basmasını beklerim.

Binanın içi ve dışı kameralarla donatılmış.

Tabii ki zamanlamalarını ölçtüm, binanın yan tarafında ileri geri hareket ederken programlarını öğrendim, ama riski azaltmak için karanlık basmasını bekleyeceğim.

Saat geçtikçe kumarhane daha kalabalık olacak ve kalabalığa karışmak daha kolay olacak.

Vegas güneşi yavaşça batarken, gökyüzünü turuncu ve kırmızı tonlarıyla boyuyor. Çölü seviyorum. İnkâr edilemez bir güzelliği var.

Kalmıyor olmam çok yazık.

Son ışınlar kaybolup gökyüzü karanlığa büründüğünde, sürgülü kapıya doğru ilerleyip binanın her iki köşesindeki kameraları izliyorum.

Kameralar uzaklaşıırken, kapıyı kaydırarak açıyorum ve tekrar yavaşça kapatıyorum.

Kendimi parmaklığın üzerine çekip, parmaklıkları aşağı doğru kaydırıyorum, aşağıdaki parmaklığa ayak parmağım değene kadar sallanıyorum. Keşke Katarina'nın boyunda olsaydım.

Tek ayak parmağımın üzerinde dengemi sağlıyorum ve sonra yukarıdaki balkondan bırakıyorum kendimi. Sırtım geriliyor ve neredeyse düşüyordum ama son anda çömelip ayaklarımın altındaki korkuluğu yakalıyorum.

Bir saniye nefesimi topluyorum. Ama çok uzun sürmüyor, kameralar geri dönmekten önce otuz saniyeden az vaktim var.

Aynı işlemi tekrarlayarak birinci kata ulaşıyorum. Bu sefer daha kolay oluyor ve kısa sürede yere atlıyorum.

Binanın etrafını çevreleyen çalılıklara gizlice girip, kameraların benim yönüme dönmesini bekliyorum.

Yavaşça sayıyorum, kameralar tekrar başka yöne dönene kadar zamanlamayı hesaplıyorum, sonra çalılardan fırlayıp sokağa çıkıyorum.

Adrenalin vücudumu doldururken ciğerlerimden hava çıkıyor.

Özgürüm.

Hayatımda ilk kez, kendi kaderimin efendisiyim.

Ama kendimi fazla kaptırıyorum. Bu sadece ilk adım.

İkinci adım, kimsenin beni bulamayacağı bir yere gidebilmek için yeterli parayı biriktirmek.

Ne babam, ne kardeşim, ne de kız kardeşimin yeni ailesi.

Smith kardeşlerin hepsi cehenneme gidebilir. Özellikle Ryker, tanımak istemediğim bir adam. Onunla bir kez tanıştım ve beni rahatsız hissettirdi.

Bu düşünce beni cesaretlendiriyor, ancak hazırlık için pek bir şey yapamadığımdan sonraki adımın ilkinden çok daha zor olacağını biliyorum.

Yan sokaktan çıkıp caddeye adım attım.

Işıklar parıldıyor, insanlar kaldırımlarda kalabalıklaşarak gülüyor, birbirlerine dev kokteyller kaldırıyorlar. Bu rahatsız edici ve ben geri çekiliyorum.

Onların enerjisine ayak uyduramadığımı, bu yüzden dikkat çekeceğimi hissedebiliyorum.

Hiçbir zaman rol yapma konusunda iyi olmadım. Katarina sırtında bıçak varken bile gülümseyip gülebilir, ama ben öyle davranamam.

Bellagio'daki çeşmelerin saat başı gösterisi başladığında orada duruyorum, su püskürmesi cildimi nemlendiriyor. İçeri girebilirdim, ama o kalitede bir yerde en üst düzey güvenlik olacaktır.

Çaresizlik hissi yaydığımı bilerek, kendime daha uygun olan eski Vegas'a doğru yürümeye devam ediyorum.

Strip, devasa bir parti. Eski Vegas ise zor günler geçirenler için. İçkilerini şemsiyesiz ve akşam yemeklerini ikiye bir fiyatına isteyenler için.

Ama ben oraya gidiyorum çünkü güvenlik de çok daha gevşek. Burası yüksek bahisçiler için bir yer değil.

Bekarlığa veda partilerini ve üniversite kulüplerinin toplantılarını geçip Fremont Caddesi'ne doğru yoluma devam ediyorum.

Düşündüğümden daha uzak ve serin gece havasında bile sırtımdan ter damladığını hissedebiliyorum.

Ayaklarım çoktan ağrımaya başladı ve makyajım akmaya başladı. Tam o sırada Palace görüldü.

Diğer yeni kumarhanelerden ayrı olan bu kumarhane, yeni Las Vegas Strip'ten farklı bir atmosfere sahiptir.

Birkaç saniye boyunca, kararsızlık içinde dudaklarımı ısırarak orada duruyorum.

Nefesimi alıp kararımı veriyorum ve caddeyi geçip devasa lobisine giriyorum.

Kumarhane katını bulmak oldukça kolay. Paramı bozdurup, fişlerimi alıp bir masa arıyorum.

Beş kartlı poker oynayacağıma karar verdim. Ne tür bir krupiye seçmem gerektiğini düşündüm ve yaşlı bir adamda karar kıldım. Kadınlar kurnazdır ve yaşlı erkekler genç bayanlara karşı şüpheli olmaktan çok koruyucu davranırlar.

İster inanın ister inanmayın, kart saymak hassas bir sanattır. Kart destesinin nerede olduğunu anlamanız, oynanan kartları takip etmeye başlamanız, destenin ters çevrilip karıştırılmadan önce ritmini bulmanız gerekir.

Ayrıca, şüphe uyandırmadan öğrenme sürecini tamamlayacak kadar paranızın olması gerekir.

Küçüklüğümde beri korumalarımla poker oynuyorum ve kartları takip etme konusunda kusursuz bir hafızam var.

Ancak krupiyeyi okumak ve uygun tavır korumak gibi incelikli konularda kendime çok daha az güveniyorum.

Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Umduğumdan daha genç bir krupiye seçiyorum, ama o yeni bir deste kartı yıkıyor. Otomatik karıştırıcı olmadığı için, saymam gereken sadece bir deste kart olduğu için işim çok daha kolay.

Kaç el izleyebileceğimi düşündüğüm kadar izledikten sonra, yerime oturuyorum ve korkmuş görünmemeye çalışıyorum.

Bu pek de zor değil. Ama suçlu ve korkmuş gibi görünmektense, masum ve endişeli görünmeye çalışıyorum.

Her oyuncuya ilk bahis hakkını belirlemek için tek bir kart dağıtıyor ve bana bir papaz geldiğinde, iyi bir başlangıç yaptığımı anlıyorum.

Krupiyenin ihtiyaç duyduğu ası almasının neredeyse imkansız olduğunu bildiğim için, kazanmam çok uzun sürmüyor.

Ve sonra tekrar kazanıyorum. Ve tekrar.

Krupiyenin gülümsemesi dört el içinde şüpheye dönüşür ve bu benim için durma işaretidir.

Kazançlarımı toplayıp yeni bir masa seçiyorum.

Bir masa daha oynayıp, fişlerimi bozdurup başka bir kumarhaneye geçeceğim.

Hedefimi seçiyorum, oturmadan önce birkaç el izliyorum.

Nefesimi veriyorum, krupiye bana tuhaf bir bakış atıyor. Bir masadan sonra sarayı terk etmeli miydim? Etrafa bakıyorum, yemin ederim güvenlik görevlilerinden biri beni izliyor.

Hayatım boyunca mücadele ettiğim bir sorun olan endişemin arttığını hissediyorum. Omuzlarımı döndürüyorum, ellerimi masanın altında birleştiriyorum ve sonra parmaklarımı avucuma, sonra da bacaklarıma vurmaya başlıyorum.

Bu, korkumu kontrol etmek ve sinirlerimi yatıştırmak için dadılarımdan birinin bana öğrettiği bir egzersiz, ama burada işe yaramıyor.

Dahası, gardiyanlardan biri bana bakarken telsizle konuşuyor, gözleri bacaklarımı tıklayan parmaklarımı izliyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum, elime ve oynanan kartlara odaklanamıyorum.

Yine de, bir şekilde, eli ve ardından bir diğerini de kazanıyorum. Yakında ayrılmam gerektiğini biliyorum, ama bu desteye yeni alıştım ve harcadığım emek karşılığında birkaç el daha kazanmak istiyorum.

Ama bu bir hataydı. Bir el daha kazanıyorum ve bu masada ve bu kumarhanede bir sonraki elin son elim olacağına kararlıyım, tam o sırada omzumdan biri bana dokunuyor.

Bu, benim bilinçsizce dizime vurduğum dokunuştan tamamen farklıydı.

Döndüğümde, çok sert bakışlı bir güvenlik görevlisi bana dik dik bakıyordu. "Benimle gelin bayan."

Ağzım açıldı ve kapandı, önümdeki fişleri hızlıca hesapladım. Buraya geleli bir saat bile olmamıştı ve şimdiden elli bin dolardan fazla kazanmıştım.

Çok fazla, ama bu beni gerçekten başımı belaya sokmaya yeter mi? Fişlerimi toplamaya başlıyorum, ama gardiyanın eli omzuma geliyor. "Onları bırak," diyor sert bir sesle.

"Ama onları ben kazandım," diye bağıriyorum, krupiye yeni bir deste çıkarırken diğer kumarbazların hareketlerini görmezden gelerek. "Onlar benim."

İlk gardiyana bir başkası daha katılır ve elini diğer omzuma koyar. Soğuk bir korku omurgamdan aşağıya doğru akar. "Onları torbaya koy," der krupiyeye. "Bayan Smith'in onları alıp almayacağına kendisi karar verebilir."

Kaslarım jöleye dönüşür. "Bay Smith mi?"

"Aynen öyle, kızım. Ryker Smith seni görmek istiyor." Sonra beni kolumdan tutup yukarı çekiyor.

Bacaklarım çalışmaz ve diğer gardiyan diğer tarafımı tutmadan önce yere düşmeye başlarım ve ikisi beni kumarhane zemini boyunca sürüklemeye başlar.

Beynim çalışabilseydi, kendime nasıl olup da kız kardeşimin nişanlısının kumarhanelerinden birinde bulunduğumu sorardım.

Ama aslında bilmem gerekirdi. Vegas'ta Smith ailesi emlak tanrılarıdır ve aynı zamanda suçludurlar.

Onlar kanunların üstündedir, yani Ryker Smith, hırsız küçük baldızına istediği her şeyi yapabilir.

Ne seçecek? Bunu öğrenmek üzereyim.

İKİNCİ BÖLÜM

SASHA

İki gardiyan yanımda dururken, çift kapıdan içeri çekiliyorum. İkisi de benden uzun boylu, ikisi de birer kolumu tutuyor.

Bu hem dramatik hem de aşırı bir güç gösterisi. İşe yarıyor. Onların beni kumarhane katındaki tüm süslemelerden yoksun dar bir koridordan sessizce götürmelerine izin verirken titremeye başladığımı hissediyorum.

Koridorun sonuna kadar yürürken, çoğu karanlık olan bir dizi standart ofis kapısından geçiyoruz.

Kalabalıktan uzaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyor, göğsüm o kadar sıkışıyor ki kalbimin patlayacağından endişelenmeye başlıyorum.

Nefesimin kesildiğini hissediyorum, ayaklarım düz ayakkabılarımda takılıyor, bu yüzden gardiyanlar düşmemem için beni tutmak zorunda kalıyor.

Ama durmuyorlar. Beni koridorun sonundaki kapıya doğru sürüklemeye devam ediyorlar. Onun kapısı olduğunu bildiğim kapıya...

Birincisi, buzlu camda onun adı yazılı olduğu için.

Ama ikinci olarak... kapının kendisi diğerlerinden daha güzel. Ahşap dokusu, camın kalitesi, hatta kapı kolu bile cilalı pirinçten yapılmış.

O zaman direnmeye başlıyorum, muhafızlarımla tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum.

İkisi de ellerini daha da sıkılaştırır. İnsanlar bazen "Asla bir Rus'la uğraşma" derler. Kimse kardeşim Dimitri'yle uğraşmaz. Katarina ise, yüzüne gülümseyerek gözünü oyar. Peki ya ben?

Elbette, karmaşık bir güvenlik sistemini aşabilirim. Evet, kartları sayarak kumarhaneden para çalabilirim. Ama gerçek şiddet, benim yapımda yok. Hiç olmadı. Aslında... bu konuda biraz korkak sayılırım.

Babam beni bu yüzden her zaman kolayca kontrol edebilmiştir.

Sağımdaki adam uzanıp kapıyı açıyor, onlar da yanlara kayarak hepimizin kapıdan geçebilmesini sağlarken beni tutmaya devam ediyorlar. Ben direnmemeye rağmen neredeyse hiç çaba göstermiyorlar.

İkinci adam kapıyı arkamızdan kapatırken, ben bir kez daha onların elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Bırakın beni."

"Olmaz," diye mırıldanır öndeki adam.

"Nereye gideceğim ki?" diye karşılık veriyorum, biraz alan, düşünmek ve plan yapmak için yer arzularak. "Beni kapattınız."

Beni büyük bir maun masanın önündeki sandalyelere götürürken bana yan gözle bakar.

Sonra, solumdaki kişi elini omzuma koyarak beni oturmaya zorladı. Zihnim çok karışık olduğu için bunu neredeyse fark etmedim.

Hapishanemden kaçtım. Özgürlüğüme kavuşmak için hırsızlık yapmaya çalıştım. Kardeşim, yeni gardiyanım, bunu öğrenirse ne düşünecek?

AMA EN AZINDAN, popom yastıklı koltuğa değdiğinde, ikisi de kolumdan ellerini çekiyor, sadece biri, bir yere gitmediğimden emin olmak için elini omzumda tutuyor.

Diğer adam yan kapıdan kaybolur.

Beni öldüren şey sessizlik. Buradan kumarhaneyi hiç duyamıyorum ve kendimi çok yalnız hissediyorum.

Bana her şey olabilir ve kimse yardımına gelmez.

Ailemden kimse burada olduğumu bile bilmiyor.

Nefesim kesildi. Ryker Smith beni burada öldürebilir ve kardeşim hiçbir şeyden habersiz onunla evlenebilir.

Başım dönüyor, midem bulanıyor.

Bir düşünce beni ileriye götürürken gözlerimi kapatıyorum. Çıkmak istedim. Babamla olan hayatım hayat sayılmazdı.

Kardeşimle olan hayatım ise sadece biraz daha iyiydi. Ve sanırım, ölüm de, kendi çapında, bir çıkış yolu.

Bu düşünce beni o kadar sakinleştiriyor ki, ayaklarımın altındaki bordo halıya kusmuyorum.

Ama gözlerimi kapattığımda kendimi ritmik bir şekilde dizime vururken buluyorum. Yalvarmayacağım. Ama biraz merhamet isteyeceğim.

Hızla dönen düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışırken derin ve düzensiz bir nefes alıyorum.

Başka birinin alanıma girdiğini hissediyorum. Havadaki değişiklik ve ısınmadan anlıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soran kaba bir ses, düşük tınısı beni titretir.

Ellerim durur ve vurmamak için yumruk yaparım. "Bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun?"

Gözlerimi açmaya zorluyorum, ki bu bir hata. Gözlerim, erkeksi kalçaları ve güçlü uylukları saran şık İtalyan pantolonunun hizasında. Ama çenemi kaldırmamı sağlayan, pantolonun kasık kısmındaki şişkinlik.

Gözlerim Ryker Smith'in karanlık, dipsiz bakışlarıyla çarpışıyor. Nefesimi tutuyorum, sandalyeme yaslanıp ellerimi göğsümün üzerinde birleştiriyorum.

O klasik anlamda yakışıklı değil. Yüz hatları daha sert, daha pürüzlü, burnu kıvrık, kaşları kalın ve elmacık kemikleri belirgin. Ama nedense, tüm bu özellikleri bir araya gelerek onu tamamen dominant bir erkek olarak çok çekici kılıyor. Beni çok korkutuyor.

O da kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ama onunki bir güç gösterisi, ben ise kesinlikle korkmuş bir çocuk gibi görünüyorum.

"Cevap?" Derin sesi beni irkiltir.

"Neye cevap?" Diye kekeliyorum, boğazımdaki yumruyu yutarak.

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşir. "Ne bekliyorsun?"

"Seni." Ne hakkında konuştuğumuzu bile anlamadan nefes nefese soruyorum.

Gözleri kısılır ve ruhumu okurcasına bana bakmaya devam eder.

"Bana küstahlık mı yapmaya çalışıyorsun?"

Ne demek istediğini anlamıyorum. Hayatım boyunca İngilizce konuştum ve çok fazla Amerikan televizyonu izledim, bu yüzden kültürel argo terimlerini iyi bilirim ama şu anda "fresh" kelimesinin anlamını anlayamıyorum. "Meyve gibi mi?"

Ağzını açıp kapattı ve yüzü daha da sertleşti. "Adamlarım kartları saydığını düşünüyor."

Ona bakarken, onun ofisine gelmeden önce bir çeşit inkar senaryosu prova etseydim keşke diyorum. Prova yaptığımda çok daha iyi sonuçlar alıyorum. "Bu yasa dışı."

"Evet. Evet, öyle."

Ryker uzun boylu bir adam, ben ayakta dururken bile benden çok daha uzun. Ama böyle otururken kendimi çok savunmasız hissediyorum. "Ayrıca, biz yakında bir aile olacağız."

"Evet. Evet, öyle."

Bana doğrudan hırsızlık yapıp yapmadığımı sormadığı için, ben de doğrudan cevap vermiyorum. Bu bir teknik ayrıntı mı? Evet, öyle. Ama yalan söylemede de pek iyi olmadığım için bundan kaçınıyorum.

Sanki söylediklerime inanıyormuş gibi görünmüyor zaten. "Buranın benim kumarhanem olduğunu biliyor muydun?"

Taktik değişikliği kafamı yine karıştırdı. "Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdim, bunu itiraf etmeli miyim yoksa etmemeli miyim diye düşünme fırsatı bulamadan gerçek ortaya çıktı. Kahretsin.

"Hala kardeşinin kumarhanesi olduğunu mu sandın?"

Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Burası Dimitri'nin kumarhanesi miydi? Bu çok kötü.

"Bu akşam nasıl tek başına dışarı çıkabildin?"

Dudaklarımı ısııyorum. Lüks dairemde kilitli kalmam gerektiğini biliyor. Bir mahkum gibi. Beni oraya koymasına o da yardım etti. "Şey... bilirsin..."

"Hayır, bilmiyorum. Neden bana anlatmıyorsun?" Sonra masasına yaslanır, bu da bir şekilde vücudunun erkeksi hatlarını hiç azaltmaz. Hatta tam tersine... Gözlerimi kaçırırım.

O kadar berbat durumdayım ki, histerik olmaya ramak kalmasaydım, neredeyse komik olurdu. "Kazançlarımı almama izin verecek misin?"

"Hayır."

Nefesimi tutarak sandalyemden kalkarım, çenem gerilir. Biriktirdiğim her şeyi bu kumarhaneye yatırmıştım. Eğer hiçbirini geri vermezse, hiçbir şeyim kalmayacak. "Ama param!"

"Benden çalmaya kalkışmadan önce bunu düşünmeliydin," diye cevaplar, çenesi camı kesebilecek kadar sertleşmiştir.

"Ben..." Sesim giderek azalır.

"Şimdi..." diye gürler, tekrar ayağa kalkar, neredeyse bana dokunacak kadar yaklaşır. İstemedenden geriye doğru sendelerim. "Eve gidiyorsun..."

Bu sözler beni tekrar titretmeye başlar. Dimitri yaptığımı öğrenirse bana ne yapar? Beni ne kadar çabuk evlendirir?

"Lütfen."

"Yalvarmak sana yardımcı olmayacak."

"Paramı alamazsın. Ona ihtiyacım var." Panik tekrar yükseliyor ve sesimdeki titremeyi engelleyemiyorum.

"Ne için?" Karanlık gözleri benimkileri araştırıyor, hiçbir şey belli etmiyor. O bir yılan gibi.

Ona kaçmayı planladığımı, kız kardeşim için tasarladığı kaderden kaçmaya çalıştığımı söyleyemem. "Para olmadan tamamen kapana kısılmış durumdayım," diye fısıldarım.

Ağzı sıkı bir çizgiye dönüşüyor. "Her halükarda kapana kısıldın, küçük kuş."

Kafamı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Bu da kendimde beni rahatsız eden bir başka şey. Denesem bile duygularımı kontrol edemiyorum. Ve onun sözlerinin doğruluğu sinirime dokunuyor. "Sen yardım edebilirsin..."

"Eğer benim, sen almaya çalıştığın şeyi aldıktan sonra gelip seni kurtaran kahraman olduğumu düşünüyorsan..." Arkamdaki muhafızlardan birine bakar.

"Onu masadan aldığımızda elli bin dolar kazanmıştı." "Benden elli bin dolar almaya çalıştın ve şimdi benden yardım mı istiyorsun?" Dilini şaklatarak sinirlerimi bozuyor.

Gözlerim tekrar kapanıyor. Zaten babam ve kardeşim arasında sıkışıp kalmıştım. Ama şimdi... durumum çok daha kötüye gitti. "Lütfen."

"Eğer bu yardım çağrısıysa, reddedildi. Eğer bu merhamet dilekçesiye, o da reddedildi." Her kelimeyle sesi daha da sertleşiyor.

Sandalyeye yaslanıyorum, ciğerlerimdeki hava kesik kesik çıkıyor. "Öyleyse merhamet?"

"O nasıl olur?" İlk kez, gözlerinde bir şey parıldadı.

"Beni öldürecekse, çabuk yapar mısın?" Sürpriz, bakışlarını daha hafif, daha parlak hale getirir ve ilk kez, neredeyse siyah gözlerinde sıcak kahverengi lekeler olduğunu fark ederim.

"Seni öldürmeyeceğim," diye cevaplar, gözlerindeki ışık kaybolur. "Ama bedelini ödemek zorunda kalacaksın."

"Ne... ne demek istiyorsun?" diye haykırarak sandalyenin kolçaklarını sıktım.

"Yakında öğreneceksin. Önce düşün. Sonra, polisi aramayıp seni hapse göndermediğim için bana nasıl teşekkür edebileceğini konuşuruz."

"Hapishane mi?" Neden bu aklıma gelmemişti? Benim tek amacım, bir şekilde özgürlük. Ama tuzak gittikçe daralıyor. "Beni öldürsen daha iyi."

"Not edildi." Sonra elini uzattı. "Peki ya kardeşin? Bu geceki küçük maceran hakkında ne düşünecek?"

Dimitri mi? Beni evlendirecek mi? Babama geri gönderecek mi? Beni sonsuza kadar kilit altında tutacak mı? Ne yapabileceğini, ne planladığını hiç bilmiyorum. "Öğrenmemesi lazım."

"İyi. O zaman hırsızlık girişimin bizim küçük sırrımız olacak."

Ben Rus'um. Bu da onun gerçekte ne demek istediğini bildiğim anlamına geliyor. Bana şantaj yapıyor.

Elini uzatıyor, sanki ona dokunmam gerekiyormuş gibi. Yardım teklifini görmezden gelerek, sırtımı dik ve gergin tutarak sandalyemden kalkıyorum. Çünkü gerçeği bilsem de güçlü olduğumu göstermeye çalışıyorum.

Müstakbel kayınbiraderim beni tamamen kontrolü altına aldı. Ve ben ezilmek üzereyim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RYKER

ÇİRKİN YALANCI.

Sasha, ofisime girdiğinden beri neredeyse hiç doğru bir şey söylemedi. Şimdi bana, korkuyla dolu geniş gözlerle bakıyor. İyi.

Koyu kahverengi düz saçları ve büyük gri-yeşil gözleriyle çok güzel. Yüz hatları çok güzel, dudakları bir erkeği acıtacak kadar soluk pembe.

Onun için acı çektiğimden değil. Acı çekseydim bile, küçük bir çekiciliğin, büyük emeklerle oluşturduğum yoldan beni alıkoymasına asla izin vermezdim.

Yumruklarım sıkılıyor. Dürüst olmak gerekirse, biraz acı çekiyor olabilirim. Ama duygularımın yoluma çıkmasına izin veren bir adam değilim. Demir gibi bir kontrolüm ve mükemmel bir fırsatım var.

Sasha henüz bilmiyor, ama o, hedeflerime ulaşmak için kullanacağım bir sonraki araç oldu.

"Sır mı?" diye fısıldadı, bir eliyle narin boynunu kavradı.

Onu tuzağa düşürdüğümü biliyorum. Dimitri'yi çok iyi tanımıyorum, ama kız kardeşinin gizlice kaçıp büyük bir hırsızlık girişiminde bulunduğunu öğrenince pek de mutlu olmayacağını tahmin ediyorum.

Ve Sasha'nın babasına geri gönderilmemek için neredeyse her şeyi yapacağını tahmin ediyorum.

Ve hapishane... Bu, açıklama gerektirmeyen bir tehditti.

Küçük bir şarkı kuşunu altın kafese kapattım ve o da kesinlikle çok güzel şarkı söyleyecek.

Sasha'nın parmağı boynundaki atan damara dokunmaya başladıığında bile vücudum zaferle titriyor.

Bum, ba dum, dum, bum, bum, dum. Aynı ritim tekrar tekrar. Onun geniş gözlerine bakıyorum, tüm bu zaman boyunca orada olan korku, parlak bir şekilde parlıyor.

Kendimi ona yaklaşıırken buluyorum, zengin kokusunu biraz içime çekiyorum. Kar, tarçın ve çam kokuyordu. Taze ve... özgür bir kokuydu.

Ciğerlerimi doldurarak, çenesini eğip parlak siyah saçlarını omzunun üzerine atarken ona bakıyorum. Nasıl bir his olduğunu merak ederek neredeyse saçlarını geriye doğru çekiyordum.

Sasha, pek çok nedenden dolayı, kız kardeşi hiç olmadığı kadar benim planıma çok daha uygun.

Ailemdeki rolüm her zaman araştırma ve geliştirme olmuştur.

Mükemmel mülkleri ve doğru anlaşmaları bulmak için gerekli tüm araştırmaları yaparım. Kararları ben vermiyorum, şirketi yönetmiyorum, sadece ayak işlerini yapıyorum.

Kollarımın altında yumruklarım sıkışırken yüzümü buruşturuyorum. Ailemde, kimsenin fark etmediği kadar ince bir hiyerarşi vardı.

Ya da belki de aile dışındaki insanlar doğru bilgilere sahip değildi.

Ben ve kardeşim Killian, Smith operasyonunun temel parçaları değiliz, dışlanmış gibi davranıyoruz.

Muhtemelen öyle olduğumuz için. Ben ve Killian, annemizin kocası onu içki ve fahişelik yüzünden terk ettiğinde yaşadığı bir ilişkinin ürünleriyiz.

Diğer üç kardeşimiz Gris, Tris ve Win'den bile farklı görünüyorduk. Üçü klasik ve zarif bir görünüme sahipken, Killian ve ben çok daha kaba bir görünüme sahiptik. Dahası, bize farklı davranılıyordu. Kamuoyuna açık yüzümüz yok, gayrimenkulümüz yok, hisselerimiz daha az.

Ama artık öyle değil.

Ailemi incitmek istemiyorum, ama hakkım olan payı alacağım. Artık benim zamanım geldi.

Bilgi kaynağı olmanın avantajı buydu. Kontrol bendeydi.

Ve bu sefer öğrendiklerimi, bir kez olsun, kendi lehime kullanacaktım.

Dimitri, Katarina'yı gelinim olarak seçmişti. Bu, benim pek de... heyecanlandığım... bir seçim değildi. Katarina, Sasha'dan daha sert, daha güçlü ve daha değişikti.

Ama bu geceye kadar bir değişiklik yapabilecek gücüm yoktu. Dimitri'nin farklı bir seçim yapmasını sağlayacak mantıklı bir nedenim yoktu.

Ama şimdi... Sasha'nın bu akşamki küçük ziyareti sayesinde, artık mükemmel bir fikrim var. Ve Sasha'nın buna uymaktan başka seçeneği yok.

Tabii benim penthouse dairemde çok daha kötü bir yerde son bulmak istemiyorsa.

Benim küçük kafes kuşum.

"Kardeşine yaptıklarını anlatmamı istemediğini biliyorum. Ve polisi bu işe karıştırmamıza gerek yok..."

Korkarak çekinir, içine kapanır, boynundaki damarda nabızı gözle görülür şekilde atar.

Burada dikkatli olmalıyım. Sasha'nın anladığı bir şey varsa, o da kaçmaktır. Bu tuzağı çok erken kurmamalıyım. Para olsun ya da olmasın, çok fazla baskı yaparsam kaçabilir.

"Ne istiyorsun? Bana ne yapacaksın?" Gözleri yine yaşlarla doldu.

Göğsümü sıkıştıran duyguyu görmezden geliyorum. Sasha bu kumarhaneden büyük miktarda para çalmaya çalıştı. Ona acımam.

"Bu borcu nasıl ödeyeceğini düğünden sonra konuşuruz." "Borç mu?"

Sen aldın tüm benim paramı!" o ağlıyor , onun sırtını düzgün bir şekilde. Onda bir güç vardı, bunu takdir ediyorum. Bu, işi kolaylaştırıyor.

"Haksızlığa uğrayan tarafmışsın gibi davranma. Bunun bir bedeli olacak, ama bedelin ne olacağını düşünmek için zamana ihtiyacım var ve düğüne odaklanmam gerekiyor."

Dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Düğüne mi odaklanmak? Hala çiçek aranjmanlarını mı seçiyorsun?"

Hayır. Seçtiğim çiçek aranjmanları değildi.

Gelin seçiyordum...
Ama bunu ben biliyordum, o ise öğrenecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

"Bence artık eve dönme vaktin geldi."

"Ev mi?" O daire evim olmadığı için burun kıvrıyorum. Ama sonra nefesim yine kesiliyor. "Kardeşim kaçtığımı bilmeden beni o hapishaneye nasıl geri sokmayı düşünüyorsun?" Bu anlaşmanın bir parçası gibi görünüyordu. Kardeşim hiçbir şeyden haberdar olmayacaktı. Bu yüzden onun oyununa uymuşum. Dimitri bu gece ne yapmaya çalıştığımı bilmezse, benim için yaptığı planları aceleye getirmeyecektir. Yeni bir plan yapmak için ihtiyacım olan zamanı kazanıyorum.

"Bunu bana bırak," diye cevaplar ve elini uzatır. Elini tutmam. Ben bile kıvrılmış bir yılanı dokunmamam gerektiğini bilirim.

Bir elim gövdemin etrafını, diğer elim boğazımı sarıyor. "Hayır, teşekkürler."

"Bu bir rica değil," diye homurdanıyor ve kolunu biraz daha uzatıyor. "Bu bir emir."

Dudaklarımı sıkıştırıp boynumdaki atan damarı hafifçe tıklamaya devam ediyorum. Başım dönüyor ve korkunun sisinde düşünemiyorum.

Ona dokunmak istemiyorum, bu... tehlikeli geliyor.

Ama o, ben yavaşça, tereddütle boynumu bırakıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırıncaya kadar, elini önümde tutuyor, hiç tereddüt etmeden.

Eli sıcak, cildi benimkinden daha pürüzlü, parmakları beni güçlü ve emin bir tutuşla kavlıyor. Bir saniye için, sanki eli bana güç veriyor gibi, bu hissin içine dalıyorum.

Kendime gelerek parmaklarımı çekmeye çalışıyorum, ama o sıkıca tutuyor. Eğilerek diğer elini yüzüme doğru uzatıyor ve ben otomatik olarak geri çekiliyorum.

Bu tür hareketler her zaman acı anlamına gelmiştir. Parmaklarımı nazikçe sıkarken, dikkatlice saçlarımı omzumdan geriye doğru tarar. "Korkmana gerek yok."

Hafifçe alaycı bir şekilde gülerek başka yere bakıyorum. "Korkmak için her türlü neden var."

Cevap vermeden beni çekmeye başladı, girdiğim kapıya değil, ofisin arkasındaki başka bir kapıya doğru.

İki gorili de, sanki benim sözlerimi doğrulamak istercesine, onu takip ediyor. Burası düşmanca bir ortam.

Bizi beton merdivenleri ve metal korkulukları olan endüstriyel görünümlü bir koridora götürüyor. Ama küçük bir servis asansörünün önünde duruyoruz ve Ryker otopark düğmesine basıyor.

Bir elim onun elinde, diğer elim hala karnımı sarıyor. Serbest kolu belimin altına geliyor, parmak uçları belimdeki parmakları okşuyor.

Bu adam benim fırtınada sığınacağım liman değil. Arkadaşım bile değil. Beni bir şeye şantajla zorladığını açıkça belli etti.

Yine de, ona yaslanıp yüzümü göğsüne saklamak için içimde bir dürtü var. Sedir ve misk kokusu beni sarmış, güçlü ama yumuşak kadife gibi bir dokunuşla.

Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıyorum, kapılar açıldığında yüzüme çarpan asansördeki bayat havayı onun kokusuyla bastırmaya çalışıyorum.

Beni içeri götürüyor, dokunuşu o kadar güçlü ki gözlerimi açmama gerek kalmıyor, sadece ellerinin baskısına tepki veriyorum, ne zaman durup ne zaman başlayacağımı bana söylüyor.

Kapılar kapandığında, bir nefes verip kirpiklerimi açtım. O anda asansörde yalnız olduğumuzu fark ettim. Goriller gitmişti. "Aptal ve daha aptal nerede?"

O gürültülü bir kahkaha atar. "O filmi nereden biliyorsun?"

"Rusya'da Amerikan televizyonlarını çok izlerdim," diye cevap veriyorum, omuzlarımı hafifçe silkiyorum, o sırada parmakları belime kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Kız kardeşimin nişanlısının beni neden böyle tuttuğunu bilmiyorum. Belki de beni sakinleştirmek için, kız kardeşime evleneceği

Spoiler. O zaten biliyor. "Neden öyle?"

"Evden çıkamadığın zaman yapacak başka bir şey yok." O anda ona bakma hatasına düşüyorum. Gözleri yine okunamaz, karanlık ve derin havuzlara dönüşmüş, dikkatli olmazsam içinde boğulacakmışım gibi hissettiriyor.

Yine başka yere bakıyorum, bunun yerine kapıların üzerindeki ışıklarda asansörün inen katlarını izliyorum.

Otoparka vardık ve kapılar açıldı. Burası kumarhanenin ana otoparkı değil, sadece birkaç tane aynı model siyah SUV'nin sıralandığı özel bir otopark katı.

Ryker sonunda bir elimi bırakıp cebinden anahtarlığı çıkarır, SUV'lerden biri buna karşılık olarak yanıp söner. Beni yolcu tarafına götürür, kapıyı açar ve elimi tutup arabaya binmeme yardım eder. "Ne centilmen," diye mırıldanırım, dudaklarım kıvrılır.

O alaycı tavrımı görmezden gelir. "Teşekkürler. Elimden geleni yapıyorum." Sonra arkamdan kapıyı kapatır.

Kilitler tıklamadı ve ben kapı koluna uzandım, parmaklarım soğuk metali okşadı. Kaçabilir miyim? Ne kadar uzağa gidebilirim?

Bir saniye daha bekleyip, kendimi sorguluyorum. Şimdi kaçmaya çalışırsam durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hale getiririm?

Ama kolu parmaklarımla kavramışken, sürücü tarafındaki kapı açılır. Ryker içeri girer, kapıyı kapatır ve kilitleri tıklar.

Sonra park yerinden geri çıkıyor, kaldırılmış kapıdan geçip Vegas trafiğine giriyor.

Ona benim için ne planladığını tekrar sormayı düşünüyorum ama bunun bir yararı yok, bu yüzden yerine koltuğa kayıyorum.

Rahatça ayrılabilmek için para istiyordum, ama bu pek mümkün görünmüyor.

O yüzden parasız idare etmek zorundayım. Bu şehirden bir şekilde ayrılmanın bir yolunu bulacağım. Şehir sınırlarının dışında bir sürü boktan kumarhane var. Onları dolaşıp kaçmak için yeterli parayı kazanacağım.

Nefesimi tutarak Ryker Smith'e bakıyorum. Apartmanın güvenliğini artıracak mı? Kaçmamı daha da zorlaştıracak mı?

Büyük olasılıkla... evet. Ama başka bir şansım daha var. Düğünde herkesin dikkati dağılacaktır.

Nedime elbisesi giyip kaçmak biraz bariz olur ama birkaç günüm var, bir çözüm bulabilirim.

Hala başarılı olma şansım olduğu düşüncesi, lüks deri koltuğa yaslanıp rahatlamama yardımcı oluyor.

Yaşadığım binaya varmamız uzun sürmüyor. Yürüyerek bir saatten fazla süren yol, arabayla birkaç dakikada kat ediliyor.

Ryker otoparka girer ve neredeyse boş olan bir yer bulur, cebinden telefonunu çıkarır.

Numarayı çevirir ve bir erkek sesi cevap vermeden önce iki kez çaldığını duyarım. "Ryker?"

Kardeşimin derin ses tonunu ve hala telaffuzunda hissedilen hafif Rus aksanını tanıyorum.

"Selam," diye cevaplar Ryker. Bu kelime, beni rahatsız eden bir tanıdıklık hissi uyandırır. Hapishane gardiyanlarımdan birbirlerini çok iyi tanımaları ve Ryker'ın artık benim sırlarımdan birini bilmesi gerçeği. "Düğünle ilgili bir ayrıntıyı konuşmam lazım. Bir dakikan var mı?"

"Tabii ki. Neyi konuşmak istiyorsun?" diye soruyor kardeşim.

"Aslında binaya çok yakınım. İkinci kattaki ikinci kattaki konferans odasında buluşabilir miyiz?"

"Tamam," kardeşim cevaplar. "Ne kadar sürede?"

"Beş dakika." Ve sonra Ryker telefonu kapatır. Böylece, Dimitri'yi daireden çıkarmış ve benim girmemi sağlamıştır.

Çünkü kardeşim başka bir dairede yaşıyor olsa da, beni ve Katarina'yı "kontrol etmek" için giderek daha fazla zaman harcıyor.

Ama kardeşim gitmiş olması, benim gözden düştüğüm anlamına gelmiyor. Kameralar kesinlikle...

Telefonu tekrar çevirir, başka bir erkek sesi açar.

"Garajdayım. Garajdan üçüncü kata, sağ merdiven boşluğundan geçen besleme hattının kesilmesini istiyorum. Sistemin bir anda çok fazla kısmının kapanmaması için kesintileri kademeli yapın."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, dudaklarım şaşkınlıkla açılıyor. Bildiğim kadarıyla Dimitri'nin böyle bir gücü yok.

Smith ailesinin her zaman kukla ustaları olduğunu bilmediğimden değil. Ama gidip kendimi Ryker Smith'in eline teslim ettim.

Kapısını açıp koltuğundan kayarak kalktı.

Burada kaçmanın bir anlamı olmadığını zaten biliyorum. Garaj kameralarını kapatsalar bile, dışarısı tamamen donanımlı. Asla başaramam. Yatak odamın dışındaki duvarın ritmini öğrenmem günlerimi aldı.

Ryker kapımı açar ve bir kez daha elini uzatır. Yüzümü buruşturarak parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırırım. "Görülmeden üçüncü kattan nasıl çıktın?"

Omuz silkiyorum. Bana sırrımı söyleyeceğimi sanıyorsa, deli olmalı. "Ben becerikliyimdir."

"Hmm," diyor ve eli yine sırtıma geliyor. Merdiven boşluğunun kapısının otomatik kilidi tıklıyor ve o kapıyı açıyor.

Kapıları muhafızlar kontrol ediyor olmalı, merdiven boşluğuna girip merdivenleri çıkmaya başlamadan önce aklıma gelen tek açıklama bu.

Üç katı kolayca çıkıyoruz, ama üçüncü katın sahanlığında duruyoruz, merdiven boşluğundan daireye açılan kapı hala kilitli.

O sırada Ryker'ın telefonu bir mesajla titrer. Aşağıya bakar. "Kayınbiraderin mutfakta. Henüz giremezsin."

Ava. Kardeşim hakkında ne hissettiğimi bilmesem de, karısını seviyorum. Akıllı, nazik ve sıcakkanlı bir güzelliğe sahip olan ona birkaç kez gerçek sorular sormayı düşündüm.

Ama babam uzun zaman önce bana kime güveneceğime çok dikkat etmemi öğretmişti.

Ama sonra aklıma yeni bir düşünce geliyor. "Dairede kamera var mı?"

Güvenlik görevlileri odamda giyinirken beni görebilir mi? Bu düşünce yüzümü kızartıyor. Bu konuda pek tecrübem yok ve kesinlikle rastgele erkeklerin beni izlemesini istemiyorum.

Ryker bana bakıyor. "Sadece mutfakta ve koridorda, asansörü ve merdiven boşluğunu gösteriyorlar. Koruma amaçlı."

Kaşlarım yükseldi. "Kimin güvenliği?" Çünkü güvenlik sistemini başkalarını dışarıda tutmaktan çok, bizi içeride tutmak için kullanıyorlar gibi görünüyor.

Ama kapının zili çalınca, sorumu yarıda keserim. Ryker kapıyı açar ve sırtıma baskı uygulayarak merdiven boşluğundan mutfığa adım atmamı sağlar. Omzumun üzerinden geriye bakarken, "Düğünde görüşürüz," der ve bakışlarımız kesişir. Cevap vermek için dudaklarımı aralarım, ama gözlerindeki gölgeli bakış beni susturur. Kapıyı kapatmadan önce karanlık bakışlarıyla beni değerlendirir.

Kilit yerine otururken, boş metal bariyere bakakaldım.

Hâlâ bir tutsak.

Ama satranç tahtasında bekleyen küçük bir piyon olsaydım, sanırım az önce oyuna girmiş olabilirim...

BÖLÜM BEŞ

RYKER

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak garaja geri dönüyorum ve asansör düğmesine basarak ikinci kata çıkıyorum.

Kamera ışıklarının yanıp söndüğünü görüyorum, bu da kameraların tekrar açıldığını gösteriyor.

Dimitri'yi aldattığım için kendimi iyi hissetmiyorum. Palace'ı devralmam için beni teşvik eden oydu. Aksi takdirde kardeşlerim bana bu görevi vermezdi ve bu yardımına çok minnettarım.

Ama bağımsızlık arayışında her şey mubahtır.

Kardeşlerimle olan ortaklığımın kârlı olmadığı söylenemez. Ailemizi yarım düzine kârlı kumarhaneye sokarak, bunlardan ikisi yeraltı tüneline bağlı olan, neredeyse hayal edilemeyecek kadar büyük bir servet elde etmek için yorulmadan çalıştılar.

Vegas ziyaretçileri üst geçitlerin rahatlığını sevdiyse, tüneli de çok seviyorlar. Hareketli yürüyüş yolları ile donatılmış tünelde gece gündüz kavramı yok, kumarhane katından kumarhane katına hızla geçerken sadece eğlence var.

Bu hamleler bizi milyarder yaptı.

Ancak bir araştırmacı olarak, her zaman detaylara dikkat etmişimdir ve Palace'ın kârını, benim yönetimde olduğum kısa üç ayda bile ikiye katlayan şey detaylardır. Diğer işlerimizi de bana emanet etselerdi neler yapabileceğimi bir düşünün. Ama etmiyorlar.

Planlarım bundan çok daha büyük.

Dediğim gibi, ailemi sevmediğimden değil, ama onların gölgesinde yaşamaktan bıktım. Artık tamamen bana ait bir anlaşıma yapma zamanı geldi.

kendi anlaşmamı yapma zamanı geldi.

Asansör açılır ve ikinci katın lobsine adım atarım. Burayı toplantı alanı olarak dönüştürmüştük.

Bina neredeyse boş ve sadece bu tür acil durumlarda kullanılıyor.

Bir ay önce, Dimitri aileme bir teklifle gelmişti. Babasının çoğunlukla para aklamak için kullandığı üç orta düzey kumarhaneye sahipti. Üçüncü kumarhanesini tünele erişim hakkı karşılığında bize satacaktı.

Bu, her iki taraf için de kazançlı bir teklifti. Tünel üzerindeki mülkle, üç mülkün toplamından daha fazla para kazanacaktı.

Bizim için ise, babasının ona asla izin vermediği doğru yönetimle, daha fazla Vegas gayrimenkulüne erişimimiz olacak ve bunları para kazandıran yatırımlara dönüştürebilecektik.

Dimitri zeki bir adamdı, bu mülklerle kendisi de para kazanabilirdi, ancak babası, Bratva'nın kirli parasını aklamak için kumarhaneleri kullanarak onun elini kolunu bağlamıştı.

Teknik olarak Dimitri'nin adına olan mülkleri satmak, babasına bir uyarı vermek için yaptığı bir hamleydi. Dimitri artık Bratva için çalışmıyordu.

Olay, Dimitri'nin babasının, Sasha'nın başına silah dayayıp Dimitri'yi öldürmeye çalışmasıyla doruğa ulaştı.

Piç kurusu.

Olaylar yaşandığında ben orada değildim. Ama Tris ve Gris her şeyi görmüşlerdi ve bunun, kamuoyundaki babam, Grandmont'un altıncı Dükü'nün bize yaşattığı her şey kadar acımasız olduğunu söylemişlerdi.

"Babamız" altı "oğluna" da sert davranmıştı. Ama Killian ve benim onun gerçek çocukları olmadığımızı biliyordu ve ikimize karşı acımasızdı.

Dimitri, arka pencerelerin yanında durmuş, Las Vegas'ın parıltıdan ışıklarına bakıyor, profili şehir ışıklarıyla aydınlatılmış.

Çenesini ovuştururken, ellerini kaplayan dövmeler ışıpta dans ediyor.

Ben iyi dövmeleri seven bir adamım. Göğsümün tamamı dövmelerle kaplı. Ama benimkiler gömlek ve kravatla görünmeyecek yerlerde saklı.

Gündüzleri iş adamıyım...

Dimitri bana döner, "Bu zevki neye borçluyum?"

Yüzümdeki buruşukluğu zar zor gizlerim. Nezaket sözleriyle vakit kaybetmenin anlamı yok. Neredeyse gece yarısı ve hala yapmam gereken epey iş var.

Ama bu bir test. Dimitri'nin düğün ekime ne kadar açık olduğunu görmek için bir fırsat. "Yaklaşan düğün için bir değişiklik talep etmek istiyorum."

Dimitri bana döner, kaşları çatılmıştır. "Ne tür bir değişiklik?"

Durup burnumdan derin bir nefes alıyorum, bunu iyice düşündüğümü gösteren bir duraklama yaratıyorum. "Biraz hassas bir konu."

"Tamam." Ses tonundan, şimdiden sabırsızlandığını anlayabiliyorum. Bunu anlayabiliyorum. Dimitri gibi erkekler, kardeşlerim, ben... biz saçmalıklarla uğraşmayız.

"Katarina çok sevimli olsa da..."

Dimitri dik durdu. "Öyle."

"Benim... hislerim var..." Bu kelimeden nefret ediyorum. Hayatım boyunca hiçbir kadına ona karşı hislerim olduğunu söylemedim. Duygular derinlere gömülür. Asla paylaşılmaz. "Sasha'ya karşı."

Dimitri'nin gözleri büyür, dudakları şaşkınlıkla aralanır. "Ciddi misin?" Bu ne demek oluyor? "Ciddiyim."

"Sasha'ya mı? Kız kardeşime mi?" Aklımı kaçırmışım gibi başını sallar.

Kaşlarım çatılır, sinirlenerek sırtımı daha da dikleştiririm. "Neden olmasın?"

Dimitri omuz silker. "Bilmiyorum. Katarina dünyevi bir kız, ama Sasha..." Elleri havaya kalkarken omuzları da yükselir. "Onun evleneceğinden emin değilim. O..." Sanki orada kelimeleri bulacakmış gibi tavana bakar. "Katarina'nın mantık evliliğine çok daha uygun olduğunu anlamaya çalış. O üzerine düşeni yapacak, hatta dik durup görevini yerine getirecek, ama Sasha..."

İşte bu yüzden Katarina'yı istemiyorum. Sasha, diğer şeylerin yanı sıra, benim irademe boyun eğmesi çok daha kolay olacak. "Sasha'yı hafife almadığından emin misin?"

"Bu benim sorunum olacak. Artık bir şeyi değiştirmek için çok geç."

Hayatta olmaz. Pahalı bir parşömen postayla gönderildi diye Katarina ile evlenmeyeceğim.

"Sasha'nın benim ona karşı hissettiklerimi bana karşı hissettiğinden oldukça eminim."

Dimitri çenesini geriye doğru çekiyor. "Nasıl emin olabilirsin? Henüz konuşmadınız bile, değil mi?"

Parmağımın üzerine başparmağımı koyup eklemi çatlatıyorum, sonra bir sonrakine geçiyorum. "Konuştuk ve gözlerinde ilgiyi görüyorum, çekiciliği hissediyorum. Biz birbirimize çok daha uygunuz."

Bu benim için bile yeni bir düşünüş, ama Sasha'nın bunu hak etmesini sağlayacağım, özellikle de artık onun ne istediğini bildiğim için.

Dimitri başını sallar ve pencerelere doğru döner. "Bunu düşünmem gerek."

Başımı sallıyorum, başka bir eklemi çatlatıyorum. "Elbette."

"Sasha, o bu hayatla hepimizden daha fazla mücadele etti. Bu..." Durur, yine kelimeleri arıyor gibi görünür.

"Ailemin hangi gölgelerin içinde faaliyet gösterdiğini biliyorum, ama ben sadece bir iş adamıyım, bir dükün kardeşi. Mesleki hayatım ışıktayım."

Dimitri bana bakar. "Peki ya özel hayatın?" Beni yakaladı.

"Özel hayatım yok."

"Amin," diye pencereden dışarıya bakıyor. "Söylediklerini düşüneneceğim ve yarın sana geri döneceğim."

Bir yanım ısrar etmek istese de, kendimi tutuyorum. Belki ise, hayır demektir. Bu, uzun zaman önce öğrendiğim, müzakerelerde yazılı olmayan bir kuraldır.

Bu, cevabımı zaten bildiğim anlamına gelir.

Ama uyduğum bir başka kural da hayır cevabını kabul etmemek. Ön kapı işe yaramazsa, arka girişi bulma zamanıdır.

Başımı sallayarak asansöre geri dönüyorum, ama otoparka inmiyorum. Bunun yerine, yukarı ok tuşuna basıyorum.

Kardeşim Killian da Dimitri ve ailesinin güvenliği için ek bir önlem olarak bu binaya taşındı. Hiçbirimiz babalarının tekrar saldırıp saldırmayacağını ve ne zaman saldıracağını bilmiyorduk, bu yüzden Sasha ve ben evlendiğimizde – ve evleneceğiz – biz de bu binada yaşayacağız.

Onu kendi çıkarlarım için kullanıyor olsam da, evli olduğumuz sürece onu güvende tutacağım. Bu bir söz.

Asansör kapısı açılır ve ben içeri girerim, kardeşimin katının düğmesine basarım. Yarın taşınacağım çatı katında, doğrudan daireye açılan özel bir asansör var, ama Killian koridor ve ön kapı istediği için bir alt katı seçti.

Bu da, asansörden çıktıktan sonra, onun kapısını çalmak için diğer iki kapıyı geçmem gerektiği anlamına geliyor.

Ama kapıyı çaldığımda sessizlikle karşılaşıyorum.

Uyuyorlar mı? Killian genellikle bütün gece uyanık olur, bu yüzden yatmış olması beni şaşırtır. Dışarıda mı?

Tekrar kapıyı çaldım.

"Kapımda kim var lan?" Killian bağılıyor, sesi kalın ahşap kapıdan geçiyor.

"Benim," diye cevap veriyorum. "Kapıyı aç."

Birkaç saniye sonra kapı açılır, kardeşim sadece küçük bir külot giymiş, ereksiyonu açıkça görünüyor. "Umarım bu acil bir durumdur."

Arkasında, karısı Chloe, sadece bir çarşafı sarılmış halde belirir. Sarı saçları dağınıktır ve gözleri, çok mutlu bir deneyimin ortasında gibi, hafifçe sersemlemiş bir ifadeyle parıldamaktadır. "Her şey yolunda mı?" diye sorar, nefesi hala kısa ve hızlıdır.

Tanırım. Killian'ın dairesinden neredeyse hiç çıkmamasına şaşmamalı. Seks kokusunu alabiliyorum, buharını hissedebiliyorum. Bir an için gerçekten kiskandım.

Chloe'yi kıskanmıyorum. O sevimli ve her şeyiyle güzel, ama benim tipim değil. Ama kardeşimin bulduğu şeye içim sızlıyor. O kadar çok sevdiği, kendini tamamen adadığı bir kadın ve karşılığında, o da onu en erkeksi erkek gibi hissettiriyor olmalı.

"Henüz bilmiyorum," Killian homurdanarak Chloe'yi görüş alanımdan engelledi. Sanki onun karısına ilgi duyacakmışım gibi. Lütfen. "Ama Ryker sadede gelmezse, yanlış olan şey, onu asansöre kadar tekmelemem olacak."

Buna karşılık ona yarım bir gülümseme atarım. "Hadi, dene bakalım."

Killian çoğu erkek tarafından korkulur. İnsanları tedirgin eden ölü bir bakışı vardır ve bir de acımasız bir

bir ölüm makinesi olduğu gerçeği var.

Ama göğüs göğüse dövüşte, her seferinde onu tekmeliyorum çünkü bildiği her şeyi ona ben öğrettim.

"Yatağına dön, Chloe. Hemen geliyorum," diye omzunun üzerinden seslendi ve bana döndü. "Neden buradasın, Ryker?"

Chloe'nin ortadan kaybolmasını bekledikten sonra kardeşime sabit bir bakış attım. "Bana," bir an durakladım, böylece sonraki sözlerin ağırlığını hissetsin diye, "Katarina'nın telefon numarası lazım."

Killian'ın gözleri fal taşı gibi açılır. Kardeşimi şaşırtmak çok zordur, ama ben başırdım. "Ciddi misin sen?"

"Bana güven, böylesi daha iyi." Kardeşlerim de aynı fikirdeydi, geri dönüş yoktu, düğünden sonra Katarina ile tanışmamın herkesin yararına olacağına karar verdiler. Ama planlar değiştirdi.

Killian başını eğip bana yan gözle bakıyor. "Bir şey planlıyorsun."

Kimse beni Killian'dan daha iyi tanımaz. Ondan bir yıl ve birkaç gün büyüğüm, yani gerçekten birlikte büyüdüğ. İkimiz de babamızın en sevmediği oğullarıydık...

Onun suçlamasına cevap vermek yerine, konuyu değiştiriyorum. "Ailemizin kenarında kalmaktan hiç bıkmadın mı?"

"Kenarda olmayı seviyorum." Omuzlarını silkiyor. "Chloe ile tanıştığımdan beri daha da iyi oldu."

Buna bir şey diyemem. "Bu evlilik, statümü yükseltmek için attığım bir adım." Sözlerimi çok dikkatli seçiyorum. "Şu anda şansımı mahvetmeyeceğim. Söz veriyorum."

Killian birkaç saniye boyunca bana bakıyor. Onu tanımayanlar için bu sessizlikler acı verici ve onun gücünün bir parçası. Ama ben buna alışkınım, bunu kendi lehime kullanmayı biliyorum ve hatta bazen onun taktiğini kullanıyorum. Bu yüzden bekliyorum.

Sonunda başını sallıyor. "Tamam. Peki.

Bekle." İçimden zafer çığlığı atarım.

Ama kıpırdamıyorum, ses çıkarmıyorum. O içeri girip bir dakika sonra bir kağıt parçasıyla geri dönüyor.

Onun elinden alıp, ayrılırken ona göz kırparak.

"Ryker."

"Evet?" Omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

"Karımın orgazmını bir daha bölersen, aletine yumruk atarım."

Killian'ın komik olmaya çalışmadığını bilsem de bu beni güldürür.

"Anlaşıldı."

Killian, mutlu bir evlilik yaşayacağını hiç beklemediğim son adamdı. Kardeşimin beklenmedik mutluluğu beni bir tür umutla dolduruyor değil.

Benim evliliğim bir amaç için bir araç. Daha fazlası değil. Ve benim küçük şarkı kuşum hayallerimi gerçekleştirecek.

Hoşuna gitse de gitmese de.

ALTINCI BÖLÜM

SASHA

Gözlerimi açtığım anda beni karşılayan VEGAS GÜNEŞİ, karanlık ruh halimle alay ediyor.

Bugün Katarina'nın düğün günü.

Eminim ki o benden çok daha kötü durumdadır, ama yine de. Müstakbel kocası, onun baldızı olduktan sonra beni nasıl cezalandıracağını bana açıkça bildireceğini söyledi.

Bu belirsizlik beni öldürüyor.

Pislik.

Yatağımda oturup aynada yansıمامı görüyorum. Son birkaç gecedir uykusuzluktan gözlerimin altında koyu halkalar oluşmuş.

Ryker için endişelenmek ve yeni bir kaçış planı bulmaya çalışmak arasında neredeyse hiç uyumadım.

Dimitri'nin dünkü soruları da yardımcı olmadı. Ryker hakkında "ne hissettiğim" konusunda bir sürü gizemli saçmalık vardı. Onun Armani takım elbiseli bir şeytan olduğunu hissediyorum.

Soluk tenimi ellerimle ovuşturuyorum.

Sorun değil. İyi görünmeme gerek yok, sadece oraya çıkıp kız kardeşimin yanında durmam gerekiyor.

Sadık bir nedime gibi davranmak.

Ve kaçmak için bir fırsat arıyorum. Ki bu çok zor bir ihtimal.

İnleyerek yataktan kalkıyorum. Düğün öğleden sonra yapılacak. Sabahın geç saatleri oldu bile.

Smith ailesi töreni evlerinin bahçesinde yapmayı teklif etti, ama Dimitri bunun yerine yerel bir kiliseyi seçti.

Eminim ki dini bir unsur eklemenin bu birliği daha anlamlı kılacağını düşünmüştür, ve belki de öyledir. Belki bu, Katarina'nın geleceğini daha iyi kabul etmesine yardımcı olur. Anlaşmaya nezaketle girer.

Duşu açıyorum. "Girmek" yanlış bir kelime. Doğru terim "zorla girmek" olmalı. Bu konuda hiçbir şüphe yok ve içim yine burkuluyor, onun yerinde olsaydım nasıl hissederdim diye düşünmeye çalışıyorum.

Şişmiş cildimi tedavi etmek için bir sürü pahalı yüz kremi kullanarak kendimi ovuşturuyorum.

Sonra bornozumu giyip mutfağa gidip kendime bir cappuccino yapıyorum.

Bu daireye bir konuda hakkını vereceğim. En üst düzey donanımlarla birlikte mükemmel ev aletleri ile donatılmış.

Mutfağa gidip süt kabını doldurup sütü köpürtüyorum, sonra espresso makinesini çalıştırıyorum. Çift espresso kokusu şimdiden bana biraz güç veriyor.

Sanırım ikinci bir fincan daha içmem gerekecek. Büyük kupayı alıp, köpüklü süt ve koyu espresso'yu içerek iç çekiyorum. Küçük zevkler.

"Düğün için ne güzel bir gün," diyor Dimitri'nin eşi Ava arkamda.

Kayınbiraderime dönüp, onun geniş gülümsemesine kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. Ne zaman geldi buraya? Ne zamandan beri bu kadar sık ziyaret etmeye başladı?

Dediğim gibi, çok hoş biridir. Ama bugün iyimserlik için uygun bir gün değil. "Bugün, önceki gün ve ondan önceki gün kadar güneşli. Vegas tuhaf bir yer ve güneşin getirdiği iyimserlik manik."

Küçük bir kahkaha atıyor. "Doğru. Rusya'da muhtemelen bu kadar güneş yoktur."

Öyle. Daha fazla güneşin beni daha mutlu edeceğini düşünmüştüm. Daha fazla yanılmış olamazdım.

Cappuccino'dan bir yudum daha alırken, Ava'nın saçlarının ustaca düzenlendiğini fark ettim. "Saçını kim yaptı?"

"Kendim yaptım," diye saçlarını okşadı. "Dimitri birini tutacağını söyledi, ama ben bu işleri para harcamadan yapmaya alışkınım."

Başımı sallıyorum. Ava'nın bu yönünü gerçekten seviyorum. Üniversiteyi kendi çabalarıyla bitirdi, kendi başına iyi bir iş buldu, çok para biriktirdi. "Gerçekten çok güzel olmuş."

Yetişkin hayatımın tamamı hapiste geçti. Kendimi kanıtlama, gerçekten yaşamayı deneme şansı bulmayı çok isterdim.

Ava bağımsızlığı için pahalı bir bedel ödemedi değil. Ava'nın benimkinden tamamen farklı, çok zor bir çocukluk geçirdiğini biliyorum. O bir yetim ve bu çok korkunç olmalı.

Ama aynı zamanda kendi hayatını özgürce yaşayabilmiş ve ben bunu çok takdir ediyorum.

Hayatımdaki her erkeğin insafına kalmak çok yorucu.

"Teşekkürler, Sasha." Sonra tereddüt etti. "İstersen sana yardım edebilirim."

Şimdi kaşlarımı çatıyorum. Katarina ve ben hiç kardeşlik bağı kurmadık. Küçükken biraz kurduk. Ama babamız her yakınlaştığımızda bizi ayırırdı. Bir noktada, sanırım vazgeçtik.

Ava'nın teklifini kabul etmek istesem de, ona güvenilebileceğimden emin değilim. O Dimitri'nin karısı.

Ya sadece benden bilgi almak için teklifte bulunuyorsa? Öğrendiklerini Dimitri'nin bana korkunç bir kader yazması için kullanırsa?

Ya yıllarca babamla yaşamak beni kimseyle bağ kuramayan b i r insan haline getirmişse? "Buna ihtiyacım olduğundan emin değilim..."

"Saçmalık. İkimiz de gelin nedimesi olarak orada duracağız. Eşleşen saç modelleri yapalım."

Sonra ellerini çırparak bana kocaman bir gülümseme atar.

Sadece hafifçe yüzümü buruşturarak başımı salladım. Bir kez daha ellerini çırparak, beni odama kadar takip etti.

Bir çift espresso daha ve bir saat sonra, saçlarım ensemde sanatsal bir şekilde özenle düzenlenir.

Zarif, sofistike ve geriye doğru çekilmiş saçlar, büyük gözlerimi ve narin yüz hatlarımı vurgulamış.

Ava bu kadar harika bir iş çıkarmamış olsaydı, ona kızmak daha kolay olurdu.

"Elbiselerimizi giymeli miyiz?" diye soruyor, heyecanı yüzünden okunuyor. Anlıyorum. Sanırım.

Kardeşimle evlenmek ona büyük bir mutluluk getirmiş. O evliliği kutsal bir olay olarak görüyor, oysa Katarina ve ben bunu ömür boyu hapis cezası olarak görüyoruz.

Kız kardeşimden bahsetmişken...

"Giyeceğim. Birazdan. Katarina'ya bakmam lazım."

"Tabii," Ava hızlıca başını sallayarak onaylar. "Az önce odasına girdim, ama yardım istemediği belliydi."

Kız kardeşimle bağ kurmak için ikinci tercih olduğumu fark edince kaşlarım yükseldi. Mantıklı. Saçım ve makyajım tamamlanmış, ama hala bornozlu halde odamdan çıkıp Katarina'nın kapısını çaldım. "Kat?"

Cevap vermediğinde, tekrar kapıyı çaldım, midemde bir tür mide bulantısı hissettim. Katarina kaçmak için benden her zaman daha donanımlıydı...

Ama on saniye sonra kapıyı açar ve rahatlamış bir şekilde kapıya yaslanarak öne doğru eğilirim. Makyajı da yapılmıştır, saçları şık ve sofistike görünen, ensesindeki düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır.

Onu tanımlayacak tek kelime "muhteşem". "Selam, Sash."

Adımı söyleme şekli beynimin arkasında bir şeyleri harekete geçirir. Yemin ederim ki sesinde acıma var. Benim için. Bugün. Yanılıyor olmalıyım çünkü bu mantıklı değil. "İyi misin?"

"İyiyim," diyor, hiç görmediğim kadar sakın görünüyor. "Sen?"

"Ben mi? Tabii ki," yalan söylüyorum, destekleyici gülümsemem kesinlikle yapmacık. "Senin için endişeleniyorum."

Ağzı sertleşir. "Benim için endişelenme, küçük kardeşim. Kendine dikkat et." Ve sonra kapıyı kapatır.

Katarina ve ben her zaman "her kadın kendi başının çaresine baksın" dinamiklerine sahip olduk ama onun için bile bu...

Ona destek olmaya çalışırken neden onu kırdım?

Odama geri dönüyorum, Ava gitmiş, muhtemelen üstünü değiştirmek için, ve çantamdan kendi elbisemi çıkarıyorum. Gözlerimi vurgulayan, parlak gri-yeşil renkli elbiseler giyiyoruz.

Straplez, yere kadar uzanan elbisenin üzerinden elimi geçirip iç çekiyorum. En azından güzel görüneceğim.

Henüz yemek yemedim ama aç da değilim, midem gerginlikten kıpır kıpır.

Bu yüzden bornozumu çıkarıp elbiseyi ve gümüş renkli bantlı sandaletleri giydim.

Rusya'dan hiç mücevher getirmedim. Evlenmek için gelen Katarina'nın aksine, kalacağımı düşünmüyordum, bu yüzden eşyalarımın çoğu babamın evinde.

Ama bugün bunun önemi yok. Boynumun ve göğsümün açıkta olması basit bir çekicilik yaratıyor. Nefesimi çekip, Katarina salona girerken odamdan çıkıyorum.

Hâlâ tayt ve tişört giyiyor, omzunda bir çanta ve arkasında bir valiz var. Gözlerimi kısıyorum. Onun ve Ryker'ın bizim üstümüzdeki çatı katında yaşayacaklarını sanıyordum. "Valiz neden? Bu binaya geri dönmeyecek misin?"

Çenesi sertleşir. "Bu daireye bir daha adımımı atmayacağım."

Kız kardeşime bakıyorum, duyularım yine tehlikeyle titriyor. "İşte ikiniz de buradasınız," diyor Dimitri salonun diğer ucundan gürleyen bir sesle.

. "Gitmeliyiz, yoksa geç kalacağız."

Katarina nefes alır ve ona doğru yürür. Ama yanımdan geçerken durur ve bana bakar, yüzü gerginlikle gerilmiştir. "Kendine iyi bak, Sash."

Kafamı sallarım. "Senden sadece iki kat aşağıda olacağım Kat. Gerek yok..."

"Bugünden sonra her şey farklı olacak," der, bakışlarını benden ayırarak, sonra tekrar koridora doğru yürümeye başlar.

Onun sırtına bakıyorum, sözleri kulaklarımda çınlıyor. Doğru söylüyor. Her şey farklı olacak. Bizi kurtaracağını sandığımız kardeşi, onu ölümüne teslim ediyor. Kimse bizi kurtarmayacak ve beyaz atlı prensin yolda olduğunu iddia edemeyiz.

İçinde bulunduğumuz durumun yalnızlığı göğsüme tam bir darbe indiriyor. Keşke Katarina'ya daha fazla yardım etseydim. Daha iyi bir

kız kardeş olmalıydım. Birbirimize yardım edebilirdik. "Katarina," diye sesleniyorum, o bana dönüyor, "Özür dilerim ki..."

"Üzülme, Sash. Sen ve ben, her şey yoluna girecek." Sonra tekrar koridora doğru yürümeye başladı. Bir an daha orada durup, bunun ne anlama geldiğini merak ettim.

Derin bir nefes alıp onu oturma odasına kadar takip ettim. Orada elbiseyi Ava'ya uzattı. "Bunu benim için kiliseye götürür müsün?"

"Seve seve," der Ava geniş bir gülümsemeyle. "Elimden ne gelirse yaparım, biliyorsun."

Dimitri saatine bakar. "Arabalar bekliyor. Gidelim." Katarina hafifçe başını sallar. "İkinci arabaya bineceğim."

"Ben de seninle gelirim," diyor Dimitri, yanına yaklaşarak.

"Yalnız gitmeyi tercih ederim," diyor, kendini toparlayarak. "Biraz yalnız kalmam lazım."

"Bütün sabah yalnızdın," diye söylenir Dimitri. "Şimdi tam zamanı..."

"Sen de benimle evliliğe mi giriyorsun?" diye karşılık veriyor. "Biz evliliğimizi tamamladığımızda orada olmak mı istiyorsun?"

Dimitri dudaklarını kıvrır. "Bu çok saçma."

"Seninle gelebilirim Kat," diyorum, başımın kopacağını bilsem de yine de söylüyorum. "Eğer arkadaşına ihtiyacın varsa."

"Ben..." diye başlar, sesi keskin, ama sonra yine durur, kendini sakinleştirir. "Teşekkürler, Sasha, ama eminim ki çılgın bir gün olacak, o yüzden yalnız kalmayı tercih ederim."

Başımı sallarım ve hepimiz asansöre binip, iki tane aynı siyah sedan arabanın ön arkada durduğu otoparka çıkarız. Üçüncü bir araba da gelir, muhtemelen dadı ve Dimitri'nin kızı Anna için.

Keşke yeğenim de bizimle gelseydi. O, geçen ayın en parlak kısmıydı.

Dimitri sürücünün yanına ön koltuğa oturur, Ava ve ben arka koltuğa geçeriz.

Katarina ikinci arabaya biner, şoförü valizini bagaja koyarken biz yola çıkmaya başlarız.

Emniyet kemerimi takıp, elbisemi düzeltirim.

Katarina bir konuda haklı... Bugün çılgın bir gün olacak ve bittiğinde rahat bir nefes alacağım.

YEDİNCİ BÖLÜM

SASHA

Kiliseye sessizce gidiyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmış durumdayız.

Kilisenin arkasına doğru sürerken, otoparkı ve çıkışları zihnimde haritalandırmaya başlarken düzensiz bir nefes alıyorum. Yol dar, komşu mülkü ayıran bir çit var.

Eğer kiliseden görünmeden çıkabilirsem...

Dimitri arabadan inip kapımı açmak için yanıma geliyor, ama gözleri otoparkın karşısındaki kilisenin girişine takılmış. "Katarina'nın arabası nerede?"

"Muhtemelen ışıktaki takılmıştır," diye cevaplar Ava koltuğundan, Dimitri bana yardım ederken.

Arabanın etrafından dolaşır Ava'nın kapısını açar ve gelinlikli giysi çantasını alır, sonra elinden tutup arabadan çıkarır. "Onun gelmesini burada bekleyeceğim, siz ikiniz içeri girip sıcaktan kurtulun."

Başımı sallayarak Ava'yı takip ederek arka girişe doğru ilerledim. Kapıya doğru iki adım atarken eteğimi kaldırdım.

Hayatım boyunca resmi etkinliklerde elbise giymek zorunda kaldığım için, elbiseyle nasıl hareket edileceğini biliyorum, ama dikkatli olmazsam uzun eteklere takılıp düşüyorum.

Dediğim gibi, boyum kısa, bu yüzden birçok elbise bana çok uzun geliyor. Babam eteklerini kısaltmaya başladıktan sonra bile, kafamda takılıp düşeceğim gibi bir düşünce var.

Her yaptığımda beni azarlaması da muhtemelen yardımcı olmamıştı.

Bu aptalca ve onun kafama girmesine izin verdiğimi biliyorum, ama yine de pantolon giymeyi tercih ediyorum.

Kiliseye girerken, Ava elbisesini asmak için şapelin arkasındaki bekleme odasına girerken, ben erkek seslerinin gürültüsünü takip ederek ilerlemeye devam ediyorum.

Kendime kaçış yollarını araştırdığımı söylüyorum, ama itiraf etmeliyim ki, sadece meraklıyım.

Tam kiliseye girmek üzereyken, vaaz kürsüsünün yanında yarım daire şeklinde duran yedi kişilik bir grup erkek görüyorum. Salonun gölgesinde durup onları inceliyorum.

Uzun boylu. Güçlü. Dik duruyorlar, omuzları geniş, ayakları açık.

Kadınların kalbini çarptıracak türden erkeksi olduklarını inkar edemem.

Çoğunu tanıyorum. Geçen ay içinde Ryker'ın tüm kardeşleriyle bir şekilde tanışmıştım. Killian en uçta duruyor, dövme eli elleri açıkça görünür halde odayı tararken, gözleri şahin gibi dikkatli.

Onun yanında, görünüşü ve cazibesıyla ailenin milyarder olmasını sağlayan, ailenin CEO'su ve playboy Triston Smith var. İkizi Griswold Smith de onun yanında duruyor. İkisi de gözlerindeki şeytani bakışı gizleyen şık görünümlere ve karizmatik gülümsemelere sahip, ama ben bunu görebiliyorum. Tehlikeli adamların arasında büyüdüm ve bu işaretleri tanıyorum.

Son olarak, Grandmont Dükü Winston Smith var. Hikayeye göre, babaları dükalığını neredeyse iflasa sürüklemiş, ancak Win kardeşlerini aile servetini yeniden kazanmak için Amerika'ya göndermiş.

Kardeşleri güç kokuyorsa, Win kesinlikle güçle parıldıyor. Bu, her ince çizgisinde, her küçük hareketinde görülüyor.

Ve son olarak Ryker var. Onu atlıyorum, çünkü onu görmek kalbimin birkaç vuruş hızlanmasına neden oluyor.

Hemen arkalarında, daha önce bir kez tanıştığım iki adam var. Mason Kincaid, tünelin mimarı ve beyni, bu tünel, bugün kız kardeşimin evlenmesine yol açan çılgınlığı yarattı.

Mason, Win ile aynı enerjiye sahip. Güç dalgalar halinde ondan yayılıyor.

Onun yanında, babamın beni neredeyse öldürdüğü gece tanıştığım bir adam var. Jake Kincaid.

Grubun en yaşlısı olan o, o gece olan biten her şeyde bir yabancıнын olabileceği kadar nazikti ve bugün onu burada görmek beni rahatlatıyor.

"Gergin misin?" diye sordu Triston, mükemmel bir şekilde geriye taranmış koyu saçları ve düzgün beyaz dişleri

"Gergin misin?" diye soruyor Triston, mükemmel bir şekilde geriye taranmış koyu saçlarının önünü kapatan düzgün beyaz dişlerini göstererek.

"Hiç de değil," diye cevaplar Ryker, derin ses tonu içimi ürpertir. "Bugün mükemmel bir gün olacak."

Gris boğazını temizler ve kardeşine yüzünü buruşturur. "Bir kız arkadaşına bile bağlanamayan bir adam için, bu evlilik meselesini oldukça sakın karşılıyorsun."

Ryker omuz silkiyor. "Evliliğin bir amacı var. Ya da bu evliliğin var. Kız arkadaşlar sadece zaman geçirmek içindir ve ben genellikle daha iyi yollar bulabilirim."

Killian kardeşine kaşlarını çatır, ben de aynı anda titrerim. Katarina güçlüdür. Sert. Ryker'in ilgisizliğini kendi lehine kullanacaktır, eminim. Bu konuda benden çok daha serttir.

Ama bu şekilde evlenmek, hiç umursamayan bir adama bağlanmak fikri, beni saklanmak istememe neden oluyor. Eğer o, çıkmak için bile duygusal bir çekiciliği yoksa, ben bir adım geri çekilip gölgelerin içine saklanıyorum, o zaman kardeşimize karşı ne kadar soğuk davranacaktır?

Derin bir nefes alıyorum. Kardeşim Kat'e yaptığını bana da yapar mı? Elbette yapar. Bu, kaçış yolumu aramaya devam etmem gerektiğini hatırlatıyor bana. Bugün benim şansım.

Arkamı dönüp koridora doğru yürümeye başlıyorum ki Dimitri'nin sesi koridorda yankılanıyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama araba burada değil."

"Peki ya onun yeri? Bilmiyor musun?" diye sorar Ava ve ben donakalırım. Düşündüğüm şeyi söylemiyorlar herhalde...

"Evde görünüyor, ama onu arabaya ben bindirdim, yani ya telefonu kapalı ya da hala dairesinde."

Duvara yaslanıyorum, tüm planlarım suya düştüğü için gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Nerede olabilir? Nereye gitmiş olabilir?"

Dimitri burun kıvrır. "Herhangi bir yerde. Şoförü onu havaalanına götürmesi için ikna ettiyse..." Dimitri'nin sözlerini kapının kapanma sesi keser. Katarina'yı ararken nefesimi tutarım. Bunun yerine, yeğenim dadısıyla birlikte salona girer.

Benimkiyle aynı kumaştan bir elbise giyiyor ve saçındaki çiçekler sallanırken bana heyecanla el sallıyor. "Bak!" diye elbisesini işaret ediyor. "Eşleşiyoruz."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, kulaklarımda kan basıncı yükselirken, sahte bir gülümsemeyle üzüntümü gizliyorum.

"Baba?" diye seslenir.

Dimitri bir saniye içinde ortaya çıkar, bakışları kızını bulur, ben ise duvara yapışmış halde donakalıyorum. Ona doğru yürür, onu kollarına alır ve yanağına öper.

Onları izlerken, bir an için korkumu unutuyorum.

Çünkü Dimitri'nin bana ve kız kardeşime karşı niyetleri ne kadar karanlık ve gölgeli olsa da, kızına karşı çok farklı davrandığını görebiliyorum.

O, babamızın bizi hiç sevmediği şekilde onu seviyor.

Kız, kolunu onun boynuna dolayarak sıkıca sarılır ve yanağını onun yanağına sürter.

O da ona sarılır.

"Çiçeklerime zarar verme," der kız, geriye eğilip onun gözlerine bakarken. "Onlar çok güzel."

"Onlar çok güzel, sen de öyle," diye cevaplar ve dönerek gözlerimi karşılar. Onda bir değişiklik görürüm. Sertleşir, gözleri daha uzaklaşır. "Sasha."

"Dimitri," diyorum, korkudan nefesimin kesildiğini gizleyemeden, avuçlarımı duvara dayayarak biraz güç toplamaya çalışıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soran başka bir erkek sesi duyulur. Bu ses de rahatsız edici derecede yakındır.

Ryker. Bir endişe dalgası beni sararken gözlerimi kapatıyorum. İkisi arasında sıkışıp kalmışım, kaçacak yerim yok. Fiziksel olarak. Ama aynı zamanda, içimden bir ses bana çok daha büyük bir ağın etrafımı sardığını söylüyor. "Anna," diye yeğenime sesleniyorum, tutunacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var.

Babasının kollarından kayarak aşağı iner ve yanıma koşar.

Eğilip onu kollarımın arasına alıyorum. Onunla yaşamak, babam yerine kardeşimle kalmanın tek mutluluğu oldu.

Kollarını boynuma doladı ve onu tek kolumla tutarken, Dimitri'nin kucaklayarak yerinden oynattığı saçındaki çiçeği düzelttim.

düzeltilirim.

Onu kucağıma almak bile enerjimi değıştiriyor. Onun kokusunu içime çekip, küçük ellerini tenimde hissederek rahatlıyorum. "Ya tebya lyublyu," diye fısıldıyorum, ona Rusça "*seni seviyorum*" kelimesini çoktan öğretmiştim.

Bana gülümsüyor. "Seni seviyorum," diye İngilizce fısıldıyor. Rusça bilmiyor, İngilizcesi de yavaş geliyor, ama bu sözler yine de beni mutlulukla dolduruyor.

Ryker yavaşça yaklaşır ve birkaç adım ötede durur. "Sana benziyor," der, boğazını temizleyerek.

Ben de Anna'nın Katarina ve bana ne kadar benzediğini, hepimizin annemize ne kadar benzediğimizi fark ettim. Dimitri diğer tarafıma gelir, avucunu kızının sırtına koyar.

"Sasha, Anna'yı Ava ile arka odaya götürebilir misin? Ryker ile konuşmam lazım."

Ne hakkında konuşmaları gerektiğini zaten biliyorum. Bakışlarım arka kapıya kayıyor, yarı umutla kız kardeşimin içeri girmesini bekliyorum. Girmezse bu günün getireceğı şeylerden korkuyorum.

Katarina nerede ve bu düğümü çözmenin bir yolunu bulursa ne olacak?

BÖLÜM SEKİZ

RYKER

Sasha'nın bakışları benimkilere dönünce, parmaklarım smokinimin düğmesini sıkıca kavrar, gözleri sorular ve korkuyla doludur.

Siktir, ama bu bakış midemi bulandırıyor, midemi düğüm gibi sıkıştırıyor. Ona karşı hiçbir şey hissetmemem gerekiyor.

Testislerimde biriken çekicilik dışında.

Bu olumlu bir şey olmalı. Birbirimizin yanında kalmak zorunda olduğumuz zamanı daha keyifli hale getirmeli.

Ama Sasha'yı sevmemem gerekiyor. Kadınlara karşı nadiren yumuşarım, ama onun durumunun ve tavırlarının kırılğanlığında bir şey var. O kadar kırılğan görünüyor ki, içimdeki derinlerdeki adı konulamayan bir duyguyu harekete geçiriyor.

Bir de Dimitri'nin kızını tutuş şekli var.

Aynı kıyafetleri giymişler, Anna Sasha'nın minyatürü gibi görünüyor, Sasha ise çocuğu sanki...

Nefesimi veriyorum. Sasha küçük bir kızken hayatı nasıldı acaba?

Neredeyse düğmeyi patlatıyordum, çenem granit gibi sertleşmişti. Şimdi vicdan azabı çekemem.

Bu kukla ustası için çok fazla işin içine girmiş ve çok fazla ip çekilmiş durumda, artık bu gösteriden vazgeçemez. Yapılacak tek şey, bunu sonuna kadar götürmek.

"Baba?" diye sorar Anna, küçük eli Sasha'nın boynunun dibindeki saçları okşayarak. Elleri hâlâ biraz tombul olan Anna'ya Sasha, çocuğu daha sıkı kucaklayarak ve kadife gibi yanağına öpücük kondurarak cevap verir.

"Evet, canım?" Dimitri eğilip çocuğun diğer yanağına da öpücük kondurur. "Tamam mı?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

"Her şey yolunda," diye küçük sırtını okşadı. "Sasha teyze seni Ava'ya götürecekt."

Sasha duvardan ayrılır, artık bana değil, Dimitri'ye bakar. Dimitri ona gözlerine ulaşmayan yarım bir gülümseme atar. Anlamadığım bir Rusça cümle söyler.

Sasha, bana bakmadan, tereddütle başını sallar ve şapelin arka odasına doğru yürür.

Onun gidişini izlerken yüzümü buruşturdum. Dimitri'ye Sasha ile aramızdaki yakınlık hakkında yalan söyledim.

O yemi yutmadı. Dün beni arayıp planın değişmeyeceğini söyledi. Katarina ile evlenecektim.

Gelin değişikliği talebimden sonra bana karşı şüpheli davranacaktır. Bu hamleyi yapıp kartlarımı açtığım için pişman değilim. Dimitri, talebimi hak etmişti. Ama bu, amacımı gerçekleştirmek için bir planım olmadığı anlamına gelmez.

Ancak tüm taraflar için, romantizm kartını tekrar oynamam gerekiyor ve Sasha'nın da bana uyması gerekiyor.

Sasha odaya girip kapıyı açık bırakır. Dimitri şapelin içini işaret eder ve arka odanın kapısından uzaklaşmaya başlar.

"Ne oldu?" diye soruyorum, hareket etmeden.

Durur, ağzı kasılarak kaşlarını çatıyor. "Katarina'nın arabası gelmedi."

Ona boş boş bakıyorum, en iyi oyunculuk performansımdan bir örnek. Bugün tam bir hayal dünyasında geçecek. "Eminim her an gelebilir."

Yalan. Gelmeyeceğini biliyorum. Kaçış planını ben kendim yaptım.

Ve onu bildiğim en güvenli yere sakladım.

Dimitri yavaşça başını sallar. "O kadar emin değilim. Telefonu kapalı ve arabası hemen arkamızdaydı. Trafik ne kadar yoğun olursa olsun..." Gözlerini kaçırır.

"Neden gelmesin ki?" diye soruyorum, aptal rolü yapıyorum. "Bu onun güvenliği için."

Dimitri başını sallar. "Onlar uzun zamandır babamın yanında. Sanırım benim onların çıkarlarını gözeteyeğime güvenmiyorlar

."

Elim, bu sözlerin ardındaki gerçeği duyunca yanımda sıkışır. Sasha'nın para çalmaya çalışmasına şaşmamalı. Tehlikeli olduğunu düşündüğü şeyden kaçmaya çalışıyor.

Ama bu sefer suçluluk duygusunun içimi kaplamasına izin vermiyorum. Çünkü benimle evlendiğinde, tek bir şey yapacağım, o da babası bir tehdit olmaktan çıkıncaya kadar onu güvende tutmak. Bu şekilde, bir koca olarak görevimi yerine getireceğim ve onun için bir değer olacağım.

"Yani, terk edilen bir damat mı olacağım?" diye soruyorum, henüz son darbeyi vurmadan. Dimitri zeki bir iş adamı ve yaklaşımında dikkatli olmam gerekiyor.

Sasha'nın Anna ile birlikte kaybolduğu odaya bakar ve sessizliği salonu doldurur.

Yemi yutmam ve konuşmaya başlamam. Bunun yerine, durumun gelişmesine izin veririm.

Sonunda, elini yüzüne sürer. "Bir anlaşmamız olduğunu biliyorum."

"Evet," diye cevap veriyorum, hiçbir şey belli etmeden. Ben kumarhaneyi ve bir gelini aldım, ailem ikinci mülkü aldı, Dimitri tünel erişimini aldı. Evlilik, kız kardeşlerinden birini korumak içindi. Yeni bir eşi ve bir kızı olan Dimitri'nin bakması gereken çok sayıda kadın var.

Aynı zamanda ailelerimizi eski usulde birbirine bağlamak için de yapılmıştı. Aile olduğumuz için birbirimize güvenilebilecektik.

Şimdi sözünü tutmazsa, bu güveni bozmuş olacak. Bu, anlaşmanın bağlayıcı kısmı ve bu olmadan...

Burnundan derin bir nefes aldı. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Sanmıyorum."

Bana sert bir bakış attı, gözleri kısıldı. "Sasha hassas biridir. Özel. Ona..."

"Onu koruyacağım, Dimitri."

"O kadar basit değil," diye karşılık verir, dişlerini gıcırdatarak.

"Onu mutlu edeceğim," diye ekliyorum. "Ve ona uyum sağlaması için zaman tanımak için yavaş hareket edeceğim."

Yine durur, gözleri hâlâ kısık. "Birkaç gün önce Sasha ile evlenmek istediğini söylediğinde Katarina'nın burada olmaması ne kadar da uygun."

Ben devam sakın ifademi boş “
istemiyorum sevmiyorum senin ”

Kaşları çatıldı. "İma etmiyorum, suçluyorum."

"Neden Sasha'ya sormuyoruz? Bu konuyu halleder."

Omuzları genişler, sonra topuklarını döndürür ve arka odaya doğru yürür.

BÖLÜM DOKUZ

SASHA

ANNA kollarımdan kurtulur ve ben onu bırakırım, gözlerim Katarina'nın gelinliğini içeren çantaya takılır.

Göğüs ve kollarda şeffaf dantel kaplamalı, güzel bir beyaz balık kesim gelinlik.

Katarina, uzun ve ince vücudunu saran dar kumaşla sofistike ve biraz da cesur görünüyordu.

Elbisem, dekoltemi daha belirgin göstermek için V yakalı spagetti askılı. Minyon vücudumu ortaya çıkarmak için imparatorluk beline sahip ama etekleri, ne sofistike ne de cesur olduğumu gizlemek için dalgalı.

"Anne," diye seslenir Anna, üvey annesinin yanına zıplayarak. "Ne zaman dans edeceğiz?"

Ava gergin bir kahkaha atar ve gözleri benimkilere kayar. Bilmediğimi mi sanıyor? "Katarina'nın henüz gelmediğinin çok iyi farkındayım."

"Gelecek," diyor Ava, sanki kendini de dahil olmak üzere herkesi ikna etmeye çalışır gibi. "Gelecek."

Ama çok uzun zaman geçti ve ben gerçeği biliyorum. O da benim yaptığım gibi hamlesini yaptı. Ama benim aksime, Katarina başarılı oldu.

İki gece önce yaptıklarımın haberi olmadığını biliyorum, ama damadı intikam almak istiyor ve şimdi de kız kardeşim tarafından terk edildi.

Başım büyük belada.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Ryker arka odaya doğru büyük adımlarla yürüdü. Onu sadece gözümün ucuyla gördüm, ama dönmedim,

göz teması kurmadım.

Mantıken, onun gitmeyeceğini ve benim burada olduğumu bildiğini biliyorum. Ama küçük, çaresiz bir av gibi donup kalıyorum. Ve nedense, ona bakmazsam beni unutacağını hissediyorum.

Unutmaz.

Isısını hissedecek kadar yakına geliyor. "Merhaba, canım."

İngiliz aksanı hiç bu kadar güçlü olmamıştı ve bu, çenemi kaldırıp onun bakışlarına karşılık vermemi sağladı.

O anda eli sırtıma dokunur, parmakları cildimde yayılır. Onun dokunuşuyla irkilirim.

"Sakin ol," diye kulağıma fısıldadı. Sesi sert değildi, aksine sinir sistemimi yatıştıran ve kendimi rahatlamamı sağlayan bir şekilde yatıştırıcıydı.

"Sasha," Dimitri Ryker'in arkasından içeri girer. "Bu adam ikinizin aşık olduğunu söylüyor."

Yavaşça gözlerimi kırpyorum, zihnim bu sözleri anlamaya çalışıyor.

"Ne dedi?" diye sorar Ryker, kulağıma yakın, yumuşak ve derin bir sesle. O anda Dimitri'nin bana Rusça konuştuğunu ve Ryker'in anlamadığını fark ederim.

Ryker'in dokunuşu nazik, sesi yumuşak ve sakinleştirici. Ama gözlerine baktığımda...

gerçeği görüyorum.

Göz bebekleri karanlık ve dipsiz, hiçbir duygu yok. Ruh yok.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken, küçük bir nefes alıyorum. Ryker'la son görüşmemizde, ona uymazsam, hırsızlık girişimimi sadece kardeşime söylemekle kalmayıp, polisi de işin içine karıştıracakını söylemişti.

Bu onun oyunu. Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Kafesi kapatıyor. Dizlerim titriyor. "Aşk mı?"

Ryker'in yaptığı şey aşktan çok uzak.

"Kardeşinin gerçeği öğrenmesinin zamanı geldi," diyor Ryker gürleyen bir sesle. "Sence de öyle değil mi?"

Bu sözler, yumuşak bariton sesinin altında bir tehdit, çelik bir kenar gibi yankılanıyor.

"Gerçeği mi?"

"Duygularımız hakkında. Gelecek hakkında," diye cevaplar, bakışları uzak ve soğuk kalırken dudaklarında bir gülümseme belirir.

O deniyor mu... beni istiyor mu...

Gözlerim inanılmaz derecede büyüdü, yüzümün rengi kesinlikle soldu.

Hala çantasında duran gelinliği gözden geçirip, sonra ona tekrar bakıyorum. Eli belimin alt kısmına daha sert bastırıyor, bu da bana yol gösterildiğimin açık bir göstergesi, ama onun duymak istediği sözleri söyleyemiyorum, bunun yerine başka bir soru soruyorum. "Duygularımız mı?"

"Sana karşı ne hissettiğimi biliyorum," diye cevaplar, yüz hatları sertleşir, derinleşir.

"Sasha?" Bu Ava'dan geliyor. Ses tonu benim hissettiğim kadar belirsiz, bu da hoşuma gidiyor.

"Bana karşı ne hissediyorsun?" diye soruyorum, çantaya bakarak. Ne söyleyeceğini veya ne istediğini bilmek için yüzüne bakmama gerek yok.

Her şey kafamda çok net.

"Benim ilgimi, arzumun farkında olmalısın," diye düşük sesle.

Onun ilgi alanlarını ve arzularını biliyorum. Hiçbiri benim için iyi olan hiçbir şeye dayanmıyor. Ama benim de pek bir seçeneğim yok. "Biliyorum."

"Ve senin de bunları paylaştığına inanmak istiyorum."

Paylaşmıyorum. Hiç de bile. Ama parmak uçları sırtıma batıyor ve bakışlarımı tekrar yüzüne çekiyor.

Gözlerinin karanlık derinliklerine bakıyorum, yüzündeki her çizgi benden ne istediğini açıkça gösteriyor. Sonra eğilip kulağıma fısıldıyor, "Bu benim bedelim."

Kaçmaya çalışırken, tamamen ve tamamen kapana kısıldım. Ve hapishaneye girmek istemiyorsam, yeni bir gardiyanla yaşamak zorunda kalacağım.

Diğer eli benim elimi kapattığında, karnıma vurmaya başladığını fark etmemişim bile.

"Senin karım olmanı istiyorum, Sasha."

Titremeye başladığım için boğazım çalışmıyor. "Şu anda mı? Bugün mü?"

"Bugün."

Eğer hayır dersem, onun merhametine kalacağımı bilerek, kesik kesik nefes alıyorum.

Evet dersem, kendi kafesimin kilidini kendim kapatmış olacağım.

Dilimi dışarı çıkararak dudaklarımı yalıyorum. O bunu fark ediyor, gözleri kısılıyor, tüm vücudu sertleşiyor. Onun tepkisi düşünmemi daha da zorlaştırıyor, bu yüzden giysi çantasına son bir kez bakıyorum.

Bu oluyor.

Ve ben kız kardeşimin yerine geçmek üzereyim.

Katarina bu hayata her zaman daha uygun olmuştur. Daha güçlü. Daha çok yönlü. Geriye dönüp bakınca, onun kaçacağı ve benim kaçamayacağım tamamen açıktı.

Ona katılmayı deneyebilirdim. Birlikte kaçmak için bir plan yapabilirdim. Ama bizler ada gibi yaşamaya eğitildik.

Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikirken gözlerimi kapatırım. Sonra dudaklarımı zorla hareket ettiririm. Şu sözleri söylemek için...

"Kabul ediyorum."

ONUNCU BÖLÜM

RYKER

Zafer damarlarımdan akıyor ve bir an için kazandığımı haykırmak, yumruğumu sıkıp memnuniyetle kükremek istiyorum.

Tam o anda, Sasha'nın gözünün köşesinden bir gözyaşı süzülür, uzun siyah kirpiklerinde dans eder ve sonra yanağına kayarak yüzünde ıslak bir iz bırakır.

Kahretsin.

Titremeye başlıyor, elleri o kadar sıkı bir şekilde birbirine kenetlenmiş ki, parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Bu iyi, Sasha," diye sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle mırıldanıyorum.

Çenesi onaylayarak hafifçe sallanır, daha çok bir sarsıntı gibidir, ama rahatlamaz, aksine daha da şiddetli titremeye başlar.

Ona bakıyorum, Dimitri'ye hileyi açığa çıkarmadan ona verebileceğim küçük bir teselli sözü bulmaya çalışıyorum. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Sonunda Sasha bir adım geri çekildi. "Değişmem gerek," dedi, alçak ve yumuşak bir sesle, ama sesi hala titriyordu.

Sertçe başımı sallayıp ellerimi yavaşça çekiyorum, onu bırakırken dengede tutuyorum, içgüdüsel olarak düşme riski olduğunu anlıyorum.

Onu sarsmıştım, bunu anlıyorum. Ama planımı önceden söyleyemezdim, yoksa kaçabilirdi. İkimiz de kaçma riski olduğunu biliyoruz. Zaten bir kez denemişti.

Ayakta kalınca Dimitri'ye dönüyorum. "İmzalanması gereken belgeler var."

"Şimdi mi?"

Evet demek, aslında bunu başından beri planladığımı doğrulamak olurdu. Bu işi kesinleştirmek istesem de akıllı davranmam gerekiyor. "Törenden sonra. Avukatı arayıp hazırlıklarını yapmasını isteyeceğim."

Dimitri burun kıvrır. "Avukatın her zaman cumartesi günleri çalışır mı?"

"Ailem için mi? Evet." Topuklarımı döndürüp kapıya doğru yürümeye başladım. Dimitri'nin yanından geçmem gerekiyordu ve eğer bir bakışıyla beni öldürebilseydi, bana bakışından dolayı çoktan ölmüş olurum.

Bir şeylerin ters gittiğini sezdi, ama Sasha konuşmazsa ve hapis tehdidi altında olsa bile, konuşacağını sanmıyorum, hiçbir şeyi kanıtlayamaz.

Ama koridordan geçip şapele geri dönerken, kardeşlerimin hepsi bana dönünce yeni bir sorunum olduğunu fark ettim.

"Neden geciktin?" diye sordu Triston, onu iyi tanıyanlar için maskesiz olan rahat gülümsemesiyle. Gözleri keskin ve neler olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Ama Dimitri'yi açıkça aldatmam gerekirken, kardeşlerimi sadece oyalamam gerekiyor.

Katılan misafir sayısı fazla değil. Kardeşlerim, aramızda evli olan erkeklerin eşleri, Dimitri, eşi ve kızı.

Ama bu kadarı yeterli. Tören başladığında... özgür ve rahat olacağım. "Bir sorun vardı, ama halledildi," diyorum sakın bir sesle, önce bir kolumu, sonra diğer kolumu manşetinden çekerek ceketimin çizgilerini düzeltiyorum.

"Ne sorunu?" diye soruyor Gris, yakışıklılığını hiç bozmayan bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Sorun yok," diye cevap veriyorum. "Dimitri ve ben sorunu çözdük."

Mason Kincaid kardeşlerimin yanına geçer. "Bu birleşmeyle çok büyük bir düşmanla karşı karşıya kalıyoruz. Bana bunun hala değdiğini söyle."

Mason'ın istediği şey Vegas'ta istikrar. Ailesini yetiştirebileceği güvenli bir yer. Sasha ile evlenmek, Katarina ile evlenmek kadar bu hedefe ulaşmasını sağlayacaktır. "Hâlâ buna değer." Bu iddiada tereddüt yok ve herkes bunu duyuyor.

Birkaç adamın rahatladığını görüyorum.

Killian kulağıma yaklaşp konuşana kadar onu duymuyorum. "Sorun ne?" Bu herif istediğinde hava gibi hareket edebiliyor, hiç ses çıkarmıyor.

Ona dönüp bakıyorum, onu korkutacak kadar sert bir ifadeyle. Ama korkutmuyor. "Halloldu."

"İlk seferinde duydum." Omuzlarımın arasına parmağını soktu. "Senin bir şeyler çevirdiğini anlarım, seni küçük pislik."

Yemi yutmadan tekrar öne bakıyorum. "Ben senden daha büyüğüm." "Herkes yerlerine," papazın karısı ellerini çırpıyor. "Gelin neredeyse hazır."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanarak kürsünün sağındaki yerime geçiyorum. Tören bittiğinde tuzak kurulmuş olacak.

Arka taraftan bir yerlerden keman çalmaya başlar. Org yerine daha yumuşak ve nazik bir seçenek olarak bu enstrümanı seçmiştim, ama narin teller çalmaya başladığında, beni yerinde duramayacak hale getiren bir kırılganlık yayarlar.

Ve sonra Sasha ortaya çıktı.

Peçesi yok, bu yüzden yanaklarından akan gözyaşlarını gizleyecek hiçbir şey yok.

Ve sonra gelinlik var...

Her açıdan ona çok büyük. Omuzları, göğüsleri, beli, kalçaları büyük, ona bol geliyor, yakışmıyor ve garip duruyor. Bu durum dişlerimi gıcırdatıyor.

Dimitri'nin koluna dayanması gereken elinde çiçek buketini, diğer elinde ise elbisenin eteğini tutuyor.

Arkasında yere sürüklediği halinden anlaşıldığı kadarıyla, elbise birkaç santim fazla uzun.

Bir anlığına başka yere bakıyorum, onun görüntüsü göğsümü parçalıyor. Siktir.

Ama asıl bıçağı saplayan, ön sırada oturan Killian. Beni sert bir bakışla süzüyor, sanki beni görüyor, planımı biliyor ve homurdanıyor. "Sınırı aştın."

Killian'ın sınırları yoktur, en azından Chloe'den önce yoktu. O yüzden onun bu sözleri söylemesi...

Sasha koridorda yavaşça, garip bir şekilde ilerlerken, gözyaşları küçük hıçkırıklarla kesilirken bakışlarım tekrar ona döner. Belki de ilk kez, seçimlerimin gerçek ağırlığını hissediyorum. O benim planımın boyutunu bile bilmiyor. Kimse bilmiyor.

Ama bu odadaki her erkek ve kadın onun acısını hissedebiliyor.

Dudaklarını sıkıca kapatıyor, çenesini kaldırarak güç gösterisi yapıyor, ama bu onu daha da acınası hale getiriyor. Son sıraya geldiklerinde.

Sonra durur.

Başımın üstüne doğru bir yere bakarken yanağından bir damla gözyaşı daha akıyor.

Daha önce kavga ettim. Erkeklerle fiziksel kavga. Benden vermeyi reddettiğim şeyi isteyen, bağırarak bir kadınla tartıştım. Sevgi. Bağlılık.

Ama bunu hiç yapmadım. Hiçbir kadına şantaj yapmadım, onun parçalanışını izlemedim. Ve bu beni paramparça ediyor.

Cildi hayalet gibi solgun, gözleri kırmızı ve titriyor. Bunu planlamamın tüm nedenlerini biliyorum.

Ve geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğimi biliyorum.

Anlaşmalar imzalandı. Katarina çoktan gitti. Çoktan başka bir erkeğin planının parçası oldu.

Ama... Siktir.

"Ryker?" Triston yanımda, neler olduğunu tam olarak anlayamıyormuş gibi soruyor.

Cevap vermiyorum. Verebileceğimden emin değilim. Onu bu halde görmek beni bu kadar etkileyeceğini bilmiyordum.

Dimitri onu öne doğru çekmeye çalışır, ama kız ayaklarını kıpırdatmaz, sadece üst vücudu öne doğru eğilir.

"Yapamıyorum," diye fısıldar, o kadar alçak sesle ki, dudaklarını okuyarak sözlerini anlıyorum.

Ben berbat bir insanım. Bunu biliyorum.

Ama ikimizi de bu durumun öbür tarafına geçirebilirim. Bu yüzden Triston'ın yanımda durduğu yerden ayrılıp iki adım atarak onun önüne geçiyorum.

Ona küçük kuşum demek dilimin ucunda. Ama artık o ismi kullanabileceğimi sanmıyorum. Bu, yaraya bıçak sokmak gibi bir şey.

Yani onun yerine, adını kullanıyorum. "Sasha."

Kafasını sallar, dudaklarını birbirine bastırır ve kirpiklerinden daha fazla gözyaşı akar. Maskarası akmaya başlar.

"Korkuyorsun, biliyorum, ama sen ve ben, biz iyi olacağız. Söz veriyorum."

Dimitri'nin gözleri kısılr ve dişlerini gıcırdattığını duyarım. Kız tekrar başını sallar.

O, sırtına dokunduğumda her zaman tepki verir, bu yüzden ona uzanıp kolumu beline doladım.

Sonra diğer elimle elbisenin fazla kumaşını tutuyorum.

Gris'in küfür ettiğini duyarım ve kardeşlerimin bile mutsuz olduğunu anlarım.

Sasha, hafif bir baskı ile çiçekleri diğer eline alır ve kardeşinin kolundan kurtulur, ilerlemeye başlar.

Ama sadece bir adım attıktan sonra tekrar durur. "Ryker."

Karnımdaki ve kasıklarımdaki kaslar gerilir.

"Bundan önce bilmen gereken bir şey var..." Çiçekleri sunak yönünde salladı.

"Şimdi sırası değil..."

"Ama..." Sesinin titrediğini duyuyorum ve onu daha sıkı sarıyorum. "Ben... iyi değilim... ve sen beni istemeyebilirsin..."

Duruyorum, sözleri göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor. Bunu yapamaz. Bana yeterince iyi olmadığını söyleyemez.

Bu anda, böylesine samimi bir şekilde dile getirilen güvensizlik, beni yere yıkacak gibi.

"Güven bana, canım, istiyorum." Elbisenin eteğini bırakıp diğer kolumu da ona doladım ve onu göğsüme çektim.

Nadiren kimseye açıkça sevgimi gösteririm. Ama Sasha bana yaslanırken, yanağını onun başının üstüne koyuyorum. Ve o anda kalabalığı fark ediyorum.

Herkesin gözleri yumuşamış, dudaklarında küçük gülümsemeler belirliyor.

.

Benim anım an anında anım sonuç sonuç tüm tüm odanın

bu hileyi kabul etmesine neden oldu. Not edildi.

Aniden, Sasha'yı nasıl itaat ettireceğimi ve kardeşlerimin planımı öğrenmelerini nasıl engelleyeceğimi tam olarak biliyorum.

Onu daha sıkı kucaklarım, kollarımı sırtına sıkıca dolarım. "Ben yanımdayım, Sasha."

Adını söylediğimde, başını geriye eğiyor, kırmızı gözleri benimkilere bakıyor. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Bunu yapmak zorunda. Bu yüzden ona cevap vermeden onu kürsüye çıkmasına yardım ediyorum. Çünkü bugün evleniyoruz.

Onun kaderi ve benim kaderim, iyi günde, kötü günde, birbirine bağlanacak.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

Beni daha çok neyin korkuttuğunu bilmiyorum. Ryker ile evlenmek mi, yoksa ona gerçek beni göstermem mi?

Babam bile benim tuhaflıklarımı zorlayıcı buluyordu ve benim en sevmediği çocuğu olduğumu açıkça belli ediyordu.

Beni kontrol etmesi kolay kılan aynı özellikler, onun bana tamamen küçümsemeyle davranmasına da neden oluyordu.

Sadece güçsüz olmam değil, korkularımın beni ezip geçmesi de buna neden oluyordu. Şu anda olduğu gibi.

Korkmamam gerektiği anlamına gelmiyor bu.

Ryker, akli başında herhangi bir kadını korkudan titretebilecek türden bir adam. Benden bir şey istediğini açıkça belli etti.

Yapamayacağım şey, endişemin istediğim şeye engel olmasına izin vermek. Özgürlük.

Korkumu kontrol edebilirsem, onun ne istediğini anlayabilir ve bu düğümü nasıl çözebileceğimi bulabilirim.

Elbette, evlilik oldukça büyük bir bağdır. Ama yine de, Sasha olarak Vegas'tan ayrılmayı planlamıyorum. Pasaportlarımı hala yatağımın altında saklıyorum ve o kadınların hiçbirisi kurnaz bir milyarderle evli değil.

Papazın sözleri kulaklarımda yankılanırken, eli belimi sıkıca kavıyor, ama hiçbir kelime aklımda kalmıyor.

Her zaman böyleydi. Kendi düşüncelerimde kayboluyorum ve söylenenlerin tek kelimesini bile dinleyemiyorum.

Ta ki yeminlerimizi söylemeye başlayana kadar.

"Seni seveceğime, onurlandıracağıma ve değer vereceğime söz veriyorum..." Ryker'in derin bariton sesi beni içime çekildiğim yerden çıkarır ve kendimi ona odaklanmış bulurum. Başımı eğip gözlerine bakarım.

En azından şu anda, beni her zaman korkutan o derin siyah bakışları yok.

Ama kendimi kandıramam. Ve onun beni ne kadar etkilediğini görmesine izin veremem. Hayatım boyunca sert erkekler tarafından kontrol edildim ve sadece...

Nefes alabileceğim ve sadece kendim olabileceğim biraz alan. Kendimi bulmak için. Kendimi güvende hissetmek için.

Belki de krizin olmadığı bir an yaşayabilseydim, beni yıpratan sürekli endişe duymadan yaşamayı öğrenebilirdim.

Ama şu anda bundan çok uzağım, intikam sözü veren bir adam tarafından tutsak tutuluyorum, ona bağlıyım.

Yeminleri tekrar etme sırası bana geldiğinde, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Onurlandır. Değer ver." Beni duyan var mı? Bunun bir önemi var mı?

Ama son sözler beni sarsıyor. "Ölüm bizi ayırana kadar."

Ağzımdan çıktıkça titriyorum. Bir yemin ediyorum. İstedğim her şeyin tam tersi olan bir yemin.

İhtiyacım olduğunu bildiğim şey.

"Nevada eyaleti tarafından bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum."

Ryker eğilir ve dudakları benimkilerle buluşur. Dudakları güçlü ama yumuşak, sıcak ve kararlıdır. Ağzının bu kadar hoş, bu kadar... cömert olması beni şaşırtır.

Ona karşılık
vermiyorum. Çok
şaşkınım.

Katarina benim naifliğime alaycı bir şekilde burun kıvrırdı, ama o ana kadar evlenmenin fiziksel bir şey olacağı aklıma gelmemişti.

Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım ve ben... Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

Çekici olmadığı için değil.

Ama ben özellikle hassas olduğumu biliyorum ve bu adamın her yeri pürüzlü.

Dizlerimin titrediğini hissediyorum, ama o bunu fark etmiş gibi görünüyor ve küçük kalabalığa karşı dururken eli belimde sıkı bir şekilde kalıyor. Ryker beni koridorda yarı taşıyarak ilerlerken, kiliseyi mütevazı bir alkış sesi dolduruyor.

Bu hareketi takdir ediyorum. Bu elbiseyle neredeyse hareket edemiyorum.

Ama kilisenin merdivenlerine çıktığımızda, güneşin üzerimize yakıcı bir şekilde vurduğunu fark ediyorum ve onun ailesiyle konuşmam gerekeceğini anlıyorum.

Evliliğimizin bir sahtecilik olduğunu biliyorlar mı? Ryker'ın beni şantajla gelini yapmaya zorladığını biliyorlar mı?

Kendimi uyuşmuş hissediyorum. Böyle yalan söylemekte çok kötüyüm.

Ama Dimitri ortaya çıkmadan önce Ryker ve ben bunu soracak zaman bulamıyoruz. Dimitri, yüzü kara, Anna'yı kollarında taşıyor, eli Ava'nın eliyle iç içe. "Tebrikler," diyor öfkeli bir sesle.

Başımı eğiyorum. Kardeşime güvenmiyorum. Vegas'ta kendi planları var. Ama ilk kez, bana karşı bir tür sevgi besleyip beslemediğini merak ediyorum.

Belki?

O ilerliyor, Ava bana sarılıyor, gerçekten endişeli görünüyor, sonra Smith ailesi geçmeye başlıyor. Çoğu bana kibarca tebrik ediyor, sonra Ryker'ın sırtına vuruyor.

Sadece yarı dikkatle dinliyorum.

Sonra ne olacağını bilmiyorum, ama iyi bir şey olmayacağını biliyorum.

Bir limuzin duruyor, tüm konukların binebileceği kadar uzun. Biniyorlar, Ryker ve ben en son biniyoruz, bu elbiseyle zorlukla hareket edebildiğim için bu iyi bir şey.

Uygun olmayan elbiseye bakıp, düzensiz bir nefes alıyorum.

Bu günün geri kalanı gibi. Bana uygun değil.

Hepsi yanlış.

Ryker ve benim için yeterli yer var, ama ben onun yanına sıkışmış durumdayım. Kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama pek başarılı olamıyorum.

Vegas şapelinden çıkıp, kapılı evlerin bulunduğu şık bir mahalleye giriyoruz. Doğal olarak, en büyük eve yaklaşıyoruz, araba içeri girerken demir kapılar açılıyor.

Etrafımda araba sohbetlerle doludur, ama ben katılmıyorum, dinlemiyorum, sessizce oturup büyük evi ve

"Neredeyiz?" diye soruyorum... kocama.

"Triston'ın evinde. Amerika'daki Smith merkezi," diye cevaplar Ryker.

Resepsiyonun nerede düzenlendiğini bile bilmediğim ne kadar anlamlı.

Araba portikoya yanaşırken, sağımdaki kapı açılır. Eteklerimi toplayarak, mümkün olduğunca zarif bir şekilde dışarı çıkmaya çalışıyorum ve sonra bekliyorum.

Eve giremem ki. Evin sahibini bile tanımıyorum. Gerçekten.

Tüm bu saçmalıklar beni yine bunaltıyor ve Ryker'in eli sırtıma dokunsa da kendimi karnıma ellerimi bastırırken buluyorum. "İçeri girelim tatlım, bu sıcaktan kurtulalım."

Bana sevgilim demek bir şey. Bu sadece İngilizlerin kullandığı terimlerden biri. Ama ben onun sevgilisi değilim.

Ben onun şantajla evlendiği kadınıam.

Elbiseyi idare etmeye çalışarak merdivenlere çıkmaya başlıyorum. O eğilip eteği kaldırıyor ve yine elinde tutuyor.

Benim olmayan bir gelinlik giymek zorunda kalmamın sebebi onun olduğunu bilmesem, bu davranışı centilmenlik olarak görebilirdim.

İçeride, mermer zeminli iki katlı giriş, sol tarafta görünen balo salonuna açılan büyük bir merdiven boşluğuna çıkıyor. Kim balo salonuna sahiptir ki?

Babamın büyük ve çok resmi bir evi vardı, ama bu evin yanında sönük kalıyordu.

Ancak resmi alana girmek yerine, evin arka tarafına geçiyoruz, arka taraftaki oturma odasından geçip, büyük pencereleri ve odanın her tarafına yerleştirilmiş güzel bitkileri olan bir tür güneşlenme terasına çıkıyoruz.

Ryker beni odanın arkasında, diğer tüm masaların ona baktığı, ortada bulunan küçük bir masaya götürüyor.

"Oturmak ister misin?" diye soruyor, bir sandalye çekerek.

Bunun bir soru olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden cevap verme zahmetine girmiyorum. Aslında ortadan kaybolmak istiyorum. Ama bunun imkânı yok.

Sandalyeye oturuyorum ve bu elbiseyle hareket etmek zorunda olmadığım için rahat bir nefes alıyorum.

Ama rahatlamam kısa sürüyor.

Kısa süre sonra, konuklar etrafımızda dolaşmaya başlar, sanki bu gerçek bir düğün kutlamasıymış gibi konuşur ve gülerler.

Sanki beni çok korkutan bir adam tarafından evliliğe zorlanmamışım gibi.

Ava gözlerimi yakalar, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırır. Ben başka yere bakarım.

Ona güvenebileceğimi bilseydim keşke, ama ben tamamen yalnızım...

Farkında bile olmadan, kendimi sarsan duyguları yatıştırmak için dizime vurmaya başlıyorum.

Ryker bana bakar, sonra dönüp eğilir. Tepkimi saklayamadan irkilirim.

Babam tıkırdamamı hiç sevmezdi. Bu, duygularımı kontrol edemediğimin fiziksel bir göstergesiydi.

Birden fazla kez, beni yakaladığında, bana sert bir tokat atardı. Şimdi, Ryker'dan da aynı muameleyi göreceğimi düşünerek içim cız ediyor.

Oysa o, elini benimkinin üzerine koyup yanıma çömeldi. Parmakları hafifçe aynı ritmi tutturmaya başladı.

Tamamen şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. "Nasıl..."

"Bilmediğimi mi sandın?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Şaşkınlığımı gizlemek için gözlerimi kırıştıyorum. "Baskıya dayanmak için ritim tuttuğumu biliyor musun?"

"Fark ettim. Evet." Dizime hafifçe vurmaya devam ediyor. "Tıpkı bu hayattan kurtulmak istediğini bildiğim gibi. Biraz daha benimle dayanabilirsen, söz veriyorum, ikimiz de istediğimizi elde edeceğiz."

Tamamen şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Bu sözleri ciddi olarak söylemiş olamaz.

Olabilir mi?

O dokunmaya devam ederken, sinir sistemim yavaş yavaş sakinleşir. Ben koltuğa yaslanıp rahatladığımda, o bana yaklaşır. "Bu gece daha fazla konuşacağız, ama şimdilik imzalamamız gereken birkaç son belge var."

"Belgeler mi?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. "Ne tür belgeler?"

"Dimitri daha ayrıntılı açıklayacak. Ama bunlar, bu evliliğe katıldığın için alacağın şeylerin sözleşmesi."

"Ben buraya korunmak için geldiğimi sanıyordum?" diyorum, kardeşimin beni evlendirmesinin sadece bir nedeninin bu olduğunu bilerek.

"Öylesin. Ama bu zahmetin karşılığında neden maddi bir kazanç da elde etmesin?"

"Ne kadar?" diye soruyorum, nefesim kesiliyor. Bunun planın bir parçası olduğunu bilmiyordum...

"Bir milyon," diyor, bacağıma en rahatlatıcı şekilde hafifçe vurarak bana küçük bir gülümseme atıyor. "Ve baban artık senin için bir tehdit oluşturmadığında, bu ilişkiyi sonlandırmak isteyip istemediğimize birlikte karar vereceğiz. Ve hala ayrılmak istersen, elinde parayla gitmene izin vereceğim."

Ağzım açık kalır. Bu...

Belki de bu, hayatımın en büyük hatası olmayabilir. "Neden bunu yapasın ki?" Peki, eğer anlaşıma böyleyse Katarina neden kaçmış olabilir?

Bir şeyler mantıklı gelmiyordu.

"Seni korumak için buradayım, Sasha."

Kafamı hafifçe sallıyorum, sanki duyduklarıma inanamıyormuşum gibi. Çünkü inanmıyorum. Hiçbiri doğru gelmiyor.

Ryker başından beri bir konuda net olduysa, o da benim için yaptığı planların benim isteklerimle veya ihtiyaçlarımla hiçbir ilgisi olmadığıdır.

ON İKİNCİ BÖLÜM

RYKER

SASHA BÜTÜN ÖĞLEDEN SONRA NEREDEYSE TEK KELİME ETMEDİ.

Dürüst olmak gerekirse, çoğu kadın bana duygularını ve neden onlara sempati duymam gerektiğini anlatmaya başladığında ilgimi kaybederim.

Ama Sasha bunların hiçbirini yapmadı.

Bunun yerine, derin bir kayıp yaşıyormuş gibi yüzünde donuk bir ifadeyle stoik bir şekilde yanımda kaldı.

Açıkça acı çekmesine rağmen mücadele etmeye devam etmesi içimi parçalıyor.

Kolumu onun omzuna attım, çünkü bir yandan elbisesiyle tökezleyip düşmesinden, diğer yandan onu bırakırsam kaçmasından korkuyordum, tam o sırada avukatım güneş odasının girişinde belirdi.

Bana baktı, ben de başımı salladım, sonra Dimitri'ye döndüm.

Karısının kulağına fısıldadı ve sonra ayağa kalktı. Ava onun koluna dokundu ve sonra o da sandalyesinden kalktı.

Ava'nın Dimitri ile evlenmeden önce başarılı bir kariyeri olduğunu biliyorum ve gözlerindeki keskin bakıştan, hayatın birçok yönünü görmüş olduğunu anlayabiliyorum. Dimitri'ye fısıldarken, parlak mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Beni tamamen çözmüş. Bir erkeği kandırabilirsin, ama böyle bir kadını... O, bir kilometre öteden bile gizli niyetleri sezebilir. Kahretsın.

Ben korkuya kapılan bir adam değilim ve şimdi de korkmuyorum.

Ama Dimitri'ye söylediği her neyse, benim için iyi bir şey olmadığını anlıyorum. Dimitri çenesini bir kez sallıyor ve odanın diğer ucundan bana doğru yürümeye başlıyor. Yanımda duran Sasha'ya bakıyorum,

"Bir dakika dışarı çıkmamız gerekiyor."

"Neden?"

"Sözleşmeler."

"Ne tür sözleşmeler?"

Yüzümü ifadesiz tutuyorum. "Birincisi, senin paran." Ona, "*bu senin yararına*" cümlesini sattım, çünkü onun paraya ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordum.

O başını sallar ve elbisesinin eteğini kaldırır. Elini tutarak, sözleşmelerin kahve masasının üzerine yayılmış olduğu bitişik oturma odasına geçmesine yardım ederim.

Avukat bize gelmemizi işaret eder ve ben Sasha'yı kanepeye oturturum, yüzümde hiçbir ifade yok, bakışlarım boş. "Burayı imzala."

"Ne imzalıyorum?"

"Evlilik cüzdanımızı," diye sorunsuzca cevap veriyorum. "Ve bu da, bir yıllık evliliğimizi sürdürmemiz halinde sana bir milyon dolar ödeyeceğimi kabul ettiğim evlilik öncesi sözleşmesi."

"Bir yıl mı?" diye sordu, başını eğdi ve sayfayı imzaladı.

Süre, Las Vegas şehri tarafından belirlenir. Büyük mülklerin devri için evliliğin yeterince meşru olduğunu kanıtlamak için gereken süredir. Kumarhane gibi...

"Neden bir yıl?" Dimitri arkamdan soruyor.

Sessizce sayfayı çevirip, imzalaması gereken bir sonraki satırı işaret ediyorum. Dimitri bunun farkında değil, ama mükemmel bir dikkat dağıtıcı oluyor. Sasha'nın bu belge hakkında soru sormasını istemiyorum.

"Verdiğim bazı sözleri yerine getirmek için bu süreye ihtiyacımız olacağını düşündüm," diye anlamlı bir bakış atıyorum ona. "Bu evliliğin geleneksel olmadığını biliyorum. Sasha benim kadar kararlı değilse, bu durumdan hoşnut kalabilir diye düşündüm."

Dimitri'nin gözleri kısılır ve çenesi sertleşir. Buna inanmıyor. "Ona daha fazla çıkış yolu vereceğim."

Kaşlarımı kaldırdım, onun öfkelenmesine izin vermekten memnunum. İstedikimi aldım.

"Sasha, ruh sağlığının tehlikeye girdiğini veya senin sevgi dolu ve sadık bir koca olmadığını bildirirse, aramızdaki tüm sözleşmeler feshedilir."

Ağzım açık kalır. Bu evlilik sayesinde tünele erişimi var. O bunu yapmaz... "En değerli mülkünü feda mı edersin?"

"O benim kardeşim," diye homurdanıyor.

Arkamda Sasha'nın nefesini kesildiğini duyuyorum. Ama Dimitri henüz bitirmemiş. "Eğer ona iyi davranmadığını düşünürsem, bu da aramızdaki sözleşmeleri feshetmem için bir neden olacaktır."

"Onu bir koca olarak ne kadar iyi davrandığımı sen mi değerlendireceksin?"

Sasha bir sonraki belgeyi imzalarken kalemin kağıdı çizdiğini duyuyorum.

"Onun sessizliğini satın almak için para ekledin. Sadece hepimizin adil davrandığından emin olmak istiyorum."

Siktir. Kabul etmezsem, belgeleri imzalamadan önce her şeyi feshedebilir. Orijinal sözleşmelerimiz Katarina içindi, Sasha için değil.

Onun imzasına ihtiyacım var, aksi takdirde şimdi çekip gidebilir ve ben hiçbir şeyim kalmaz. Kumarhane, evlilik ve ailemden uzak bir gelecek olmaz. Tüm planım, Sasha ile evlenip bir yıl sonra onun evliliği feshetmesine ve ortadan kaybolmasına izin vermek üzerine kurulu.

Sasha, para ile birlikte ayrılmak zorunda, böylece ben de onun yanlışlıkla bana devrettiği kumarhaneyi, şüphe uyandırmadan devralabileceğim.

Plan bu. Ve çoğunlukla iyi bir plan. O özgürlüğüne kavuşuyor. Ben ise bağımsız geleceğimi inşa edebileceğim bir değil, üç kumarhaneye sahip oluyorum.

Onun sahibi olduğunu bile bilmediği kumarhaneyi elinden almak çok kötü bir şey, biliyorum.

Belki de dürüst olmalıydım. Belki de onu doğrudan ondan satın almalı, onu zengin bir kadın yapmalı ve parasıyla istediği her şeyi yapmasına izin vermeliydim.

Ama kendime, bunun daha iyi olduğunu söylüyorum.

Onu babasından gerçekten koruyabilirim.

Ve sermayemin çoğu Smith Brothers'ta bağlı. Onu çekmek, onlara ne yaptığımı fark ettirmek anlamına gelir. Diğer ikisini yenilemek için gerekli fonları toplayamadan Dimitri'nin mülkünü yönetimimden çekebilirler.

Ya Sasha'ya sorsaydım ve o reddederse? Kendisi kumarhane sahibi olmak isterse?

Ayrıca, Sasha güzel bir hayata başlamak için yeterli paraya sahip olacak.

bir hayat

kurmaya O da istediği gibi ortadan kaybolabilecek.

yetecek kadar Peki ya ben? Kendi kumarhane zincirim olacak. Kendi işim, parası olacak.

ailemden uzakta.

"Kabul ediyorum."

Dimitri'nin omuzları gevşer. "Ek maddeyi ekleyin," der avukatıma.

"Mutluluğu nasıl ölçebileceğimi tam olarak bilmiyorum," diye homurdanır avukat.

"İki ayda bir, bir terapist de dahil olmak üzere kontroller yapacağız," diye yanıtlar Dimitri.

Avukat kısa bir baş sallama ile yanıt verir ve yakındaki koltuğa oturarak dizüstü bilgisayarını açar.

Uzun ve yavaş bir nefes verdim.

Çünkü işim çok daha zor hale gelmişti. Sasha'yı güvende tutmakla kalmayıp, onu mutlu da etmem gerekiyordu.

Bütün gün cenazedeymiş gibi görünen kadın. Onun kaşlarını nasıl güldürebilirim?

Aklıma gelen tek bir yol var... ve bu, kadınlarla oldukça becerikli olduğum tek yol.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

RESEPSİYONUN TAMAMI GERÇEK DIŞI, ama öğleden sonra akşamüstüne doğru, Ryker eğilip kulağıma fısıldıyor, "Gitme zamanı."

Anında gerildim. Daha da fazla. Zaten saat gibi gergindim, ama şimdi... "Gitmek zorunda değiliz. Kalabiliriz."

Tek kaşını kaldırıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu o kadar komik ki, nefes verip gerginliğimin bir kısmını atıyorum. "Yorgun olmalısın, çok yorucu bir gün oldu."

Öyleydi. Ve bu elbiseyi çıkarmak istiyorum. Belki çıkardığımda kendimi daha çok kendim gibi hissederim.

Ama bundan şüpheliyim. Bu sabah uyandığımda, kız kardeşimin düğününe katılacağımı ve kendi kaçışımı planladığımı düşünüyordum. Bunun yerine, her zamankinden daha fazla kapana kısılmış durumdayım.

En kötü beş erkek listemin başında yer alan bir adamla evliyim. Tabii ki, listedeki diğer isimler kardeşim ve babam, bu yüzden sanırım bu bir şekilde mantıklı.

Onun dışında korktuğum tek kişi babamın tetikçisi Sver. Soğukkanlı bir katil olan Sver, babam emrederse hiç düşünmeden beni öldürür. Doğal olarak, Sver'in gözetiminde büyüdüm. Çünkü hayatımda tek bir adama bile güvenebilir miydim ki?

Veda edip arabaya doğru yürürken, Dimitri'nin gözleri sırtımda delici bir şekilde sabitlenir.

Kardeşıme bakmadım. Sözleşmeleri imzalarken bir an için onun benim tarafımda olduğunu, beni önemseydiğini düşündüm.

Sonra... evliliğimdaki mutluluğumu onun belirleyeceğini söyledi ve ben anladım... Bu, onun yapmaya çalıştığı bir anlaşmayla ilgiliydi.

Babamın binlerce kez böyle hamleler yaptığını görmüştüm.

Dimitri beni kurtarmıyor. Yeni bir taktik izliyor. Yeni kocama yan gözle bakıyorum. Onun yanında bir gün geçirdikten sonra, artık kıvrılmış bir yılan gibi gelmiyor.

Ama ben gerçeği biliyorum. O saldırmak için bekliyor.

Merdivenlerden inmeme yardım ediyor ve bekleyen arabanın yolcu koltuğuna oturmamı sağlıyor.

Şoförün olmaması beni rahatlatıyor.

Bu, yalnız kalacağımız anlamına gelse de, en azından o sürecekt. Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, böylece baktığımı anlamıyor. Profili sert ve tehlikeli, elmacık kemikleri ve keskin kaşları nefesimi kesiyor.

Bu adamla evliyim. O özgür...

Boğazım düğümleniyor, midem gerginlikten titriyor. Ama ilk kez, başka bir şeyin ipuçlarını fark ediyorum. Heyecan mı? İlgi mi? Bu duyguyu adlandıramıyorum, korku hala çok güçlü.

On beş dakika içinde, çok tanıdık olan o toparka giriyoruz.

Benim hapishanem.

Bir iç çekerek, Ryker'in arabadan inip bana yardım etmek için gelmesini bekliyorum. Centilmenliğe güvenmiyorum, bu elbise beni çok yordu.

Kapımı açıyor ve arabadan inmeme yardım ediyor. Eteğimi tekrar yukarı çekmeye başlarken duyulabilir bir iç çekişle nefes veriyorum. Eteğin altını yırtsam kimse umursar mı acaba?

Ama iç çekişimi duyan Ryker beni kollarına alıyor. Bir an için, kollarının dokunuşu, dünyanın baş aşağı dönmesi beni korkutuyor ve boğuk bir çığlık atıyorum, ellerim bulabildiğim tek sağlam şeyi, omuzlarını kavriyor.

"Seni korkutmak istemedim," diye homurdanarak beni asansöre doğru taşıyor.

Ona göz kırpıyorum. Bu, gelini eşikten geçirme geleneği mi? Asansör bir eşik mi?

Yoksa sadece kaçmamı engellemeye mi çalışıyordu? Bu elbiseyle kaçabilir miyim ki?

Bana gerçekten yardım mı ediyor? Bugün hareket etmekte ne kadar zorlandığımı açıkça fark etmiş.

Endişelenmek için çok yorgunum, bu yüzden ona yaslanıyorum, gözlerimi kapatıp vücudumu onun vücuduna bırakıyorum.

Asansör kapısı açıldığında tek kelime etmiyor ve içeri giriyoruz. Beni yukarıya kadar taşıyor ve zil sesini, kapıların açıldığını duyuyorum, ama gözlerimi tekrar açmıyorum.

Bu dairenin birkaç kat aşağıda yaşadığım daireden farklı olup olmadığını bilmiyorum, ama umurumda da değil.

Korku içinde olmam gerekirdi. Hiç randevuya bile çıkmamıştım ve şimdi kendimi evli buluyorum.

Ama sanki gelecek yokmuş gibi. Ya da ben onun varlığını kabul etmiyorum. Bunun yerine, sadece anın tadını çıkarıyorum. Onun güçlü kollarının hissini.

Bir saniye için inancımı askıya alıyorum ve tüm durumu farklı bir bakış açısıyla değerlendiriyorum. Kız kardeşimin gelinliğini giymiyorum, kendi gelinliğimi giyiyorum ve Ryker beni ölümüne korkutan adam değil. O benim büyük, devasa koruyucum, beni güçlü kollarıyla sarıp sarmalayan, beni o kadar çok istediği için beni korumak için her şeyi yapmaya hazır olan adam.

İçimde bir ihtiyaç yükseliyor, beni boğacak gibi. Özgür olmak istiyorum, bir erkeğe zincirlenmiş değil.

Ama bu tek bir soru midemi bulandırıyor.

Gerçekten beni önemseyen bir adam tarafından korunmak nasıl bir şey olurdu?

Beni bir hapisane gibi hissettirmeden, sadece... güvende hissettirecek şekilde sarabilecek bir adam.

Kafamı sallıyorum. Bu aptalca bir düşünce. Başka kadınların başına geldiğini biliyorum, ama onlar benim gibi değil.

Ben hiçbir erkeğin sevdiği türden bir kadın değilim...

O dönünce gözlerimi açıyorum. Kısa bir koridordayız, aşağıdaki dairemize benziyor ama yine de farklı. Ahşap kaplamalar daha kalın, damarları daha derin ve zengin. Zeminler yüksek kaliteli

ahşaptan yapılmış, adını bilmiyorum, kapılar ise lekeli maun ağacından. Önündeki kapıyı açıyor ve ışığı yakıyor. Oda, uzak duvarda yer alan büyük bir yatakla dolu.

Onu görünce gerginleşiyorum. Bu bizim odamız. Bizim yatağımız.

Beni yere indirir ve ben ayaklarımın üzerine sert ve emin olmayan bir şekilde inerim.

"Neden o elbiseyi çıkarmıyorsun?" diye homurdanarak uzaklaşır ve sanırım banyoya açılan bir kapıyı açar.

Bu elbiseyi çıkarmaktan daha mutlu olacağım bir şey yok. Ama sonra ne giyeceğimi bilmediğim için tereddüt ediyorum.

Ancak tereddütüm kısa sürüyor, çünkü bu elbiseyle uyuyacak olursam yazıklar olsun bana. Ama arkama uzandığımda, ilk birkaç küçük düğmeden ötesine geçemiyorum.

Hayatımın geri kalanında bu elbiseyle kalacağım gibi paniğe kapılmaya başlıyorum ki, o anda güçlü bir çift el benimkine dokunuyor.

Şok içinde çığlık atarak geri çekildim, ama sonunda bütün gün korktuğum şeyi yapıp eteklere takıldım.

Düzeltmeye fırsat bulamadan düşmeye başladım.

Ama yere yarı yolda durdum, Ryker'in kocaman elleri belimi kavradı.

Gözlerimi ona dikip baktığımda, vücudum sanki beni daldırıyormuş gibi yere yarı yolda sallanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" "Seni yakalıyorum."

"Ah, tabii. Ellerin neden sırtımda idi?"

"Çünkü... düğmelerle açıkça zorlanıyordun." Yine kaşlarını kaldırdı, bu bakış onu hiç tahmin etmediğim bir şekilde yumuşattı.

"Bana yardım mı ediyordun?" diye soruyorum, ki bu aptalca bir soru. Az önce bunu söyledi zaten.

"Seni korumak benim görevim, karıcığım," diye derin ve alçak sesle mırıldanır. Bu sefer, karıcığım kelimesi içimde derin bir etki yaratır.

Titreşirim

.

Eriyorum

.

Özlem duydum.

Parmaklarımın kalınlığını hissedene kadar ellerimin onun pazılarına dokunduğunu fark etmemiştim.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Kardeşin açıkça söylemedi mi? Bütün bu düzenleme senin korunman için."

"Kardeşim mi?" Ama Dimitri'nin adı geçince o an kayboldu. Benim korunmam bir maskaralık, onun iş çıkarlarını gizlemek için bir bahane. Ve

Ryker bunu saklamaya bile çalışmadı. Bunu takdir ediyorum, ama bu, gerçeği bildiğim anlamına geliyor. Bunların hiçbiri benim için değil.

En azından dürüst davrandı. Şimdilik beni koruyacak ve babam etkisiz hale getirildiğinde yollarımız ayrılacak, umarım ikimiz de daha zengin olarak.

Gizli niyetler konusunda hiç iyi olmadım, bu yüzden başından beri yaptığımız anlaşmayı bildiğim için minnettarım.

Bu çok yardımcı oluyor.

"Sana bir şey sormam gerek..." diye başlıyorum, dudaklarımı yalarken...

Bakışları dilimi yakaladı ve yine karardı. Elimden geldiğince kaskatı kesildim.

Bunu hissetmiş olmalı ki, beni rahatlatıp sonra da döndürdü. O omuzlarımı kavramadan önce yarım saniye direndim. "Sadece düğmeleri açacağım."

Küçük bir baş sallamayla dönüyorum, parmakları minik incilerin sıralandığı yere geliyor. Başımı öne eğiyorum, dokunuşu o kadar hafif ki, parmaklarını rahatlatıcı buluyorum.

"Sasha?"

"Evet?" Gözlerim kapalı, vücudum gevşemiş durumda.

"Onlar çözülmüyor."

"Ne?" diye soruyorum, kafamı karışık bir şekilde kaldırarak. Bu elbise beni bırakmıyor.

"Yırtarsam sorun olur mu?"

"Elbiseyi yırtmak mı?" Bu şeyi paramparça etmek bana büyük bir zevk verebilir diye düşünüyorum. "Hadi yap."

"Tamam," diye cevaplıyor ve sonra hızlı bir hareketle elbise kopuyor, sırtımı serin hava sarıyor.

Bu hava çok iyi geliyor.

Ama aynı zamanda garip bir şey oldu. Bu sefer içimi korku değil, bir sarsıntı kapladı.

Ve bu sefer, ona bir isim verebilirim. Bu heyecan.

H a m , sınırsız ve güçlü. Bacaklarımla arasında zonkıyor ve onun yırtmaya devam etmesini isteyebileceğimi düşünüyorum...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYKER

ELBİSE YERİNİ VERİYOR, Sasha'nın sırtı görünmeye başlıyor; cildi mükemmel bir şekilde soluk, pürüzsüz tonları parmaklarımın altında ipek gibi.

Ama daha da ilginç, anında onun tahrik olduğunu hissediyorum. Hoşuna gitmiş.

Penisim buna tepki olarak seğiriyor.

Sasha'yı ilk gördüğüm andan itibaren onu istedim.

Onun karşı konulmaz bulduğum narin, esmer bir güzelliği var.

Ama bu ana kadar onun tarafında en ufak bir ilgi belirtisi yoktu.

Düğün gecemiz olduğu ve yatağımız sadece bir adım uzaklıkta olduğu için bu çok uygun bir zamanlama.

Elleri yine önünde birleşiyor, bir eli avucunun kenarına vurmaya başlıyor.

O anda, tepkisine rağmen gergin olduğunu anlıyorum.

Dimitri sayesinde artık onun mutluluğuna büyük bir ilgi duyuyorum, ama duymuyor olsam bile, bu anda onu zorlamazdım.

Sasha'nın kırılganlığını hissedebiliyorum ve onu bir günlüğüne zor durumda bırakmak için yeterince şey yaptım.

Bu yüzden ellerimi kollarının üzerinden kaydırıp omuzlarının çıplak derisini buldum ve aynı ritimle vurmaya başladım.

"Özür dilerim," diye nefes nefese, vurmayı bırakıyor.

"Özür dileme, ihtiyacın olduğunda kendini rahatlat," diye cevap veriyorum ve biraz daha yaklaşıyorum.

Kokusu çok güzel ve ben onun kokusunu içime çekiyorum.

"Sadece..." Yutkunduğunu duyuyorum. "Bu geceyi beklemiyordum ve ben..."

"Sasha," eğilip burnumu, kanın boynunda attığı yerden sadece birkaç milim uzağa yaklaşıyorum.

Dişlerimi onun cildine geçirme, dilimle tadına bakma dürtüsü duyuyorum.

"Evet?"

"Senin hızına göre ilerleyebiliriz. Bunun senin için şok edici olduğunu biliyorum."

O da bana bakar, bu ışıktaki gözleri daha da yeşil görünür, dudakları şaşkınlıkla aralanır.

Omzunun üzerinden, dantelli push-up sütyeniyle görünen göğüs dekoltesini net bir şekilde görebiliyorum. Göğüsleri büyük değil, daha küçük tarafta, ama meme uçları dikleşmiş ve ellerimi üzerlerine sürmek, ağırlıklarını test etmek, o meme uçlarını tam dikkatlerini çekecek şekilde okşamak için duyduğum dürtüye direniyorum. "Gerçekten mi? Sen... benim için bunu yapar mısın?"

Alaycı bir şekilde burnumu çekmek istiyorum. Belki de beklemek en son yapmak istediğim şey olduğu içindir. Ama belki de... bu çok düşük bir standart olduğu içindir. "Evet. Senin için bunu yaparım."

"Teşekkür ederim," diye coşkuyla söylüyor, nefesinin sıcaklığı yüzümü okşuyor. "Ben sadece..." Başını sallıyor. "Yatarken giyebileceğim bir şeyin var mı?"

Konuyu değiştirmesini anlamam bir saniye sürer.

Kendisiyle ilgili bir bilgi açığa çıkarmak üzereydi ve ben de bunu duymak için nefesimi tutmuştum.

Her bilgi benim amacım için yararlı olduğu için ilgilenmem gerekir. Ama sanırım mesele bu değil.

Sasha, ilgimi çeken bir güç ve kırılganlık karışımı.

Ondan uzaklaşıp, gömme çekmeceli dolaba doğru yürüdüm. "Yarın kıyafetlerini toplayacağız."

Odaya geri dönerek, bir tişörtle, onu bıraktığım yerde duruyor, elbiseyi göğsüne tutuyor. "Kulağa hoş geliyor. Uzun sürmez."

"Öyle mi?"

İnce omuzlarını silkiyor, yana bakıyor. "Rusya'dan ayrılırken bir haftalık giysi almıştım, ama sürprizler arka arkaya geldi."

O anda durup ona baktım. Tabii ki Dimitri müdahale etmeden önce ABD'de kalmayı planlamamıştı.

Hayatı defalarca altüst olmuştu. "Elbiseyi bırak."

"Ne?" Büyük gözleri şişerek bana bakıyor.

"Bakmayacağım," yalan söylüyorum. "Ama şunu senden çıkaralım."

Yanakları kızardı, o pembe renk bana vücudunun daha... samimi yerlerini düşündürdü. Zaten sert olan penisim camı kesebilecek kadar sertleşti.

Gözlerinde tereddüt belirir ve kaşlarını çatır. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Nasıl?" diye soruyorum, elini tutup benimkine çekiyorum, elbisenin dantel manşetini tutup elinden çıkarmaya başlıyorum.

"Nazik. Neden naziksin?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

SORU, kendimi tutamadan ağızımdan çıkıverir.

Cevabı zaten biliyorum.

Kardeşim onu zorluyor. Ama onun nedenlerini açıkça söylemesini, yüzünü görmek istiyorum.

Ya da belki sadece onun bana tekrar karım demesini duymak istiyorum. Beni korumak için var olduğunu söylemesini istiyorum.

Kelepçeyi elimden geçirmeye başlıyor, elbisemi hafifçe çekerek elimden alıyor.

Dantelli straplez sütyen ve ona uygun tanga giyiyorum, nedime elbisemin altına giymek için almıştım.

Elbisenin altında harika görünüyorlardı, ama neredeyse hiçbir şeyi örtmüyorlardı. Şeffaf kumaştan meme uçlarım bile görünüyordu.

Elbisenin üst kısmını daha sıkı tutuyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Emin misin?" Başını eğiyor, biraz şeytani görünüyor. Ama bu bakış beni korkutmuyor. Aslında...

Bacaklarımın arası yine ısınmaya başladı. Kahretsin.

Böyle bir tepki vermemeliyim. Aklımı başımda tutmalıyım. Duygularımın devreye girmesine izin veririm, gardımı indiremem. Bir kez başladım mı, sonuna kadar giderim. Ben böyleyim işte.

"Arkanı dön," emrediyorum, elimi onun elinden çekerek.

Emrimi yerine getirmeden önce yavaşça nefesini veriyorum.

Elinden tişörtü çekip alırken, diğer kolunu da hızla çıkarıp elbiseyi gövdeme ve kalçalarımın doğru aşağı çekiyorum.

Elbise yere düşüp bir su birikintisinin üzerine düştüğünde, topuklu ayakkabılarımı alıp kumaşın üzerine bastım ve topuklarımın altında kumaşın biraz yırtıldığını duydum.

"Hazır mısın?" diye sordu ve yemin ederim ki omzunun üzerinden bana baktı.

Hızla gömleğini göğsüme çekiyorum. "Henüz değil. Öne doğru eğil." Sonra gömleği açıp kollarımı içinden geçiriyorum ve gömleği başımdan çıkarıyorum.

Gömlek uyluklarımın ortasına kadar iner ve vücudumu tamamen sarar. Arkama uzanıp sütyenimin kopçalarını açarım ve o da yere düşer.

"Bitti," diye seslenirim, yatak kenarına oturup topuklu ayakkabılarımı ve diz üstü çoraplarımı çıkarmaya başlarken.

Ryker bana döner, ben bir ayakkabıyı çıkarırken ve diğerine geçerken kollarını göğsünde kavuşturur. "Daha iyi mi?"

İkinci ayakkabı da çıkınca iç çekerek "Çok fazla" diyorum. Çorapları bacaklarımdan aşağı doğru sıyırmaya başlıyorum. Onun yoğun bakışlarını hissediyorum ama gözlerine bakmıyorum. "Tuvalet orada mı?"

"Evet," diye cevaplar, ben tekrar kalkıp kapıya doğru yürürken. Saçımdaki tokaları saatlerdir kafa derime batıyor.

Kapıyı kapatmaya zahmet etmeden aynaya doğru yürüdüm ve o sinir bozucu küçük şeyleri çıkarmaya başladım.

Ryker arkamdan içeri girerken, saç tokasını birer birer çıkarırken, her birinde rahat bir nefes alırken, onu neredeyse fark etmiyorum.

Saçlarım genellikle oldukça düzdür, ancak şimdi saçlarımda bazı kısımlarını serbest bıraktığımda dalgalı bir görünüm kazanıyor.

"Daha iyi mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve umarım sonuncusu olan kısmı çekip çıkarıyorum.

Arkamdan yaklaşıyor ve o anda, aynaya eğilirken parmak uçlarımda durduğumu, popomun dışarı çıktığını fark ediyorum.

Bana dokunmak üzereyken durur ve sonra eli saçlarıma uzanır, parmaklarını uzun saç tellerimin arasına gömer.

Parmaklarının kafa derimde dolaşması sihir gibi hissettiriyor ve başımı avucuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Başka bir toka bulur ve diğer elini saçlarıma daldırıp onu çıkarır.

Dokunma hiç bu kadar hoş olmamıştı. Hiç.

Cildim karıncalanıyor, içimi en tatmin edici bir uğultu kaplıyor. Başımın üst kısmı onun göğsüne değene kadar daha da geriye yaslanıyorum.

Birden geri çekiliyorum, gözlerim açılıyor. "Özür dilerim."

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Bana dokunduğun için asla özür dilemek zorunda değilsin."

Ona bakıyorum, bunu sindirmeye çalışıyorum. "Senden çaldım. Beni cezalandıracağını söyledin."

Bir elini saçımda tutarken, diğer elini kalçama koyuyor. Konuşmak yerine boynuma burnunu sürter.

Ben sıçrayıp, o hassas cildime burnunun ucuyla hafifçe dokunduğunda tüylerim diken diken oldu. "Sana ihtiyacım var, Sasha. Senin de bana ihtiyacın var. Birbirimize yardım etmememiz için hiçbir neden yok."

"Bunun sonunda para kazanacak mıyım?" diye soruyorum, ayrıntıları netleştirmek için.

"Doğru. Ve özgürlük. İstedğin şey bu, değil mi?" Evet. "Peki sen ne elde edeceksin?"

"Kendi kumarhanemi işletmek."

Parmak uçlarım tezgahın içine gömülüyor. Her şey mantıklı geliyor. "Peki... neden... bana dokundun? Neden sadece..." O yüzünü tekrar kaldırıp gözleri aynada bir kez daha benimkilerle buluştuğunda sözlerim kesiliyor.

"Nedenini biliyorsun, Sasha."

Ağzım kurur. Duymak istediğim sözlerdi, ama o daha fazla ısrar etmez, yerine geri çekilir. "Çekmecede fazladan bir diş fırçası var. Beş dakika sonra yatakta görüşürüz."

Sonra kapıyı yavaşça kapatır.

Ama parmaklarım çalışmıyor. İhtiyacım olduğu kadar zaman ayırabileceğimi söyledi. Bu doğru olabilir de olmayabilir de.

Çünkü görünüşe göre beş dakika sonra yatakta birlikte olacağız.

ON ALTI. BÖLÜM

SASHA

Yatağa hazırlanırken ayaklarım sürünüyor, yatak odasına girmeye hazır değilim.

Bu sadece bir saat saat ama benim vücudum
hissediyor sanki çok yorgunum.

Ama nasıl uyuyabileceğim?

Babamdan bile daha çok korkutabilecek adam yanımda uyuyacak.

Bu düzenlemede mahremiyet gibi bir yanılsama bile yok. Ve bir de çekicilik var.

Bunu hissetmemeliyim. Her şeyi daha karmaşık hale getiriyor.
Ama o bir canavar gibi görünse de, dokunuşu... bir meleğin öpücüğü gibi.

"Geliyor musun?" diye yatak odasından sesleniyor ve ben sanki kapıda belirecekmiş gibi hızla dönüp bakıyorum.

Benim hızımda ilerleyebileceğimizi söyledi, belki başka bir odada uyumama izin verir?

Düzensiz bir nefes alıp, yavaşça banyodan çıkıp yatak odasına giriyorum. Yastıklara yaslanmış, gömleksiz, telefonuna bakarken örtü kalçalarına kadar düşmüş durumda oturuyor.

Durup ona bakıyorum çünkü, vay canına, o sadece...

Kasları, dövmelemlerle kaplı, vücudunda dalgalanıyor, karın kasları beyaz çarşafın altında kayboluyor.

"Ryker?" Onunla yatak arasında durduğumda, adı dilimde yabancı geliyor.

Gözleri telefondan kalkıyor, vücudumu yukarı doğru tarıyor, beni süzerken burun delikleri hafifçe genişliyor. "Prenses."

Kimse benim bir prenses olduğumu düşünmüyor. Katarina kraliyet ailesinden. Ben ise soytarıyım. "Ben... burada uyumak zorunda değilim. Kanepede ya da başka bir yatakta uyuyabilirim." Dudaklarımı ısırırken ellerimi birbirine doluyorum.

Yanındaki yatağı okşadı. "Sana güvenli olacağını söz verdim. Yanım, senin için en güvenli yer."

Kendimi kaybedip hafifçe burun kıvrıyorum. Kaşları kalkıyor.

"Yirmi dört saat önce en çok korktuğum kişi sensin," diye açıklıyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Babanızdan daha mı korkutucu?" "Belki. En azından benden ne istediğini biliyorum," diye mırıldanırım

"Benim ne istediğimi biliyor musun?" Ama bakışları yine kararmıştı. Bu karanlık, hoşuma gitmeyen bir karanlık ve bir adım geri çekiliyorum.

Gözlerini kapatır ve derin bir nefes aldığını izlerim. Gözlerini tekrar açtığında, daha rahatlamış görünür. "Gel uzan, Sasha. Ben kendi tarafımda kalacağım."

Dudaklarımı ısırarak yatağın kenarına parmak uçlarımda yürüdüm. Yavaşça yorganı çekip altına girdim ve çeneme kadar çekerek kendimi örttüm.

Sonra yan dönüp ona sırtımı çeviriyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp top gibi kıvrılıyorum.

Onun kalktığını duyuyorum ve gözlerim tekrar açılıyor, ama o sadece odayı geçip ışığı kapatıyor ve sonra yatağa geri döndüğünü duyuyorum, yatağa uzanırken yorganın sesi geliyor.

Bir dakika boyunca, karanlık bir sessizlik aramızda hakim olur. Ama zihnim, yorgun olmasına rağmen, sakinleşmez.

Sonunda, hala oturmuş telefonuna bakan... kocama... dönerek, "Benim hızımda ilerleyebileceğimizi söylemiştin," diyorum.

"Öyle dedim." Telefonu bırakıp bana bakıyor.

"Bu, eğer ben hiç istemediysem..." Dudaklarımı yalayıp, hiç söylemeyeceğimi düşündüğüm soruyu sormaya çalışıyorum.

"Seks yapmak istemiyor musun?" Onun gerginleştiğini hissediyorum.

"Eh, birbirimize karşı hislerimiz yok ki. Aslında dün benden nefret ettiğini sandım."

"Benim deneyimlerime göre, zevkli seks için birbirini sevmek gerekmez, sadece çekim yeterlidir."

O sözleri düşünürken kendimi oturur pozisyona getiriyorum. "Bundan emin misin?"

"Eminim."

Başımı eğerek ona bakıyorum. "Sözüne güvenmek zorundayım. Duygular benim uzmanlık alanım değil."

"Öyle mi?" O da bana döner. "O zaman başımız belada, çünkü benim de uzmanlık alanım değil."

Bu beni şaşırttı. "İnsanlar sana gerçeği söylemediğinde, onların ne demek istediğini anlamakta zorlanıyor musun?"

Cevap vermeden önce çenesini oynatır. "Hayır. Sadece duygularımı göstermeyi sevmiyorum."

"Keşke benim de o sorunum olsaydı. Herkes benim ne hissettiğimi biliyor gibi görünüyor." Farklı olabilmeyi dileyerek uzun bir nefes verdim. "Ama aynı zamanda, sahte davranmakta da zorlanıyorum. Ya içimden geliyorsa, ya da gelmiyorsa, anlarsın ya?"

"Hayır, bilmiyorum," diye omuz silkerek cevaplar. "Ama sana bir bakış açısı sunabilirim. Sen geçici bir düzenleme istiyorsun, ben de öyle. Bunun... keyifli olmamasının bir nedeni yok."

Bu sözleri düşünürken dudağımı ısııyorum. Keyifli olması iyi. Ama savunmasız olmak kötü. Ve ben daha çekingen, ama aynı zamanda daha açık olduğum için, kendimi değerli hissetmekte zorlanıyorum. "Bunu düşüneceğim."

O başını sallar ve telefonunu tekrar eline alır. Bu gece bana ilgi duymaması aslında kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor ve yatakta uzanırken kendimi rahatlamış buluyorum.

Bu, hayal ettiğimden çok daha rahat oldu. Altarın önünde dururken hayal ettiğim şey bu değildi.

Acı ve ıstırap dolu bir evlilikti, bunu çok iyi biliyorum. Ama uykuya dalarken, bu evlilikten iyi bir şey çıkabilir mi diye merak ediyorum.

Babamın ya da kardeşimin kontrolü altında değilim. Ryker ne istediğimi biliyor gibi görünüyor ve bana bunu vereceğine söz verdi. Her iki düşünce de içimi ısıtıyor, yanımdaki Ryker'in iri vücudunun verdiği rahatlıkla kendimi daha da sıkı sarıyorum. Farkına varmadan uykuya dalmışım.

Karanlıkta uyanıyorum, uzun zamandır hatırlamadığım kadar sıcak ve rahatım.

Bir parçam hareket etmek istemiyor, ama kalçam sertleşiyor ve bu yüzden karnımın üstüne dönmeye çalışıyorum, ancak bunu imkansız kılan sıcak ve sert bir et duvarının olduğunu fark ediyorum.

Kafamı kaldırıp nefesimi keserken, büyük bir el kıcımlı sıkıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Gözlerim karanlığa alışır ve başımı kaldırıp etrafa bakarım. Bir ara, yatağın onun tarafına geçmişim.

Beni şantaj yapan ve başka seçeneği kalmayınca benimle evlenen mafya kocama sokuluyorum. Tanrım, ben cezalandırılmaya bayılıyorum. "Özür dilerim," diyorum, avucumu onun dalgalı göğüs kaslarına bastırıp iterek. "Ben öyle demek istemedim..."

Bacağı hareket etti ve o anda benim bacağımın onun bacağına dolandığını fark ettim, tenlerimiz birbirine sürtünüyordu, bacaklarımın arasındaki zonklayan boşluk onun dış uyluk kısmına bastırıyordu.

Ve bacağının hareketi...

Bu, güzel bir zonklama hissi yaratıyor. Yine kıcımlı sıkıyor, daha fazla baskı uyguluyor ve ben kendimi tutamadan inliyorum.

Sadece tanga giyiyorum, giydiğim tişört _onun tişörtü — göğüslerimin hemen altına kadar çıkmış.

Yemin ederim, avucuyla kıcımlı bir yanını tamamen kaplıyor, tekrar sıkıyor. O anda tamamen ısladığımı ve muhtemelen bacağına sızdığımı fark ediyorum.

Tanrım, bu çok kötü.

Sarsılarak yataktan kenara doğru yuvarlanırım. Oturunca kumaş kalçalarımın üzerine düşer, ama o önce bir gösteri izler.

Yataktan atlayıp banyoya koşuyorum. İçeri girince kapıyı kapatıp kilidi tıkladıyorum.

Az önce ne oldu? Nasıl kendimi böyle bir duruma sokabildim... Kendimi kapının arkasına yaslarım.

"Sasha?" diye gürler, açıkça kapının diğer tarafında duruyor.

"Hemen geliyorum," diye ciyaklayarak yere çöküyorum.

"Uyurken kocana dokunmanın hiçbir sakıncası yok. Bu beklenen, hatta arzu edilen bir şey."

"İstenilir mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle. Çünkü bunun istenilir olmadığını biliyorum. Aklımı başımda tutmam gerekiyor, ama bedenim kontrolü ele geçiriyor.

"Yatağa dön, prenses. Yarın yoğun bir günümüz var."

"Yine ne yapacağız?" diye soruyorum, yerden kalkıp kapıdan uzaklaşarak lavaboya gidip yüzüme su serpiyorum.

"Alışveriş. Kıyafetlere ihtiyacın var."

Bu sözler beni banyonun ortasında durdurur. "Beni alışverişe götürecek misin?" Ne düşündüğümü bilmiyorum. Tabii ki tek başıma gitmeyeceğim. Hiçbir şeyi tek başıma yapmam.

"Ben senin kocanım," diye basitçe cevaplar. "En son baktığımda, karınla alışverişe çıkmak görevlerimden biriydi."

Kapıya geri dönüyorum, kolu çevirip kapıyı açıyorum.

O, sadece boxer şortuyla diğer tarafta duruyor, güçlü kolları iri göğsünün üzerinde kavuşturulmuş.

Büyük, korkutucu ve muhteşem görünüyor. "Beni alışverişe götürecek misin?"

"Sana zaten söyledim, prenses. Sana bakmak benim görevim."

Sonra elini uzatır, ellerini kalçama dolayarak beni kendine doğru çeker.

Cildim onun cildine sürtünürken, onun sıcaklığı beni sararken direnmiyorum. Yemin ederim, kokusu ve cildinin dokunuşu kalp atışlarımı yavaşlatıyor, yıllardır hissetmediğim bir rahatlama hissi veriyor.

Parmaklarım çıplak göğsünde yayılırken, içimde tuhaf bir memnuniyet ve heyecan karışımı hissediyorum.

Onun dokunuşundan bu kadar zevk almamalıyım. O, hayatıma geçici olarak giren ve kesin bir bitiş tarihi olan biri.

Ve bana karşı gerçek bir sevgi beslediği de yok. O benim koruyucum olmakla yükümlü, hepsi bu.

Ama Ryker'ın zorunluluğu, babamın gizlemediği alaycılığından çok daha iyi geliyor.

Belki, sadece belki, şansım sonunda dönüyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

RYKER

Sasha için arabanın kapısını açıp yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum.

Onu bu sabahki gibi giyinmiş hiç görmemiştim, yırtık kot pantolon ve dar deri ceket giymiş, ama çok seksi görünüyor.

Gözlerinin etrafına kömür rengi bir göz kalemi sürmüş, büyük gözlerini daha da büyük göstermiş ve benim hayalarımı ateşe veren bu seksi, biraz tehlikeli, kesinlikle savunmasız görünümüyle ortalığı kasıp kavuruyor.

Ya da belki de bütün gece bana sarılmış uyuduğu, bacaklarını benim bacaklarıma doladığı, uykusunda küçük amcığı benim uyluğuma sürtündüğü içindir.

İkimiz de bunun geçici olduğunu biliyoruz.

Ama Sasha'nın kumarhaneden aldıklarını öğrenmesini istemiyorum.

Yani evliyken birbirimizden zevk almamamız için hiçbir neden yok.

Hiçbir kadının bende kalmasına izin vermedim, hatta genelde onları kişisel alanıma hiç almam. Onların evinde sevişirim, böylece istediğim zaman özgürce çıkabilirim.

Ama yine de, çatı katı da benim alanım sayılmaz. Sasha'yı korumak için oraya taşındım, ama istediğim zaman kendi daireme geri dönebilirim.

Yerleşik çıkış yolları olmasını seviyorum. İşler çok... karmaşık hale geldiğinde kesip atabilmeyi seviyorum.

O arabama biner, ben kapıyı kapatmadan önce bacaklarını içeriye katlar.

İtiraf etmeliyim ki, onunla yatakta olmaktan hoşlandım. Bu ilk kez oldu, ama kesinlikle son olmayacak.

Onun vücuduna sarılı olarak uyanmak hem seksi hem de tatlıydı ve bunu tekrar yapmayı düşünüyorum.

Ama yine de, o bana sarılmış halde uyumaya devam ederse, azgın sikim uzun süre kendini tutamayacak.

Arabaya biniyorum ve GPS'e bir adres giriyorum. Kardeşlerimin eşleri için sık sık gittikleri butik tarzı bir mağaza.

Neredeyse her duruma uygun lüks kıyafetler var.

Bu sabah Sasha'nın gardırobuna baktım. Çoğu spor kıyafeti ve bugün giydiği gibi gündelik kıyafetler.

Akşamları dışarı çıkmak, etkinliklere katılmak gibi durumlar için daha fazla kıyafete ihtiyacı olacak.

Düz, ipeksi saçları sırtına kadar uzanıyor. Elimi saçlarına sürme, parmaklarımın arasından saç tellerini kaydırma isteğine direniyorum. "Saç veya makyajla ilgili bir isteğin var mı?"

Kafasını sallıyor. "Hayır. Gerçekten hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bazı akşamlar aile etkinliklerine katılacağız. Hayır işleri. Bunun için kıyafetlere ihtiyacın olacak."

O başını sallıyor. "Sen ne düşünüyorsan."

Sasha beni öldürüyor. Onun tek bir şikayet kelimesi bile duymadım. Hiçbir istekte bulunmadı. Ve o kadar uyumlu ki, neredeyse acı verici.

Dükkana varmamız uzun sürmüyor. Arkaya dolaşıp, bize daha fazla mahremiyet sağlamak için yan girişi kullanıyorum.

Özel odaya girdiğimizde, Sasha için giysi rafları çoktan hazırlanmış.

"Bugün ne arıyoruz?" diye soruyor satış elemanı özel odaya girerken. O, Vegas'ta her yerde görebileceğiniz türden bir sarışın. İnce, güzel ve tamamen plastik.

"Akşam için, öğle yemeği için, için..." Sasha'nın önümüzdeki birkaç hafta içinde katılabileceği diğer etkinlikleri düşünerek duraksıyorum.

"Tabii ki. Bunu yapabiliriz. Eşinizin, Bay Smith, gettoda sürüklenmiş gibi görünmesini istemeyiz," satış elemanı tiksintiyle dilini şaklatır ve bana komplo kurarcasına göz kırpar.

Sasha, utançtan çenesini indirir, elleriyle karnını örter. Karımın içine kapanışını izlerim, başparmağı ve orta parmağı birbirine vurur.

Siktir.

Buraya Sasha'nın özgüvenini artırmak için gelmedim. Sadece maaşını alıp yoluna devam etmesine izin verin.

Ama şu anda o benim karım. Vegas'ın ve dünyanın en güçlü ailelerinden biri tarafından seçilmiş bir kadın. Satış elemanları ona saygılı davranmalı. Satış elemanına sert bir bakışla karşılık verirken göğsüm genişliyor.

"Gidebilirsin," diyorum, dudaklarım kıvrılırken.

Sarışının gözleri fal taşı gibi açılır. "Ben öyle demek istemedim..."

"Başka birini gönder." Onun açıklamasını duymak istemiyorum ve Sasha bunu anlamalı. Ben onun koruyucusuyum. Kötü niyetli satış elemanlarından cinai babalara kadar. Bu konuda hiçbir sahtecilik, hiçbir yalan yok.

Sasha başını kaldırır, parmakları durur ve geniş gözleri benimkilerle buluşur. "Ryker, sen..."

"Prenses," ona yaklaşıyorum, tezgahtar geri çekilirken avucumla çenesini kavriyorum, "kendi başına dışarı çıkacaksan, insanlara siktirip gitmelerini söylemeyi öğrenmen gerekecek. Beni yedeğin olarak kullanarak pratik yapabilirsin."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra parmak uçlarına yükseldi ve dudakları benimkilere çarptı.

Düzgün bir öpücük değildi, hiç de ustaca değildi, ama yine de beni taş gibi sertleştirdi.

Sasha'nın kalbini doldurmak için çok az şey gerekiyor, neredeyse acınası bir durum. O, çoğu insanın havaya ihtiyaç duyduğu gibi sevgiye, biraz ilgiye ihtiyaç duyuyor. Kolumu beline doluyorum, karnını kalçalarım çekerek ona nasıl yapılacağını gösteriyorum.

Bu, güç yayma dersi ile başlamış olabilir, ama şimdi öğrettiğim tamamen farklı bir beceri.

Onu birkaç kez öpüyorum, uzun ve yavaş, dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe bastırarak, dudaklarının benimkilerle uyum sağlamasını bekliyorum. Ve uyum sağladıklarında, o kadar yumuşak ve o kadar tatlı ki onu yiyip bitirebilirim, ağzını açıyorum ve dilimi dudaklarının yastıkları arasında gezdiriyorum.

Onun irkildiğini, vücudunun kaskatı kesildiğini hissediyorum, ama geri çekilmiyorum. Bunun yerine, öpücüğünü yeniden başlatıyorum, dudaklarını öpüyorum, onları açıyorum, dilimi onun diline sürüyorum.

Bu sefer çekinmiyor. Tereddütü dilini benimkine doğru itiyor. O kadar iyi geliyor ki, ağzına inliyorum.

Böyle bir öpücüğe tepki vermemin üzerinden yıllar geçti. Sasha'nın neden bu kadar farklı olduğunu açıklayamıyorum, ama biraz dil oyunu ve camı kesebilecek kadar sertleşmiş penisimden sperm akıyor.

Belki de bu kadar emin olamayan, narin biri olduğu içindir, ya da belki de uzun zamandır hiçbir kadından daha zor elde edilebilir olduğu içindir. Ama her ne olursa olsun, beni yalvarmaya hazır hale getirdi.

Onunla her tepki daha da güçleniyor. Onu çok kolay memnun olan biri olmakla suçladım mı? Tanrım, en ufak bir dokunuşta boşalmaya hazır hale getiriyor beni.

Kapının açılıp tekrar kapandığını duyuyorum, yeni memurun odaya girdiğini biliyorum, ama öpüşmeyi bitirmek için acele etmiyorum.

Birincisi, bu çok güzel. İkincisi, bunu benim zamanımda, benim istediğim şekilde yapıyoruz. Her zaman.

Ve son olarak, memur Sasha'ya saygı gösterecek. O benim ve bu dünyadaki konumumun bir uzantısı.

Sonunda geri çekiliyorum, hala memura değil, karıma bakıyorum. Lanet olası karım. Bu kadınla evlendim.

Bunun geçici olduğunu söyleyebilirim ve öyle de, ama aynı zamanda farkı da hissedebiliyorum ve bu beklediğim bir şey değildi.

Sasha'ya bakıyorum, gözleri yarı kapalı ve odaklanmamış, ve tekrar dalmak istiyorum. O kadar duyarlı ve o kadar iyi hissettiriyor ki.

Geri çekilmeden önce belini bir kez daha sıkıyorum.

Yeni tezgahı bana nazikçe gülümsüyor, gözlerini kaçırıyor. Ben de çenemi sallayarak cevap veriyorum, dinamiklerin oturmasına seviniyorum.

Satış elemanı gülümseyerek Sasha'nın yanına yaklaşırken ben oturdum. Mesajım anlaşılmış. "Ceketinizi çıkarabilir miyiz?"

Sasha başını sallar ve deri ceketini çıkarır, altında küçük beyaz bir tişört belirir.

Satıcı, başını bir o yana bir bu yana çevirerek etrafında dolaşır. "Çok miniksin, her şey sana harika yakışacak."

Kızımlla böyle konuşmalarını istiyorum. Ve tezgahıar haklı. Sasha'ya her şey harika yakışacak, eminim.

Küçük ama dolgun göğüsler, ince bel, kıyafetlere yakışan ince kalçalar.

Onlar olmadan da güzel görünüyor, en azından gördüğüm kadarıyla. Daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyorum.

Satıcı, ürün rafına gidip birkaç uzun elbise çıkarıyor. "Akşamlar ve hayır etkinlikleri için mi?"

"Diz boyunu tercih ederim," diye cevaplar Sasha ve sonra bana bakar. Benden izin mi istiyor?

"Ya da daha kısa," diye ekliyorum, kötücül bir gülümsemeyle. Bacaklarının muhteşem olduğunu ilk elden biliyorum.

Düzgün ve sıkı, ayrıca harika bir poposu var.

Satıcı elbiseleri rafa geri koyar ve yerine daha kısa olanları çıkarır.

Sonraki iki saat boyunca, Sasha ipek ve dantelle sarılır, her duruma uygun kıyafetler satın aldığı ürünlerin rafına eklenir.

Saçları ve hatta bulaşık makyajı bile zahmetsizce düzelir ve sanki benim dünyama aitmiş gibi görünür.

Muhtemelen öyle olduğu içindir.

Paraya yabancı değil, işimin karanlık taraflarından da rahatsız değil.

Nasıl hala bu kadar tatlı olabilir?

Sonunda yine yırtık kot pantolon ve deri ceketıyla soyunma odasından çıkıyor ve ben onu içime çekiyorum. "Başka bir şey giymeli miyim?" diye soruyor, tepkimi ölçmek istercesine bana bakarak.

"Hayır." Bu kıyafeti çok beğendim. Aslında, bu benim en sevdiğim görünüşü olabilir. Benim küçük korsanım gibi görünüyor, kumarhaneme girip kartları sayacak cesarete sahip olan.

Dürüst olmak gerekirse, o Sasha'yı daha çok istiyorum.

şimdi ona bakınca, doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Katarina'dan çok daha iyi bir seçim.

Ve birkaç haftadan uzun süre bir kadınla çıkmamış olsam da, aslında birlikte geçireceğimiz bir yılı sabırsızlıkla bekliyorum.

Tabii ki, bir bitiş tarihi olması da bu zevkin bir parçası.

Ama Sasha, kardeşi için mutluymuş gibi davranmak zorunda kalmayacak. Kadınımı memnun edeceğim.
Bu geceden itibaren.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SASHA

Öğle yemeği için çok şirin bir Fransız bistrosunda mola verdikten sonra arabaya geri dönüyoruz. Uzun zamandır böyle bir gezi yapmamıştım, dışarı çıkmak çok güzel. Ryker'ın kolunda olmak da çok hoş.

O çok dikkatli, koruyucu ve hatta... dokunaklıydı.

Koltuğuma yaslanıp rahatlıyorum, nereye gideceğimizi bilmiyorum ama bekleyip görmekten de memnunum.

Giysilerimi almaya gittiğimizde, pasaportlarımı ve hala sahip olduğum az miktardaki parayı aldım. Bir gece uyuduktan sonra, Ryker'ın istediği bir yıl boyunca onunla kalıp sonra paramı almaya karar verdim. Böyle dışarıda olmak, kendimi hapisteymiş gibi hissetmemi engelliyor ve karşılıklı olarak faydalı bir anlaşma yapmışım gibi hissettiriyor.

Ama yine de yedek plan olarak eşyalarımı aldım.

Giysi mağazası olmak için çok küçük olan sıradan bir binanın arkasına park ediyoruz. "Neredeyiz?" diye soruyorum, oturarak.

"Kuyumcu," diye cevaplar ve bir park yerine girer. "Uzun sürmez. Önceden aradım."

Kaşlarımı çatarak, az önce verdiği bilgileri kafamda birleştiriyorum. Mücevher mağazasının gündemde olması mı, yoksa işin çabuk bitmesini istemesi mi beni daha çok şaşırtıyor? "Ne için önceden aradın?"

Bana bakar, kaşlarından biri yukarı kalkar. "Yüzüğün için." Doğru.

Dün evlendik ve benim yüzüğüm yok. Ama aynı zamanda kısa ve öz olmaya çalışmamız, bunun gerçek bir evlilik olmadığını hatırlatıyor. Gelinler, ömür boyu takmayı planladıkları nişan yüzüklerini, zaman kısıtlaması altında seçmezler. "Ben..."

"Saçmalama. Artık bir Smith'sin."

"Smith mi?" Bu beni çok şaşırttı. Çünkü bunun sahte olduğunu hatırladığım anda, çok gerçek bir şey fark ettim.

Sasha Smith. Adı kafamda denedikten sonra yüksek sesle fısıldıyorum. İnkâr edemem, kulağa hoş geliyor. Dilimde hoş bir his bırakıyor.

"Kadınını mücevherlerle donatan bir adamla evlisin. Bu beklenen bir şey." Arabayı durdurur ve bana bakar.

Çenemi hızlıca sallıyorum, ama bu sözler beni pek de iyi hissettirmiyor.

Eminim çoğu kız "doldurmak" kelimesinde düşünmeyi bırakırdı...

Ama ben "beklenir" kelimesine takıldım. Öpücük. Centilmenlik.

Alışveriş. Hepsi *beklenen* şeyler ve bunu unutmamam gerekiyor. "Yüzüğe ihtiyacımız yok. Ben sadece..." Bu evlilik sahte. Duygularımın gerçek olmasını engellemeliyim. Ama bir gün geçti ve bu zaten zorlaşmaya başladı.

"Saçmalama. Yüzükten daha fazlasına ihtiyacımız var," diye cevaplıyor ve kapısını açıyor.

Dudaklarımı aralayıp koluna uzanarak onun dışarı çıkmasını engelliyorum. "Başka neye ihtiyacım olabilir ki?"

Bana kaşlarını çatarak, gözleri vücudumu baştan aşağı süzer. "Her gün takabileceğin elmas küpeler, sana yakışacak eğlenceli kolyeler, resmi davetler için sade kolyeler, aynı amaçla tenis bilezikleri. Bir dizi bilezik ister misin? Bileklik gibi? Sen, yürürken çan gibi ses çıkaran türden bir kadınsın sanki."

"Çan gibi çalmak mı?" Mücevher mağazasına yaptığımız kısa ziyaret beni hazır bir gelin gibi hissettirdiyse, onun söylediği detaylar beni... görülmüş hissettiriyor.

Sadece güzel değil, dokunulabilir olan ilginç kolyeler, bilezikler ve diğer mücevherleri gerçekten seviyorum.

Ama o henüz bitirmemişti. "Eşleşen altın bileziklerden oluşan bir set, gergin olduğunda oynamak için güzel bir şey olabilir. Sadece tıklatmak yerine."

"Bir fidget gibi," diyorum yumuşak bir sesle, gözlerim yine yaşlarla doluyor. Ama bunlar üzüntüden değil. Birinin benim ihtiyacımı görmesini

ve bunu bana vermek için gerçekten çaba gösterecek birini bekliyordum ki, ne diyeceğimi bile bilemiyorum.

"Bu iyi bir kelime. Tapman umurumda değil. Ama daha fazla seçeneğin olması iyi olurdu. Dikkat çekmeden dikkatini dağıtacak bir şeyle oynayabilirsin. Neden ağlıyorsun?"

"Özür dilerim," gözlerimi silerken, gözyaşlarımın durmasını diliyorum. "Duygularımı kontrol etmekte hep çok kötüyümdür. Sadece, kimse bana fidet almayı teklif etmedi. Ben..." Dönen parçaları olan bir kolyem vardı. Babam, on üç yaşımıdayken beni cezalandırmak için onu benden aldı ve bir daha geri vermedi.

Cevap vermek yerine arabadan indi ve benim tarafıma geldi. Kapıyı açarak bana elini uzattı. "Hadi prenses. Seni mücevherlerle donatalım."

Onun sözlerini tekrar etmeyeceğim, ama istiyorum. Bunun yerine, saçlarımı omzumun üzerinden atıp parmaklarımı onun parmaklarına doladım ve beni mağazaya çekmesine izin verdim.

Bir saat sonra, kutularla dolu bir çanta ile ayrılıyorum, değeri benim için çok büyük, düşünemiyorum bile.

Bu çantada bulunanların değeriyle kaçabilirim belki. Bu, şaşırtıcı bir miktar.

Ama Ryker çantayı elimden alıp bir kutu çıkararak sol yüzük parmağıma bir elmas yüzük takarken, gitme isteğim hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Fiyat etiketini görmedim, ama pahalı olduğunu ve parmağımda parladığını biliyorum.

"Bu akşam aylık aile yemeğimiz var. Ailem katılmasak da sorun etmez, dün evlendik sonuçta," diyor bana arabaya binerken. "Ama gidersek iyi olur. Triston ve Killian'ın eşleri çok sevimli kadınlar, sana çok iyi davranacaklar, söz veriyorum, ve bence birkaç arkadaş edinmek hoşuna gider."

"Evet," diye cevap veriyorum, bir başka duygu dalgası beni sararken, güneş ışığında parıldayan elime bakıyorum. Giysiler, mücevherler ve şimdi de arkadaşlar mı?

Benim için bu, birisinin benim hoşlandığım şeyleri gerçekten önemseydiği, beni fark ettiği ve

desteklediğini hissettiren şeylere gerçekten değer veren birine en yakın olduğum an.

Bu kelimeyi tekrar etmeye çalışıyorum... beklenen. Bana, kendisinden beklendiği gibi davranıyor. Beni bu şekilde hissettirmek istediği için değil.

Ama yine de, en çılgın hayallerimde bile, ondan böyle bir muamele beklemiyordum ve bugün bana verdikleri için ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Bu gerçek bir duygu değil. Bunu hatırlamaya çalışıyorum, ama bu rahatlatıcı ve dürüst olmak gerekirse, kendimi kapana kısılmış hissetmekten çok, değer verilmiş hissediyorum. Bu farkı nasıl fark edemedim?

Sessizliğe boğuluyorum. O arabayı geriye doğru çekip sonra ileri doğru sürerken, elim kucağıma düşüyor. Ona nasıl hissettiğimi, onun nezaketine ne kadar minnettar olduğumu anlatacak kelimeler bulmak istiyorum.

Arabanın durduğunu hissediyorum, ama her zamanki gibi kendi düşüncelerime dalmışım, bu yüzden başımı kaldırmıyorum.

"Ne oluyor?" diye homurdanıyor Ryker, dikkatimi tekrar çevreme çekiyor.

O anda, çok tanıdık gelen keskin yeşil gözlerle bakışlarımız kesişti. Arabanın önünde duruyordu, bacakları genişçe açılmış, elleri yanlarında yumruk haline getirilmişti. Nefesim kesildi, ellerim yüzüme uçtu. "Sür," ellerimin arasından boğuk bir sesle çıkardım, korku neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Ne?" Ryker, emrimi anlamadan önce bir saniye bana bakar ve sonra gaza basar, araba ileriye doğru fırlar.

Sver kenara atlar, ama tetikçinin mesajı anlaşılmıştır.

Ryker lastikleri gıcırdatarak sağa dönüyor ve arabayı yolun aşağısına doğru sürmeye başlıyor. "O da kimdi lan?"

"O," Gözlerim yine yaşlarla doldu, ama bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı. Derin nefesler alırken uzuvlarım titremeye başladı. "Sver'di."

"Sver mi?"

"Canavar," diye cevap veriyorum, tüm vücudum titriyor. Babam bir yılan kadar acımasız, bencilliği onu tehlikeli olduğu kadar öngörülemez de yapıyor. Ama Sver, babamın tuttuğu tetikçi, soğukkanlı bir adam...

kanlı ölüm ve yıkım aracı. "Teknik olarak konuşmak gerekirse, babamın güvenlik şefi. Aslında o..." Sözler boğazımda düğümleniyor.

"Ne?"

"Acımasız bir ölüm makinesi." Bir an durup düşünseydim, babamın kendisi gelmek yerine Sver'i Las Vegas'a göndereceğini fark ederdim.

Babam kendini tehlikeye atmayacak kadar akıllıdır. Ve Sver tüm sorumluluğu üstlenmek için para alıyor.

"Neden burada?"

Kafamı sallıyorum. "Beni geri getirmek için mi? Kardeşimi öldürmek için mi?" Parmağımdaki yeni yüzüğü çevirmeye başlıyorum. "Her ikisi için. Daha fazlası için."

Ya da, ki bu da olası bir ihtimal, Smith'lere Dimitri'den aldıkları şeyin bedelini ödetmek için.

"Siktir," Ryker dişlerinin arasından bu kelimeyi tükürürken trafiğin içinde hızlanır.

"Umarım Katarina iyidir," diye fısıldarım ve bunu içtenlikle söylüyorum. Son yirmi dört saat o kadar çılgınca geçti ki, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Ama Sver burada olduğu için, gerçek bir endişe omurgamdan aşağı kayıyor. Özgür olabilir, ama bu aynı zamanda korumasız olduğu anlamına da gelir. Ve Sver'e karşı hiç şansı yok.

Ama yine de, muhtemelen kendim için endişelenmeliyim. Eğer Canavar kendini bana gösteriyorsa, bu benim başımın belada olduğu anlamına gelir. "Hepimizi içinde yaşattığın o binaya ne kadar güveniyorsun?"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

RYKER

Kardeşim Triston ile telefon görüşmesini bitirip, penthouse'un mutfağında dururken gözlerimi ovuşturuyorum.

Sver'in Vegas'a gelmesinin kötü bir işaret olduğunu biliyorum. Gelinimi kaçırmaya mı geldi? Ailemi öldürmeye mi? Dimitri'ye saldırmaya mı?

Bize kendini göstermesi açık bir tehditti. Bu kısmı saklamaya bile çalışmıyordu, sanki ben ona aitmişim gibi arabanın önünde duruyordu. Siktir et.

Bana bir mesaj gönderiyordu. Bundan eminim. Ben, ailemin Dimitri'den satın aldığı kumarhaneyi işleten adamım. Ve dünden itibaren, Bratva'nın başından ikinci ve üçüncü kumarhaneyi alan ilk hamleyi yapan adam da benim. Kimsenin bilmediği bir hamle.

Ve şimdilik, onlara söylemeyeceğim.

Triston, bu aramayı fırsat bilip, gelin değişikliğimle ilgili birçok soru sordu. Zaten şüpheleniyor, ki haklı da.

Bu da demek oluyor ki, Sver ile nasıl başa çıkacağıma karar verirken ve ailemi ve Dimitri'yi müttefiklerim olarak tutarken, Sasha'yı her zamankinden daha fazla sakın ve mutlu tutmam gerekiyor.

Bu hassas bir oyun ve ben bıçak sırtında yürüyorum. Ama kurallara uyarak ve Sasha'yı tehlikeden uzak tutarak hayatımı kolaylaştırabilirim.

Bu da, Sasha ve benim eve yakın kalmamız gerektiği anlamına geliyor.

Sasha'nın sorusu doğrudu. Bu bina olabildiğince güvenli. Kameralar, güçlendirilmiş merdivenler ve asansörler, tam zamanlı güvenlik ekibi.

Depremlere, bombalara, felaketlere dayanacak şekilde inşa edilmiş. Bu yüzden bu akşam ailemi Triston'ın evine değil, buraya davet ettim.

Triston, Dimitri'nin bize katılmasını önerdi. Ben de kabul ettim. Kardeşime ekstra kumarhanelerden bahsetmedim ama Rus tetikçiden bahsettim. Dimitri'ye de anlatacağım.

Beast, Sver'i ortadan kaldırıp Ivan Ivanov ile yüzleşebilmek için muhtemelen onun yardımına ihtiyacım olacak. Karıma verdiğim bir söz var.

Sorun şu ki, Sasha tamamen çıldırmış durumda ve Dimitri'nin gelmesiyle onun sakinleşmesi gerekiyor. Dimitri'nin evlilik konusunda fikrini değiştirmesine izin veremem, çünkü o zaman tüm bunlar boşa gider.

Telefonumu cebime koyup mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru yöneldim. Sasha'yı en son gördüğümde, çantalarla buraya gelmişti ve o zamandan beri onu görmedim.

Onu yatak odasında ya da banyoda değil, penceresiz giyinme odasında buluyorum.

Hiçbir şeyi yerleştirmedim.

Bunun yerine, çantalar etrafına dağılmış, o da yerde oturuyor. Ceketini bankın üzerine atılmış, saçları sırtına dökülmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, çenesini dizlerine dayamış. "Sasha."

Sasha irkildi, şaşkın gözleri benimkilere çevrildi, hayalet görmüş gibi bakıyordu. Yanına çöktüm, ellerini tuttum. "Sen iyisin."

Kafasını sallıyor, dudağını ısıyor. "Belki."

"Neden korkuyorsun?" diye soruyorum, öne eğilip dudaklarımı alnına değdirerek. Sasha benimle olan samimi yakınlığımıza alışmalı. Böylece onun ailesine ve dünyaya meşru görünebiliriz.

Ayrıca, biliyorum, kafayı yiyorum, ama ona dokunmayı seviyorum

.

"Sver, babamın başlattığı işi bitirmek için burada," diyor ve ayağa kalkıyor. "Hayatımı sonlandırmak için burada."

Onu takip ederek, yerdeki çantalardan birine uzanıyorum. Konuşurken verimli bir şeyler yapabiliriz. İçeriğini çıkararak, kıyafetleri asmaya başlıyorum.

Giysilerden biri, çiçek desenli rahat bir elbise. Yeşil tonları, gözlerinin rengini ve teninin pembe tonlarını ortaya çıkarıyor.

Elimde tutarak başımı sallıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

O da başka bir çantayı alır, başka bir yere bakar ve kıyafetleri asmaya başlar, sonra gömme dolaba geçip birkaç parçayı kaldırır. "Babam beni ve Dimitri'yi öldürmeye çalıştığı gece ailenin beni koruduğu için minnettarım," diye cevaplar, elinde tuttuğu tişörtü yumruklarında sıkıca sıkıştırarak. "Ama babam, düşmanlarının cesetleri üzerinde Rusya'nın en büyük Bratva ailesinin başına yükseldi. Peki ya Sver? O, tüm kirli işleri yapan adamdı."

"Seni ondan koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum, ona dönerek. Kendini güvende hissetmesi gerekiyor, bu yüzden duyması gerekenleri söyleyeceğim. Kendi kendime, onun haklı olduğunu kabul ediyorum. Killian gölgelerde nasıl hareket edeceğini biliyor. Biraz ders almam gerekebilir.

O da bana bakar, gözleri kararsızdır. "Daha tehlikeli bir adamla hiç tanışmadım."

"Bina..." diye başlıyorum, onun korkularını yatıştırmaya çalışarak.

"Ben kaçtım ve eğitim bile almadım," diye cevaplar, omuzlarını hafifçe silker. "O istediği zaman içeri girebilir."

Siktir. Bir başka iyi nokta daha. "Bunu nasıl yaptığını

"

"Aslında hayır," diye fısıldayarak tekrar kıyafetleri asmaya başladı.

"Sorun ne olduğunu söylemezsen güvenlikteki açığı nasıl düzeltebilirim

" Elbiseyi bankın üzerine koyup, başka bir çantadan daha fazla kıyafet çıkardım.

"Çünkü o başka bir yol bulur, ama benim tek yolum bu."

Kaçış yolu mu bırakıyor? Buna izin veremem. Bir yıl boyunca burada kalmalı, mutlu bir çift gibi görünmeliyiz. Kumarhaneyi satmak dışında, onu ele geçirmenin tek yolu bu.

Kendime sinirleniyorum, şimdi sormak için doğru zaman mı diye merak ediyorum. Planı değiştirip, satıp satmayacağını görmek için.

Bu da demek oluyor ki, Dimitri'den çok daha büyük bir nedenim var Sasha'yı bu evlilikte mutlu etmek için.

Ama Sver Vegas sokaklarında dolaşırken, kalması onun yararına. Burada en güvende. Bu da onu sakin ve mutlu tutmam gerektiği anlamına geliyor.

Daha fazla kıyafet almak için eğildiğinde, mükemmel kalçaları tamamen ortaya çıkıyor.

Elimi uzatıp kalçasını okşuyorum. "Bana güvenmelisin, prenses."

O burun kıvrıyor. "Beni evlenmem için şantaj yaptığın için sana güvenmeli miyim?"

Bu soru beni derinden etkiler, çünkü tamamen doğru ve Sasha'yı kazanmak istiyorsam onu alışverişe götürmekten daha fazlasını yapmam gerektiği anlamına geliyor. "Herkes akşam yemeği için buraya geliyor, bu yüzden daireden çıkmamıza gerek yok."

"Tamam," diye cevaplayarak doğrulur. Ama ben onun kalçasını bırakmam. Bunun yerine diğerini tutup onu kendime doğru çekerim.

"Kardeşim gölge olarak bilinir. Seni korumak için bu binada ve Sver hakkında bildiğin her şeyi ona anlatmanı istiyorum."

Elim karnına kayıyor, parmaklarım yayılıyor ve tişörtünün kenarını çekip çıplak karnına dokunabilmek için kenara çekiyorum.

Derisinde tüyler diken diken olur ve ben eğilip boynuna gülümserim, ipeksi saçları çenemdeki sakallara takılır.

"Kardeşinin çok yetenekli bir adam olduğunu duydum."

Kıskançlık, sıcak ve beyaz, içimi kaplar. Onu koruyacak olan benim. Killian değil. Onu korumak benim görevim.

Elimi onun dar kotunun önünden aşağıya doğru kaydırıyorum, elime onun cinsel organını alıp parmağımı onun kapalı dikişine doğru bastırıyorum.

Nefesini tutar, eli benim kalçasını tutan elimi kaplar. "Benim de yeteneklerim var," diye fısıldarım kulağına, parmağımı klitorisi üzerinde gezdirirken.

Kalçaları elime doğru itiyor ve elimi beline doğru kaydırıp düğmeyi açıp fermuarı aşağı çekerek parmaklarımı bacaklarının arasına gömebilmek için tahrişimi memnuniyet yerini alıyor.

düğmeyi açıp fermuarı aşağı çekerek parmaklarımı bacaklarının arasına gömüyorum.

Pürüzsüz teni sert ellerimin altında kayıyor ve amının tamamen traşlanmış olduğunu fark ediyorum. Siktir lan. Yumuşak tepesinin verdiği his o kadar iyi ki, daha derine inerken biraz sperm sızdırıyorum, zaten ıslak olan dudakları orta parmağımın altında kayıyor.

O inliyor, sırtı göğsüme yaslanıyor ve kalçaları bana daha fazla erişim sağlamak için dışarı çıkıyor.

Güzel görünmeye çalışmıyor, ama gerçekten çok güzel görünüyor. Aslında, o kadar seksi görünüyor ki, pantolonuma boşalmak üzereyim. Ama biliyorum ki o bunu bilerek yapmıyor, sadece çok hoşlanıyor. Ve bu, uzun zamandır gördüğüm en erotik şey.

Parmağımın ucuyla klitorisini okşuyorum, tüm vücudu dokunuşuma tepki veriyor, başını boynuma yaslayarak vücudunu daha da açıyor.

Meme uçları sertleşmiş, kalçaları elimi takip ediyor.

Daha derine inmek yerine, dokunuşumu daha hafif, alaycı hale getiriyorum. Ödülüm, kalçalarını daha da dışarı doğru iterek çıkardığı küçük protesto çığlığı.

"Hoşuna gitti mi, Prenses?"

"Evet," diye tıslar, gözleri yarı kapalı, dudakları nefes nefese açılmıştır. "Daha fazla. Lütfen."

"Tabii ki bebeğim, sana daha fazlasını vereceğim." Ve sonra, onun ihtiyaç duyduğu klitorisine sertçe bastırıyorum.

Parmağımın altında patlar, çığlığı dolabı doldurur. Ben iyiyimdir, ama bu benim için bile etkileyici.

Vücudu orgazmla titrer, tırnakları elimin arkasına batar. Acının dokunuşunu seviyorum ve umarım cildimde izler bırakır.

Elimi pantolonundan çıkarmak istemediğim için dişlerimle boynunun derisini ısırıyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, benim sikim hala acıyor.

Ama tam o sırada telefonum çaldı.

Hareket etmeden, boynunu kulaklarına doğru ısırmaya devam ettim. "Bu harikaydı."

Cevap vermedi, sadece kalçalarını esneterek parmaklarımın bir kez daha üzerinde kaymasını sağladı. "Bilmiyordum," diye fısıldadı iç çekerek.

Neyi bilmiyordu? Onu böyle boşaltacağımı mı? "Daha yeni başladık, Prenses. Bu sadece bir ön tatma idi."

"Oh," diyor, telefonum tekrar çalarken.

Ve sonra tekrar.

"Siktir," diye mırıldandım, onu bırakmak istemiyordum. Doğrusu, şu anda onun tekrar boşalmasını hissetmek ve sonra...

Telefonumun çalması ağızımdan birkaç küfür çıkmasına neden oluyor, sonunda elimi pantolonundan çekip cebimden telefonu çıkarıyorum.

Killian'ın adı ekranda görünüyor.

Telefonu açıp hoparlöre bağıriyorum. "Ne istiyorsun lan?"

O sadece gülüyor. "Seninle konuşmam lazım."

"Konuş." Bu kesinti hoşuma gitmedi.

"Telefonda değil. Senin dairenizde. Asansörün kilidini aç, yukarı geliyorum." Sonra telefonu kapatıyor. Otoriter herif. Ama asansörün tuş takımında penthouse'u seçmesini sağlayacak düğmeye basıyorum.

Bu kata erişim sadece ben ve Sasha ile sınırlı. Nokta.

"Kimdi o?" diye sorar Sasha, göğsümden iterek, ayağa kalkmaya çalışırken sendeleyerek. Otomatik olarak ona tekrar uzanır, onu kollarımın arasına çekerek dengelemeye çalışırım.

"Killian. Konuşmak için yukarı geliyor. Neden üstünü değiştirmiyorsun? Elbiseni beğendim," derim ve dudaklarımı kulak memesine yapıştırıp yumuşak derisini emerim. Onun tadına doyamıyorum. Dokunuşuna.

Nefes nefese bir kıkırdama çıkar ve bu beni yeniden sertleştirir. "Onunla şimdi konuşmamı mı istiyorsun? Sver hakkında mı?"

"Birkaç dakika içinde. Önce kendini topla," diye dürüstçe cevap veriyorum. Görünüşü ve kokusu, az önce orgazm olmuş bir kadın gibi. Çok seksi, bu yüzden kardeşim ona yaklaşmıyor bile. "Kendine zaman ayırdıktan sonra onunla konuşursun."

"Bu iyi bir fikir," diye başını sallar ve bana büyük, minnettar gözlerle bakar.

Yanağına uzanıp yüzünü bana çeviriyorum ve uzun, yavaş bir öpücükle ona bir söz veriyorum. "Bu gece başladığımız işi bitireceğiz." Sonra kичını sıkıp, sertleşmiş penisimi yumuşak karnına bastırıyorum.

Asansörün uzak çan sesi dairenin diğer tarafından duyulurken bile onun nefesini kesildiğini duyuyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

SASHA

Ryker odadan çıkarken elbiseyi alıp banyoya götürüyorum, çünkü Ryker'ın kardeşiyle yüzleşmeden önce kendimi tazelemem gerekiyor.

Aynaya bir bakış, doğru seçimi yaptığımı doğruluyor.

Saçlarım dağınık, gözlerim parlıyor.

Cildim pembeye dönmüş ve kendi heyecanımın kokusunu alabiliyordum.

Saçımı fırçayla tarayıp, geriye doğru kıvrıp toka ile tutturuyorum.

Giysilerimi çıkarıp duşa giriyorum ve iki dakika boyunca kendimi yıkıyorum. Sonra elbiseyi giyiyorum.

Ryker haklı, elbise harika. Deseni çok sevimli, rengi bana çok yakışıyor ve uzunluğu, uyluk ortasına kadar, bacaklarımı ortaya çıkarıyor, imparatorluk bel ise vücudumu en iyi şekilde gösteriyor.

Nefes alıp, biraz parlatıcı sürüp mutfığa çıkıyorum.

Killian beni tamamen korkutuyor. Onunla ilgili söylentiler karanlık ve "Gölge" lakabı, takipçi olmakla suçlanan bir adam için mükemmel.

Mutfığa girdiğimde Killian'ı siyah giysiler içinde mutfak adasına yaslanmış halde buluyorum.

Ryker ortalarda görünmediği için tekrar gitmeli miyim diye düşünerek duruyorum. "Merhaba, Sasha," diyor Killian, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir gülümsemeyle bana dönerek.

"Geri gelebilirim," diye fısıldarım, ellerimi birbirine kenetleyerek.

Killian başını sallar. "Gerek yok. Ryker'a görünmez olmayı öğretiyorum."

Kaşlarım çatılır ve gözlerim odayı tarar. O anda Ryker'ı merdiven kapısının yanındaki karanlık köşede görürüm. Nefesim kesilir.

Gözlerini kaldırır, "Seni korkutmak istemedim, Prenses. Hazırlık yaparken birkaç beceri üzerinde çalışacağım."

"Tamam," diyorum zayıf bir sesle, parmaklarım elbisenin üzerinden kayıyor. Killian beni geriyor ve yatak odasına geri dönmek için can atıyorum. "Seni bırakabilirim..."

"Saçma," Killian beni ileri çağırıyor. "Bunların çoğunu sen de öğrenmelisin. Ve sana öğretirken, Sver hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum."

Komik olan, şu anda Killian hiç de korkutucu gelmiyor. Ses tonu... pratik. Hatta koruyucu. "Onu hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım, bu yüzden teorik olarak çok şey biliyorum." Sanırım, söylemediğim "ama"yı duyabiliyorlar.

Bana cesaret verici bir gülümseme daha gösterirken kaşları çatıldı. Hayal gücüm mü, yoksa düşündüğümünden daha yumuşak mı? Şu anki bakışı neredeyse rahatlatıcı. "Ne kadar çok bilgi olursa o kadar iyi."

"Şey," kendimi Ryker'a doğru yavaşça yaklaşıırken buluyorum. "O tamamen duygusuz biri gibi."

Killian başını yana eğdi. "Nasıl yani?"

"Hiç gülümsemez. Hiç korkmuş görünmez. Neredeyse hiç konuşmaz."

"İlginç," Killian bana daha iyi bakabilmek için yerini değiştirir. "Bana daha fazlasını anlat." "Muhafızların, kaç kişiyi öldürdüklerini açıkça konuştukları bir gerçek var

Sver, hatırlayabildiğim kadarıyla hayatımda hep vardı. Yine de onun hakkında çok az şey biliyorum. Düşündüğümde bu çok garip geliyor.

"Peki ya sen? Ne gördün?"

"Bana hiç kötü bir söz söylemedi, ama iyi bir söz de söylemedi. Onun benimle konuştuğunu hatırladığım tek zaman..." Bu anı hatırlayınca içim burkuldu.

"Sorun değil," Ryker gölgelerin içinden çıkıp yanıma geliyor. "Bize anlatabilirsin."

Kaşlarımı çattım. Yapabileceğimden emin değildim. Kocamın kardeşini bırak, kocamı bile zar zor tanıyordum. Güç toplamak için derin bir nefes aldım. Bu önemliydi.

"On dört yaşındayken gardiyanlardan biri bana cinsel tacizde bulundu. Sver onu dövdü, ta ki..." Sanırım adamı öldürdü, ama bunu söylemeye cesaret edemiyorum. "Sonra bana daha akıllı olmamı söyleyerek bağırdı ve yüzümün yanındaki duvara vurdu."

Ama o olaydan sonra, benimle poker ve diğer oyunlar oynayan gardiyanlar, ki bunlar benim için izin verilen tek eğlencelerdi, benimle konuşmayı bile bıraktılar.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama herkesin benden kaçmaya başlamasının sebebinin Sver olduğunu biliyorum.

Ryker, beni kendine doğru çekerken karanlık ve tehlikeli bir ses çıkarır.

"Başka ne oldu?" Killian, Ryker'ı görmezden gelerek sorar.

Ryker'a yaslanıyorum, kolları beni sarıyor ve konuşmamı kolaylaştırıyor. "Sver babamın kişisel korumasıdır. Ama aynı zamanda bir haftalık sürelerle babamın özel işlerini halletmek için ayrılır."

"O bir tetikçi." Killian, bana bakan Ryker'a bakıyor.

"Evet," diye başımı sallıyorum.

"Nasıl nasıl muhafızsana ? Ryker sorar, ses tonu... tehlikeli.

Omuz silkiyorum. "Önemli değil." Konuşma başka bir konuya geçiyor ve açıkçası rahatlıyorum. O anı, beni boşlukta bırakan dönüm noktalarından biri gibi geliyor.

"Benim için önemli. Sana nasıl dokundu?"

Killian kaşlarını kaldırarak bana baktı. Böyle bakınca hiç de tehlikeli görünmüyordu. Ryker'ın deli olduğunu düşünüyor gibiydi.

"Ryker," ellerimi kaldırdım. "Yıllar önceydi."

"Nasıl? Sana vurdu mu?"

"Hayır. O benim..." Tam olarak söylemek gerekirse, gardiyan beni duvara sıkıştırdı ve sonra göğüslerimden birini avuçladı.

Ama bunu söylememe gerek yok. Ryker boğazından hırıltı gibi bir ses çıkarır.

"İlginç," Killian mırıldanır, ama Ryker'ın telefonunun zili yine konuşmayı keser. "Muhtemelen Chloe'dir. Akşam yemeği sipariş ettim. Yemeği getirecek."

"Teşekkürler," diyor Ryker, telefonundaki bir tuşa basarken. Telefonu tezgahın üzerine bırakıp beni tekrar kollarına alıyor. "O adam ne yaptı, anlat bana."

"Ryker, bu, babamın kafama silah dayaması kadar kötü değildi."

Ama Ryker gürleyen bir sesle cevap verir, "Bunu ben karar vereceğim."

"Ve zaten halledildi." O zamanlar, Sver'in gardiyanın itaatsizliğine kızdığını düşünmüştüm.

Ya da sık sık gardiyanları öldürdüğünü. Neden olmasın? Onlar, herkesin yaşam beklentisinin kısa olduğunu bildiği bir işi yapan acımasız adamlardı.

Ama Ryker'ın takıntısı beni meraklandırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarım kocamın saçlarına dolanıyor.

Kocam. Çok garip.

"O adamı öldürdüğünde, sen izledin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bana dönüp duvara bakmamı söyledi, ben de kulaklarımı kapattım."

Ama sonra kanı gördüm. Ceset sürüklenirken yere sıçrayan kanı gördüm.

"Sver sana bundan hiç bahsetmedi mi?"

"Hiç. Bana akıllı olmamı söylemekten başka, bana neredeyse hiç bakmadı," diye cevap veriyorum. "Ama onun öldürdüğü insan sayısının çok fazla olduğunu biliyorum. Herkes bunu konuşuyordu."

"Hmm," Ryker, asansör açılırken bile belimi sıkıyor, neşeli bir sarışın, yiyeceklerle dolu bir arabayı iterek daireye giriyor. Onu düğünden tanıyorum.

"Akşam yemeği," diye şarkı söyler gibi, güzel bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler, aşkım," Killian gürler. "Her zamanki gibi, en iyi şeyleri yanınımda getiriyorsun."

Killian onu kendine çekip boynuna burnunu sürtünce kız gülüyor.

Duygular konusunda pek iyi değilimdir, ama Chloe'nin keyif aldığından şüphe yok. Samimi bir kıkırdama çıkarır, kollarını kocasının boynuna dolayarak başını yana eğirir ve ona daha fazla erişim sağlar.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Asla," diye cevaplar adam, onu daha da kendine çekerek, elleriyle sırtını okşayarak.

Ryker'a bakıyorum, kaşlarım karışıklıkla çatılmış durumda. Killian ve karısını böyle hayal etmemiştim.

Tamamen aşık gibiler...

Ve dürüst olmak gerekirse, Ryker'ın elinin sırtımda yayıldığı sahiplenici tavrı da kafamı karıştırıyor.

Bunun ne olduğunu, onun kim olduğunu ve ne istediğini biliyorum. Neden umursuyor gibi görünüyor?

Telefon tekrar çalar ve Ryker beni kollarının arasına alır ve iki adım ötedeki adaya götürür, telefonundaki asansörü açacak düğmeye basar.

Ama beni yere indirmez. Ve kendimi onun etrafında kıvrılırken bulurum, burnum onun yanağına kayar.

Çünkü onun kollarında tutulmayı seviyorum ve dolapta bana yaptıklarını gerçekten çok sevdim.

Ve ilk kez, beni gerçekten koruyabilecek, bana bakabilecek bir erkeğin kollarında olmak nasıl bir şey olurdu diye merak ediyorum.

Bu, içimdeki derin bir şeye dokunur ve ben de onun çenesinin kirli sakalına bir öpücük kondururum.

Parmağımdaki yeni yüzük akşam ışığında parıldıyor ve asansör tekrar açılıyor.

Kardeşim ve karısı mutfağa girerler, Dimitri beni Ryker'ın kollarında görünce durur.

"Bu... beklenmedik bir durum," diyor Dimitri Rusça, kaşlarını çatarak.

Ryker beni yavaşça yere indirirken bana sıkıca sarılır.

Ryker ve ben daha dün evlenmemiş miydik? O, şimdiden duygularımı değiştiriyor, tehlikeleri unutturuyor ve güvenmek istememi sağlıyor.

Bu aptalca mı?

Yoksa, kendimi Smith'lere teslim edersem, beni güvende tutacaklar mı? Her zaman istediğim geleceği bulmama yardım ederler mi?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RYKER

Ailemle akşam yemeği her zamanki gibi berbat. Tonlarca yemek yiyorlar, buzdolabındaki şarap ve birayı bitiriyorlar ve odadaki gürültü... On kişi inanılmaz bir gürültü yapıyor.

Geçmişte bu toplantılardan nefret ederdim. Bana sahte geliyorlardı. Sanki aramızda olmayan bir bağ varmış gibi davranıyoruz.

Ama acaba ben hep böyle miydim diye merak etmeye başladım. Çünkü bu gece farklı hissediyorum. Kahkahalar sıcak, sohbetler rahat.

Ama bu geceyi ilginç kılan sadece bu değil...

En eğlenceli kısmı... Sasha'yı baldızlarımla izlemek.

Chloe koluna girip onu Triston'ın karısı Honeyeh'e doğru çekiyor.

Ava da onlara katılıyor ve hep birlikte kanepede otururken, kadınsı kahkahalar odayı dolduruyor, Sasha da tam ortasında.

Aslında, onu *hiç* bu kadar mutlu ve rahat görmemiştim. İyi vakit geçiriyor, gözleri mutluluktan parıldıyor.

Ve nedense, bu benim de eğlendiğim anlamına geliyor.

Birayı bir yudum alıp, ocağa yaslanarak onu yarı izlerken, yarı Triston'un son yönetim kurulu toplantısındaki başarısını anlattığı hikayesini dinliyorum.

Kumarhanelerimize yatırım yapanlar, kredimizin faiz oranını düşürdüler, çünkü krediyi erken ödeyebileceğiz.

Yatırımcılar için büyük bir kayıp olmalı, ama yine de memnuniyetle kabul ettiler. Tahminimce, Smith

Brothers'ta yükselen bir yıldız görüyorlar. Ve geçen yılki başarı, daha fazla başarıyı beraberinde getirecek.

Tris, Gris ve Rush yarım daire şeklinde duruyorlar, klasik yakışıklılıkları birbirine benziyor.

Aynı görünüyorlar, aynı düşünüyorlar. Hatta aynı şekilde gülüyorlar, çünkü hepsi yatırımcıların yalvarışlarına gülüyorlar. Pislikler. Onlar her zaman kazananlar olmuştur.

Bu düşünce beni ailemle birlikte olduğum yere geri götürüyor. Dışarıya. Onlar, herhangi bir denklemde kaybeden tarafta olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorlar.

"Sessizsin," diyor Gris yanımda. Karısı bu gece burada değil. Bir Kincaid olarak, kendi aile yükümlülükleri vardı.

"O her gece sessizdir," diye ekliyor Triston, omzumu iterek. "Sen ve Killian... ikinizden de bir kelime çıkarmak imkansız."

Triston'a sert bir bakış attım. "Belki de kimse dinlemek istemeseydi daha fazla paylaşırdık."

"Bu ne demek lan?" Triston bana ters ters bakarak karşılık verir. Bana uyar. Kafamı dolduran bastırılmış duygularımı dışa vurmak iyi gelir.

"Ne demek olduğunu biliyorsun," diye karşılık veriyorum, sessizleşen Sasha'ya bakarak, endişeli gözleri benimkilerle buluşuyor. Kahretsin. Kendimi sakinleştirmeye zorluyorum.

Gris bana yan gözle bakar, Triston baskı yaparken bile bakışları düşüncelidir. "Cidden, bu gece neyin var senin?"

Killian gölgelerin içinden ortaya çıktı. "Bu Sver'ı görmek seni mi sinirlendirdi?"

"Ondan daha fazlası. Son zamanlarda normalden daha da içine kapanık davranıyorsun." Gris ısrar ediyor, düz bakışları sanki en karanlık sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Başaramayacak.

"Evlilik onu değiştiriyor," diye cevaplar Killian, bakışları bana odaklanmış halde.

"Bunun karımla hiçbir ilgisi yok."

"Eşim," en küçük kardeşim Rush, bir nefes verir. "Garip bunu senden duymak."

"Bir kadına karım demem garip mi geliyor?" Kaşlarımı kaldırıp, ses tonumu şakacı bir havaya sokuyorum. Ortamı yumuşatmam gerektiğini biliyorum. Sasha'nın hatırı için, ama aynı zamanda kardeşlerim asla duygularımı sormazlar. Gerçekten kafayı yemiş olmalıyım. "Aileden geliyor olmalı. Chloe'den önce Killian, en uygunsuz bekarlar yarışmasında dünya birincisi olurdu."

Triston güldü, diğer kardeşlerim de ona katıldı. "Bu komik çünkü doğru."

Omuzlarımı gevşetiyorum, bu konuşma ile daha güvenli bir alana girdiğimizi biliyorum.

"Eğer o en az evlenilebilir erkekse," Gris Triston'a alaycı bir şekilde, "sen de en az evlenilebilir erkeksin."

Triston boğazının derinliklerinden alaycı bir ses çıkarır. "Bunu söyleyen, gelinine şantaj yapan adam."

"Doğru, sen bunu yaptın," Killian göğsünü kavuşturarak homurdanır. "Kurnaz piç."

Ama çenem, yanağımdaki kas seğirmesi nedeniyle granit gibi sertleşiyor. Gris'in hikayesi, midemi bulandıran bir tanıdıklıkla yankılanıyor. "Ben de unutmuştum."

"Hawaii'de Arabella ile yattığını unuttun, ama kimliğini ya da onun kardeşinin düşmanı olduğunu söylemeyi unuttun mu?" Triston kaşlarını kaldırır. Tris'in Gris'i benim kadar kızdırmaya hazır olduğunu itiraf etmeliyim. Bu açıdan tamamen adil. Ailenin herkesi için eşit derecede baş belasıdır.

"Birincisi, Hawaii'de onunla yatmadım." Gris ikizini omzuna sertçe itti. "İkincisi, hala o pisliği telafi etmeye çalışıyorum, o yüzden bu konuyu kapatalım, çünkü bu konuşma ona ulaşırsa, bir ay boyunca lanet olası kanepede yatmak zorunda kalacağım."

"Onu nasıl telafi ediyorsun?" diye soruyorum, neden sorduğumu bile bilmeden, sadece midemde bir ağırlık hissediyorum.

Boynumu çevirip, kendimi kontrol altına almaya çalışırken çatırdattım. Vicdan azabı çekmeyeceğim. Evliliğimi kalıcı hale getirmeye karar vermeyeceğim. Kimseyle çıkmıyorum bile. Ama bu konuşma, tüm yaralarımı deşiyor.

Ailemden, Sasha'ya olan duygularımın değişkenliğine kadar, kontrolüm kayboluyor.

"Dikkati bir koca olarak," diye homurdanıyor Gris, kara bakışıyla bu konuşmayı bitirdiğini belli ediyor. "Bu sadece çok sayıda orgazm anlamına gelmez, her şeyin çok olması anlamına gelir."

Ellerimi kaldırarak teslim oldum, bakışlarım şarabını yudumlarken kadehine kıkırdayan Sasha'ya kaydı.

Dimitri yanıma yaklaşır. "Sana hakkını vermeliyim."

"Ne övgüsü?" Gözlerim dikkatimi çeken kadından ayrılmıyor.

"O... mutlu görünüyor."

Sonunda gelinimden gözlerimi ayırarak, iltifatı kabul etmek için çenemi salladım. "Bu öğleden sonra mutlu değildi. Aslında, tamamen çıldırmış gibiydi."

"Sver," Dimitri'nin derin kaş çatması her şeyi anlatıyor. "Sasha bunun 'Canavar' anlamına geldiğini söyledi."

"Öyle. Ama dürüst olmak gerekirse, o bu lakaba fazla kontrollü biri. Daha çok bir robot gibi. Babam bile onu tepki vermeye kışkırtmıyor, oysa normalde herkesi sinirlendirebilir."

"Gerçekten mi? Çünkü Sasha'nın bana anlattığı hikaye çok duygusal geliyordu."

Dimitri'nin dikkati bana odaklandı. "Ne tür bir hikaye?"

Eğilip detayları fısıldadım, kardeşlerim de dinlemek için eğildiler.

Dimitri, gardiyanın hikâyesini anlatırken yüzü soluyor. "Onu ne kadar incitti?" Dimitri dişlerini sıkarak soruyor.

Kafamı sallarım. "Kız gardiyandan pek rahatsız görünmüyordu. Daha çok Sver'e odaklanmıştı."

"Ama Sver neden küçük bir suç için muhafızı öldürsün?" diye sorar Killian. "Bu, Sver'in tahammül edemediği bir suç olduğunu gösteriyor."

Killian bunu bilirdi.

"Belki de bu bir bahaneydi?" diye sorar Gris omuz silkerek. "Muhafızla zaten bir sorunu mu vardı?"

Triston çenesini ovuşturur, "Asıl soru, uğruna öldürdüğü bir kadına zarar verir miydi? Yani Sasha neredeyse melek gibi görünen minicik bir kız. Ve o sadece bir kurban. Böyle birini öldürmek için hiç duygusuz olmak gerekir."

Sasha'nın melek olmadığını benden daha iyi kimse bilemez.

Bu da bana, akşam yemeğini bitirmem gerektiğini hatırlatıyor. Gelinimle geçireceğim bir gece beni bekliyor ve ben bunu sabırsızlıkla bekliyorum.

"Ne düşünüyorsun, Dimitri?" diye soruyorum, cevap almaya çalışarak. "O zaman neden onu korudu ve şimdi ona zarar vermek için mi burada?"

Dimitri başını sallar. "Tek bildiğim, babamın doğrudan emirlerine asla karşı gelmediği. Yani, babam onu gönderdiyse, buraya bir iş için gelmiştir ve benim bildiğim kadarıyla, hiç kimse onun görevini tamamlamasını engelleyememiştir."

Peki. Siktir.

Bunu düşünmem lazım. Birayı masaya bırakıyorum, zaten içiyormuş gibi yapıyordum, ve temizliğe başlıyorum.

"Muhafızları iki katına çıkaracağız," diyor Triston çenesini kaşıyarak.

"Sasha ve ben burada kalacağız," diye ekliyorum, içinde

"Ben ve Chloe de öyle," diye Killian gözlerimi yakalarken ekliyor. "Sorunlara hazırlıklı olmalıyız."

"Ben ve Chloe de öyle," diye ekledi Killian, gözlerime bakarak. "Sorunlara hazırlıklı olmalıyız."

Bir saat sonra ailem ayrılır, Sasha onları gerçekten özleyecekmiş gibi el sallayarak veda eder.

Onların kalmasını mı istiyordu?

Onun uyum sağlamasına ve onların arkadaşlığından keyif almasına sevindim.

Ama bütün gece dikkatimi çeken kadın için başka planlarım var. Ve karımla baş başa kalmaya hazırım.

"Eşim" kelimesinin kafamı karıştırıp karıştırmadığını kısa bir süre merak ediyorum.

Hiçbir kadını bu kadar yatakta görmek istediğimi hatırlamıyorum.

Bu bir anlaşma ve amacımı gerçekleştirmek için fiziksel bir ilişkiye girmeye karar verdim, penisimle düşündüğüm için değil.

İkisini de servis etsem bir sakıncası olmaz, değil mi?

Ama bir an tereddüt ediyorum. Sasha ile işler farklı. Onun mutlu olduğunu görmek hoşuma gidiyor.

Dün gece onunla yatakta uyumak hoşuma gitti. Ve...

Fikrimi veya planımı değiştirmiyorum. Bunu akılda tutarak, mutfak hızla temizliyorum ve ardından onu yatak odasına takip ediyorum.

Doğrusu, Sver ile olanlar beni de korkuttu. Kendim için endişelenmiyorum. Sasha benim kadını, karım. Onu yakınımda tutup güvende tutmak için her şeyi yaparım.

O zaten banyoda, suyun aktığını duyuyorum. Kapiya doğru yürüyüp, o yüzünü yıkarken kapı çerçevesine yaslanıyorum, bakışlarım parlak at kuyruğundan boynuna ve sırtına, sonra da elbisesinin içinde tamamen ortaya çıkan bacakları ve kıvrımlı kalçalarına kayıyor.

Bütün gece yarı sert kaldım ve şimdi ona bakarken, onu lavabonun üzerine eğip hemen burada, hemen şimdi sikmek istiyorum.

Aynada bakışlarımız kesişti ve gözlerinin büyüdüğünü gördüm. "Ryker."

Dudaklarından çıkan adım beni ona doğru çeker ve ona doğru yaklaşıyorum. Ben oraya varmadan önce dönerek bana bakar, bu da onu kendime doğru çekmemi sağlar, dudaklarım boynundaki atan damarı bulur.

"İyi misin? Çılgın bir gün oldu." Ellerimi vücudunda gezdirerek kaslarını kontrol ediyorum. Gergin mi? Rahat mı? Yaralanmadığını biliyorum, ama sanki yaralarını kontrol ediyormuşum gibi. Ama kollarımda rahatlamış durumda. Ben de rahatlıyorum.

Dişlerimle hafifçe derisini ısııyorum, bacaklarından biri benim bacaklarımdan etrafına dolanırken, penisim sertleşiyor ve kalçalarının çukuruna bastırıyor. Minyon vücudunun ellerimde hissettirdiği his, bana tam uyum sağlaması, sıcak, seksi ve biraz da savunmasız olması hoşuma gidiyor. "Vücudun benim için yaratılmış," diye fısıldıyorum kulağına.

Bana karşı titriyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum, Prenses." Ne inşa ediyorsak, bu yolculuğun tadını çıkaracağım.

"Sözüne güvenmek zorundayım," diye cevaplar, başını eğerek bana daha fazla erişim sağlarken bile.

"Neden?" diye soruyorum, başımı kaldırarak. Gözleri büyüyene kadar ona sert baktığımı fark etmiyorum bile. Onu korkutuyor muyum?

Nedense, bunun onun için özel olmaması beni sinirlendiriyor. Benim hissettiğimi hissetmiyor olması.

"Çünkü," diye fısıldadı, parmakları pazılarımı sıkıca kavrarken. "Ben hiç..."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. "Ne demek, hiç..."

Yüzü pembeye döner. "Ev hapsindeydim. Tam olarak çıkmadım."

Bu sefer sözleri kalın kafamın içine işliyor ve her yerim sertleşiyor, penisim elmasları kesecek kadar kalınlaşıyor. "Karım, bana bakire olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunun normal olmadığını biliyorum," diye açıklamaya çalışır. "Önemli bir şey değil. Sadece bilmek istersin diye düşündüm."

Eğilip, kolumu kıcının altına dolayarak onu kollarımın arasına aldım. "Bilmek istiyorum," diye homurdandım ve onu yatağa doğru taşımaya başladım.

Sasha ile seks yapmak eskiden özel miydi? Şimdi ise...

Onun tamamen bana ait olacağı düşüncesi. Hiçbir erkeğin benim yaşadıklarımı yaşamamış olması. Bu düşünce göğsümü inanılmaz derecede sıkıştırıyor. "Bu benim için çok önemli."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SASHA

SÖZLERİ BENİ SALLADI.

Onların reddedilme duygusunu hissediyorum, bana zahmete değmediğimi söylemek üzere olduğunu biliyorum. Bekaretimin onun beklemediği ve istemediği bir komplikasyon olduğunu.

Ne yaptığımı bilmiyorum. İyi bir sevgili nasıl olunur, hiç fikrim yok. Ve dürüst olmak gerekirse, bir şekilde, bir şekilde kocamı hayal kırıklığına uğratmak kaçınılmazdı. Her zaman öyle olur.

Hayatımdaki hiçbir erkek beni sadece sevmedi. Sanki bende bir sorun olduğunu zaten bilmiyormuşum gibi.

O beni taşırken, elimden geldiğince ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Nereye gittiğimizi ve neden gittiğimizi hiç bilmiyorum. Beni dışarı atmaz, değil mi?

Özgürlük istediğimi kendime hatırlatmaya çalışırken içim burkuluyor. Aktif olarak bir çıkış yolu aradığımı. Neden gitmek beni hem üzüyor hem de korkutuyor?

Kendime henüz hazır olmadığımı söylüyorum. Bu yüzden gitmek istemiyorum. Ya da Sver'i görmek beni korkuttu. Ama daha fazlası olduğunu hissediyorum. Onun kollarında kendimi güvende hissediyorum ve onunla burada olmaktan hoşlanıyorum.

Dün gece olduğu gibi onun yanında kıvrılıp uyumak istiyorum.

Yatağın yanında durur ve parmaklarım otomatik olarak kollarını sıkıca kavrar. "Kızgın mısın?"

Ne aptalca bir soru. Yıllar önce babama bu tür sorular sormayı bırakmıştım. O kızgın değildi, sadece kötüydü. Bu tür sorular sormak asla yardımcı olmaz, ya kişinin saldırmasına kapı açar ya da önemseydiğin için savunmasız olduğunu anlamasına neden olur.

Ryker kollarıyla beni sıkıca sarar. "Neden kızayım ki, bebeğim?"

"Bebeğim mi?" Bu yeni bir şey. Düşündüm de, çok kısa sürede çok kısa sürede birçok takma ad kullandık.

Kulağımın arkasını öper, sonra ağzını çeneme kaydırır ve ben onun beni hiçbir yere götürmeyeceği ve hiç kızgın olmadığı izlenimine kapılmaya başlarım.

Dudakları benimkini bulur ve beni öper, uzun ve yavaş bir öpücükle beni eritir.

Ağzımı açıyor, dili benimkini anında ıslatacak şekilde okşuyor.

Bacaklarımı kaldırıp beline doladım ve ereksiyonuna daha da sertçe bastırdım.

Elleri kışırma gelir, pelvisimi kavrar ve kendi pelvisine sürter. İkimiz de inleriz.

Ellerinden biri sırtımda yukarı kayıyor, öpücüğü derinleştirirken boynuma dolanıyor.

Onun kollarında esnekim, vücudum onun vücuduna sarılmış durumda. İlk başta kabul edemediğim çekiciliğin kendi başına bir hayat kazandığını biliyorum.

"Sasha," diyor, ağzıma karşı adımı söylüyor, sesinde anlamadığım bir duygu var.

"Evet?"

"Seni neden bebeğim diye çağırdığımı biliyor musun?"

Başımı kaldırıp onun karanlık gözlerine bakıyorum. "Neden?" Cevabı bilmek isteyip istemediğimi düşünmeden önce bu kelime ağzımdan çıkıyor.

"Çünkü. Sen benim sorumluluğumdasın, bebeğim."

"Oh." Tek bir nefesli heceyi çıkarabiliyorum, sonra ağzı tekrar ağzıma çarpıyor, dudaklarımı kendi dudaklarıyla yutuyor.

Bu öpücük, adamın hissettirdiği kadar acımasızdı, ama beni korkutmadı. Aslında, benim tutkum da onunkiyle eşitti ve öpücüğe karşılık verirken, ellerimi kollarından boynuna kaydırdım ve parmaklarımı saçlarına doladım.

Buna benzer bir şey hiç hissetmemiştim ve kendimi tutamıyorum, kalçalarımı ona doğru bir kez daha sallıyorum, onun hissettirdiklerini, yarattığı kıvılcımı daha fazla istiyorum.

O inliyor ve ben sesini yutuyorum, parmaklarımı onun kafa derisine daha derine batırıyorum, sonra o benim ağırlığımı değiştiriyor ve sırtım yatağa geliyor, vücudu beni yatağa bastırıyor.

Ayakta durduğumuzdan daha da iyi hissettiriyor ve ayak bileklerimi beline dolayarak onu daha da yaklaştırıyorum.

Hayatımın çoğunda yakınlıktan korkmuşumdur.

Fiziksel temasa pek alışkın değildim ve insanları her zaman iyi okuyamadığım için, tehlikede olduğumu anlayamayacağımdan korkuyordum.

Ama şimdi buradayım ve doyamıyorum.

Yapamıyorum...

Yeter.

Daha fazlasını istiyorum ve saçını çekiyorum, kafa derisini kaldıraç olarak kullanarak kendimi onun sert sırtına sürüyorum.

O kalkıyor ve ben protesto etmek için saçlarını çekiyorum, onu tekrar bana doğru çekmeye çalışıyorum.

Ağız kötü bir sırıtışla kıvrılır. "Senin ve benim kıyafetlerimizi çıkarmam lazım, bebeğim."

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim büyür ve elbiseyi çekmeye başlarım, sıkı kumaşı başımın üzerinden sıyrırım. O, elbisenin eteğini yakalar ve kumaşın yırtıldığını duyacak kadar sertçe çekerken alçak bir kahkaha atar.

Duruyorum, nefesim kesiliyor.

Bana bakıyor. "Yarın sana yenisini alırım bebeğim, ama tenini hissetmem lazım. Vücudunu görmem lazım."

Bu sözler beni ateşledi.

Kendimi çok istenen hissettiriyorlar ve hayatımda ilk kez birinin bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum...

Bu beni çılgına çevirir ve onun kot pantolonunun düğmesini yırtarım.

O da bana yardım ediyor, düzelip, tişörtünü çıkarıp ayakkabılarını çıkarıyor.

Omuzlarının genişliğine, kaslarının dalgalanışına hala hayranlıkla bakıyorum. Derisini süsleyen dövmeleri izlemek istiyorum.

Biz zıtlıkların bir örneğiyiz, vücudu tamamen güçle dolu, cildi ve yüz hatları sert. İlk başta, benden ne kadar daha güçlü olduğu beni korkutmuştu, ama şimdi... bana güven hissettirmeye başladılar.

Hiç olmadığım kadar güvende.

Üzerimde sadece sütyen ve külot var, ama dizlerimin üzerine çöküp, elimi uzatarak parmaklarımı çekinerek göğsünde gezdiriyorum.

Onun büyük eli benim elimi kapattı ve elimi altı paket karın kaslarının üzerinden açık kot pantolonunun beline kaydırmama yardım etti.

Parmaklarımın altında kasları dalgalanırken dudağımı ısııyorum. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, kendimi tutamıyorum.

O, gürleyen bir kahkaha attı. "Bu, genel olarak erkekleri tanımlamak için kullanılan bir kelime değil, özellikle beni tanımlamak için kullanılan bir kelime." Elini yanağıma koydu, başparmağıyla burnumu hafifçe okşadı. "Seninki gibi ince hatlara sahip değilim."

Başparmağı burnumun ucundan kayar ve dudaklarımı okşar.

"Bence sen çok güzelsin," diye tekrar ediyorum, parmaklarım onun karın kaslarına gömülüyor. "Bende olmayan o kadar çok şeyin var ki, bu şaşırtıcı ve muhteşem ve ben buna boğulmak istiyorum..."

Beni keser, dudakları dudaklarımı kaplar, dili ağzımı yağmalar. Kollarını bedenime dolarken, teni benimkine sürtünürken kendimi kaybederim.

Her zaman aşırıydım. Aşırı duygusal. Aşırı hassas. Ama şu anda, daha da fazlasıyım.

Tutku beni tamamen tüketmek üzere ve nerede bittiğim, nerede onun başladığını hissedemiyorum. Umurumda değil.

Kollarım boynuna, bacaklarım beline dolanıyor, ama yine de yetmiyor. Aramızda bir bağ istiyorum. Daha derin. Daha dolu.

Sözlerim geri geliyor... Boğulmak istiyorum.

Bu duygunun tehlikesini hissediyorum. İçimde nabız gibi atan duygulara kendimi ne kadar kaptırdığımı. Ama yine de, hiçbir şeyi taklit edemedim, kendimi tutamadım.

O benim kalçamı tutuyor, kalçalarımızı birbirine sürtüyor ve ben de uyluklarımla onun belini sıkıştırarak onu daha derine davet ediyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyor dudaklarıma.

"Evet."

"Böyle sürtünmeye devam edersen, bakire olduğunu unutturacaksın bana."

"Oh," geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Bunu yapmamalı mıyım?" Yüzümün kızardığını hissediyorum. Belki de fazladan yaptıklarım onu korkutuyordur.

"Ne zaman istersen beni kucaklayabilirsin. Ama sadece bu gece için, biraz yavaşlamalıyız. Gereğinden fazla acı çekmesini istemiyorum."

Çarpıntılı kalbimi sakinleştirmeye çalışırken düzensiz bir nefes alıyorum. "Sadece..." Kalçalarımı tekrar sallıyorum. "Bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum ve ben her zaman her şeye varım diyen bir insan oldum."

Üzerime uzanır. "Senin bu yanını seviyorum."

"Seviyorum" kelimesi midemi altüst etti. Beni sevdiğini söylemediğini biliyorum. Ama yine de, bu cümleye aylarca tutunabilirim.

Beni tekrar öper, bu sefer daha yavaş, sütyenimi açarken bile. Göğüslerim çok dolgun değil, ama arı sokması gibi de değiller. Küçük olsalar da oldukça yuvarlak ve dolgunlar.

Askılar kollarımdan aşağı kayıyor ve Ryker önce birini, sonra diğerini çekip çıkardığını hissediyorum, sonra sütyeni aramızdan çekip odanın diğer ucuna fırlatıyor.

Odanın diğer ucundaki halının üzerine düşmesini izleyerek kendimi ondan uzaklaştırıyorum. "Artık benim gibi kıyafetlerini çıkarıyorsun," diye gülüyorum, dudakları boynumun dibindeki noktayı bulup, zonklayan nabzımı öperken bile.

Başımı geriye eğerek ona daha fazla erişim sağlıyorum. "Sen, dağınık, güzel?" diye soruyor ve göğsümü öpmeye başlıyor.

"Evet. Sayılır. Sen?"

"Hayır. Hiç de bile," diye cevaplar, dudakları meme ucuma yapışmadan önce.

Nefesim kesilir, dudaklarımdan inleyen bir çığlık çıkar ve tırnaklarımı onun kafa derisine o kadar sert geçiririm ki, kanatmış olabileceğimi düşünürüm. "Seni çıldırtacak mıyım?" diye sorarım, muhtemelen endişelenmem gerektiğini bilerek.

"Dağınıklığınla mı? Hayır. Senin arkandan her zaman temizlerim." Diğer meme ucumu öper, ben kıvranıp daha fazlasını isterken emmeye devam eder.

"Ama bu sesleri çıkarmaya devam edersen, çıldıracağım ve her saniyesinden zevk alacağım."

O daha aşağıya doğru öpmeye devam ederken, dilini karnımdan aşağıya doğru öperek geçirdiğinde cevap veremiyorum.

Daha fazlasını istiyorum, o da iç çamaşırımın iki yanına iki parmağını geçirip aşağı çekiyor, bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, ayak bileklerimden geçirip ayağımdan çıkarıyor, ipek kumaş havada uçuşuyor.

Onların inişini izliyorum. "Dağınık," diye kıkırdıyorum, ama sadece bir saniye, çünkü o eğilirken bacaklarımın arasına girip dizlerimi ayırıyor ve tepenin hemen üstüne öpüyor.

Nefesimi kesip öpücüğe karşılık verirken tüm mizah kaybolur.

Elleri kalçalarımı kavrayıp kıcımlı yataktan kaldırırken, havada seks kokusu yayılıyor. "Tatlıdan sonra temizlerim," diye homurdanıyor ve çıplak dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RYKER

SASHA TATLI GİBİ TATLI. O tatlı ve tuzlu, beni daha fazlasını istemeye iten bir tazeliğe sahip.

Kızın amını yalayıp, dilimi derinlerine sokuyorum.

Yavaş olmaya kendimi sürekli hatırlatıyorum. Onun deneyimsizliğini hissettiğim anlar oluyor, ama sonra benim iyi niyetimi boşa çıkaran anlar da oluyor. Onun çekingenliği, giysileri gibi düşüyor ve tepkileri...

Şaşırtıcı.

Yüzüme karşı direniyor, tırnakları boynumu çiziyor.

Çizikler bırakacak ama umurumda değil.

Onun amını yalıyorum, küçük klitorisini diliyle okşuyorum. Topukları sırtıma vuruyor, biri böbreğime isabet ediyor. Onun kaygan tenine homurdanıyorum, acıyı gidermek için duraklıyorum.

Zevkimle birlikte biraz acı çekmek umurumda değil ve o, benim ondan ne kadar güçlü olduğum konusunda haklı... Onun yapabileceği her şeyi kaldırabilecek kadar büyüğüm.

Vücudu yüzüme sürtünürken zaten gerginleşiyor, tırnakları derimi çiziyor.

Onun sıvıları çenemden aşağı akıyor ve ben onu yalıyorum, bu karışıklığı seviyorum, bunun özel olduğunu ve her saniyesinden zevk alacağımı biliyorum.

O, bir dizi nefes nefese küçük çığlıklar atıyor ve ben onun yaklaşmakta olduğunu biliyorum.

Daha önce, dolapta, onu çabucak bitirmiştım. Ama şimdi, zevk almak istiyorum. Bu, hatırlamak istediğim bir an.

Bu yüzden, geri çekiliyorum.

Bunun karşılığında böbreklerime bir tekme daha yiyorum. Kızım oyun oynamıyor.

Başını kaldırıyor, gözleri odaklanmamış, göz bebekleri büyümüş. Yanakları kızarmış ve nefes nefese. Ve bu, hayatımın en güzel anı olabilir diye düşünüyorum, ta ki beni mahveden tek bir kelimeyi söyleyene kadar. "Lütfen."

"Ne lütfen, bebeğim?" diyorum, başparmağımı klitorisi üzerinde gezdirerek. Lanet olsun, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığa sahip, sırılsıklam ve benden daha fazlasını istiyor.

"Lütfen durma. Lütfen beni bitir," diye nefes nefese, saçımı sertçe çekiyor. Bayılıyorum.

"Aferin kızım," diye homurdanıyorum ve tekrar dalmadan önce, tam da ihtiyacı olan yere dilimi sallıyorum.

Çılgılığı odayı doldurur, bir saniye sonra parçalanır, tüm vücudu şiddetli bir titremeye sarsılır. "Vay canına," diye homurdanırım, kalkıp kot pantolonumun fermuarını açarken.

Onun zevki daha uzun süre yaşamasına izin vermem gerektiğini biliyorum.

Ama sikim bir orospu gibi sızıyor, onun içine derinlemesine gömülmeye hazır. Pantolonumu aşağı çekiyorum, dizlerime kadar indirip tekrar onun üzerine eğiliyorum, tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum.

Çok uzun zaman geçmediğini biliyorum, ama sanki bu anı sonsuza kadar beklemişim gibi hissediyorum.

Ama göğsüme koyduğu eli beni durdurur. "Ne oldu bebeğim?"

Vücudumu işaret ediyor. "Sen... şey... her yerin... büyük."

Ben de aşağıya baktım, dudaklarımda sırtkan bir gülümseme belirdi. Evet. Canavar gibi bir penisim var. "Korkuyor musun?"

Eli göğsümdeki baskısını azaltmıyor. "Belki. Biraz."

Eğilip ağzını öptüm, uzun, yavaş bir öpücük, her şeyin yavaşlaması için, amcığı yüzümün her yerinde olsa bile.

Onun gevşediğini, kolunun da vücudunun geri kalanıyla birlikte yumuşadığını hissediyorum. Tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum, penisimin başı ıslak kıvrımlarına kayıyor ve girişine hafifçe bastırıyor.

O gerginleşiyor, ben ise onun ne kadar sıkı olduğunu, onu ne kadar gerdiğimi fark ediyorum. "Sasha?" Sanki yalvarır gibi konuşuyorum. Sanırım öyle. Penisimin başını zar zor soktum ve o kadar iyi hissettiriyor ki, kendimi kaybedebilirim.

Sasha'yı ilk gördüğüm anda ona çekildiğimi biliyordum.

Onu istediğimi.

Ama bu...

Yavaş olmaya çalışarak ona biraz daha derin giriyorum. "İyi misin, bebeğim?" Derin nefesler alıp verirken soruyorum.

"İyiym," diye cevaplar, gergin ama çok acı çekmiyor gibi görünüyor. Etrafımda gerildiğini hissedebiliyorum.

"Sana zarar vermemek için çok uğraşıyorum," diyorum, yavaşça biraz daha içeri girerken. "Çok fazla olursa bana söyle."

"Sen fazla değilsin," diye başını sallar.

Bir an için, o bana "sen fazla abartıyorsun" dese, durabilir miyim diye merak ediyorum

ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez, onu bir kenara atıyorum.

Çünkü kendi zevkim için ona asla zarar vermezdim. Bu derin duygu göğsüme çarptı. "Bu iyi, bebeğim. Bana söyle, tamam mı? Durmamı istersen söyle."

Dudaklarını ısırır. "Dayanabilirim, Ryker. Bitir şunu."

Gözlerim büyür ve bir saniye tereddüt ederim, çünkü ona Prenses demekle hata ettim. Yumuşak ve küçük olabilir, ama bir kraliçenin gücüne sahip. Bu, ona girip onu açmadan önce aklıma gelen son düşüncedir.

Acıdan kaskatı kesildiğini hissediyorum ve tekrar duruyorum.

Ama bu sefer, onun ipeksi sıkı kıvrımlarına tamamen sarılmış durumdayım ve sanırım cennetteyim. "Bebeğim," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Hala iyi misin?"

"İyi." Ama sesinde gerginlik hissediyorum. "İyi olacağım."

Tutmak beni yarı yarıya öldürüyor olsa da kıpırdamıyorum. Onun içinde olmak hoşuma gidiyor. Çıkarmak ve tekrar girmek istesem de, bu şimdiye kadar yaşadığım en tatlı işkencelerden biri. "Sen iyi olana kadar bekleyeceğiz."

O zaman bana bakar, gözleri yaşlarla dolmuştur.

"Tatlım," diye fısıldayarak, tekrar onu öpmek için eğildim. "Ağlama." Ama o beni, hiç olacağımı düşünmediğim bir adama dönüştürüyor.

Duygusal. Tanrım.

"Sadece..." Kolları yine boynuma dolanıyor, burnu burnuma değiyor. "Bana değer verdiğin için gerçekten minnettarım. Endişelenmiştim..."

Kahretsin. Bana temel nezaket için mi teşekkür ediyor? Başını avularımların arasına alıp, tekrar dudaklarından öpüyorum. "Sen ilgiyi, şefkati ve daha fazlasını hak ediyorsun, beni duyuyor musun, Sasha?"

"Teşekkür ederim." Başını sallıyor, sevimli küçük burnu yine benimkine değiyor. "Ve bundan sonra ne olursa olsun hazırım."

Onu incitiyor olmalıyım. Benim penisim benim kadar bkse, onun vajinası da minyon vücudunun gösterdiği kadar küçük olmalı.

Ama gözleri berrak, benim gözlerime bakarken yüz hatları gevşiyor.

"Emin misin, bebeğim?" Onu tekrar öpüyorum, acı veya kararsızlık belirtileri var mı diye bakıyorum.

"Eminim." Yüz hatları kararlı.

Yavaşça çekilip tekrar giriyorum, gözlerimi kapatıyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki. Çok iyi.

Daha önce hiç bilmediğim bir şey gibi, vücudu ipek ve dantel gibi benim penisimi sıkıca sarıyor.

Onun içinde olmak için can attığım bir gün, beni patlamaya hazır hale getirdi, uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Kalçalarını hareket ettirerek beni daha derine davet ediyor ve çenesini eğerek beni tekrar öpüyor.

Bu o kadar tatlı ve cömert bir hareket ki, dşnemediğim bir duygu ile boğuluyorum, iini tekrar doldururken, testislerim karıncalanıyor.

Ama yine de hafif tutuyorum, içindeki gücü serbest bırakmak için çaresizce ona vuruyorum.

Çünkü bunu tekrar yapacağız. Ve tekrar. Onu şimdi korkuta m a m .

Onun duygularını, vücudunu korumak istediğim arzusu beni çok korkutmaya başlıyor.

Buna bir isim vermek yardımcı oluyor. Bu şehvet. Ve dikkatli davranırsam, bunu bolca yaşayabilirim.

Bu küçük sesi görmezden geliyorum, burnu tekrar burnuma değiyor, onu kucağıma alıp başını okşamanın tek nedeni şehvet değil, ona girerken bile burnunu okşuyorum.

Kendime hiç hissetmeme izin vermediğim daha derin bir şey var. Ailem için bile.

Ama bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum, kalçaları benimkilere doğru yükseliyor, bu da onun gerçekten bundan zevk aldığıının bir göstergesi olabilir.

Bu, hızımı biraz olsun artırmam için ihtiyacım olan tek davet, vücudum o kadar gergin ki, sanki kırılacağım sanırım.

"Ryker," diye bağılıyor, dudakları benim dudaklarıma değiyor. Bir kez daha ona girip patladığımda cevap veremiyorum, orgazm beni öyle bir güçle sarsıyor ki, tüm vücudum titriyor.

Tekrar tekrar içine giriyorum, her damla zevki sonuna kadar yaşıyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp açıyorum, ani bulanıklığı silkelemeye çalışıyorum. Çoğu zaman, boşalmak çözü dışarı çıkarmak gibidir. Bir kez bittiğinde, her düşünce daha temiz ve keskin olur.

Ama bu gece değil.

Tek bir düşünce bile aklıma gelmiyor, tek yapabildiğim hissetmek.

Sasha'nın elleri sırtımda kayıyor, tırnakları cildimi hafifçe çiziyor.

"Bu..."

Sonra duraksıyor. Gözlerim açılıyor ve ona bakıyorum. Çünkü tüm dünyam onun sonraki sözlerine bağılıymış gibi hissediyorum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

RYKER BANA BAKIYOR, yüzü bir saniye içinde rahatlamış halinden sertleşiyor, gözleri kararıyor. "Ne oldu?"

Ses tonunda anlamadığım bir tuhaflık var, ama bu benim için oldukça normal bir durum. "Dönüştürücü," diyorum, ellerimi sırtında gezdirerek.

Sonra bu kelimenin çok baskı yaratabileceğini fark ettim. Onun için muhtemelen sadece seksti.

"Benim için," diye ekliyorum yüzümü buruşturarak. "Senin için değil sanırım. Çok fazla seks yaptığını biliyorum. Ya da bilmiyorum, öyle varsayıyorum. Ben..." Kendimi gevezelik etmeye başladığımı fark edince susuyorum. Gevezelik etmek bir anı mahveden en kötü şeydir.

Ama onun tekrar rahatladığını hissediyorum. "Evliyken ilk kez seks yaptım," diyor, vücudumdan çıkarken. "Ve ilk kez bir bakireyle seks yaptım. İkisi de..."

Neden bilmiyorum, ama bu beni biraz boş hissettiriyor. Belki de seks, deneyim benim için gerçektir, ama şimdi bittiğine göre, hatırlıyorum... evlilik sahte.

Ve bu düşünce beni saklanmak istememe neden oluyor. O kalkıyor ve ben de onu takip ediyorum, yataktan kalkıp banyoya gidip kendimi toparlamak niyetindeyim.

"Ne oluyor lan?" diye homurdanıyor, vücudumun yarısında durup beni altında sıkıştırıyor.

"Ne?" ve sonra onun bakışını takip ederek aşağıya bakıyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Yatağın her yeri kanla kaplıdır. Hem de çok fazla. "Siktir."

Bacaklarımı birbirine kapatmaya çalışıyorum, bu manzara yüzüme utançla kızarıklıklar yayıyor. Ama dizleri hala benimkilerin arasında, bu yüzden çoğunlukla bacaklarımız birbirine çarpıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Neyi söyleyecektim?" diye soruyorum, utancımın bir kısmı merakımla birlikte azalıyor. Bu benim ilk seferim, önceden neyi bilmem gerektiğini bilmiyorum.

"Sana böyle acı verdiğimi mi?" diye homurdanıyor, sonra tekrar eğilip beni kollarının arasına alıyor. Sanki yürüyemediğimi düşünüyor gibi.

Şikayet etmiyorum. Aslında oldukça hoş.

"O kadar da kötü değildi. Neden bu kadar çok kan var bilmiyorum." Dürüst olmak gerekirse, sonlara doğru hatta hoşuma gitmeye başlamıştı. Gerçekten hoşuma...

"Bunu ciddi olarak söylemiş olamazsın. Daha az kanlı cinayet mahalleri gördüm."

"Cinayet mahalleri mi gördün?" diye soruyorum, o banyoya doğru yürürken gerçekten merakla. "Kim öldü? Kim öldürdü? Sen kimseyi öldürdün mü?" Bazen böyle olurum. Düşüncelerim birbiri ardına gelir. Ama dürüst olmak gerekirse, babam bu davranışımı büyük ölçüde ortadan kaldırdı.

Duşa uzanıp musluğu açıyor. O da kanlar içinde ve vücutlarımız birbirine kayıyor. Bundan da nefret etmiyorum.

"Sasha," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Önemli noktayı kaçıırıyorsun. Seni gerçekten incitmiş olmalıyım ve bu beni öldürüyor."

"Oh," diye fısıldıyorum, sıcak suya adım attığımızda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Beyaz fayansları mahvedeceğiz ama ben ona bakmakla meşgulüm. "Bu çok nazik ama..."

"Nazik davranmıyorum, senin incinmediğinden emin olmak benim lanet olası işim."

"Bu da çok nazik. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı." "Ne yapmamış?"

"Beni acıdan korumaya çalıştı. Babamın ebeveynlik konusunda çok farklı bir görüşü vardı..." Babamla ilgili anılarla bu güzel anı mahvetmek istemediğim için sözümü kesiyorum.

Ryker sabunu almak için beni yere indirdiğinde ayaklarım sıcak fayanslara değdi. Sabunu vücuduma sürmeye başladı, elleri

derimin üzerinde kayıyor.

"Babanın ebeveynlik konusunda görüşü neydi?" diye sordu, eğilip nazikçe uyluklarımı yıkarken. Duşun zemini kırmızıya boyanmıştı.

Belki sıcak su yüzünden, belki de bana dokunma şekli yüzünden, ama sözler dudaklarımdan kolayca dökülüyor. "İstenmeyen davranışları çoğunlukla yumruklarıyla döverek bastırırdı."

Ryker ellerini durdurup bana bakıyor, sanki ağzı çivilerle doluymuş gibi. "Ne?"

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Üzgünüm. Bu bilginin seni üzeceğini fark etmemiştim."

Tekrar ayağa kalkar, elini çenemin etrafına dolayarak eğilip beni öper. Yumuşak ya da nazik bir öpücük değildir, bir askerin öpücüğüdür.

Ama umurumda değil. Aslında, hoşuma gitti.

"Sana kızgın değilim, canım, ama sana ne yaptığını bana anlatman gerekiyor."

Kafamı sallıyorum. "Liste çok uzun ve çok acı verici."

"Sana yaptığı en kötü şeyi söyle."

Ağzım büzülür. "Sağ kolumda açık kırık."

Ryker'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Ciddi olamazsın."

"Katarina'nın durumu çok daha kötüydü. O benden daha geveze." O zaman gözlerimi kaçırıyorum. Çünkü babam hakkında acı çekmeden konuşabiliyorum, ama Katarina başka bir hikaye. "Sence o iyi mi?"

"Sasha mı?"

Belki de bekaretimi kaybetmiş olmamdandır. Ya da yıllardır ilk kez kendimi güvende hissetmemdendir. Ama kız kardeşimle ilgili endişeler boğazıma kadar yükseliyor. "Ya onu bulmuşsa?"

"Kim?"

Kahretsin. Muhtemelen mantıklı konuşmuyorum. "Babam. Ya Katarina'yı bulduysa? Ya..." Dudaklarımı ısırıyorum. "Ona yardım etmeliydim."

"O seni terk etti ve sen onun için endişeleniyorsun?" Eğilip vücudumu tekrar ovmaya başlar.

Ellerinin ritmi konuşmama yardımcı oluyor. "Senin benimle evleneceğini bilmiyordu. Ayrıca, onu terk ederdim. Denedim. Hatırladın mı? Ama keşke denemeseydim. Keşke bir takım olabilseydik. Küçükken denedik

, ama o bizi cezalandırdı ve bir şekilde denemeyi bıraktık, anlıyor musun?"

Ryker cevap vermiyor. Bunun yerine, elleri yavaşlıyor ve öne eğiliyor, alnı karnıma değiyor.

Gözlerine su giriyor mu diye merak ediyorum, ellerimi saçlarının arasında gezdiriyorum, sırtındaki tüm çizikleri fark edince gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Kahretsin. Bunu ben mi yaptım?

"Katarina için daha fazlasını yapmayı mı dilerdin?"

"O benim kardeşim," diye ellerimle çizikleri okşadım. "Birbirimize yardım etmeliydik. Keşke şimdi ona yardım edebilseydim."

"Senin de dediğin gibi, Katarina güçlü biridir. Eminim iyidir."

"Henüz sormadım bile. Onu arayan var mı?" Boğazım düğümleniyor. Daha iyi bir kardeş olacağım. Artık Ryker'ın yanında güvende olduğumu bildiğime göre, dikkatimi Katarina'ya vereceğim.

Belki Ryker onu bulmama yardım edebilir.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SASHA

Sabahları taze espresso kokusuyla uyanırım.

Otururum ve Ryker'ın yatağın onun tarafının boş olduğunu fark ederim. Dudaklarımı ısırarak gülümsemeyi saklarım ve dün geceyi düşünürüm.

Seks inanılmazdı, ama duştan sonra Ryker beni kucağına alıp bütün gece orada tuttu.

Giysi almış olmama rağmen, sonunda onun önceki gün giydiği tişörtünü giyip uyudum. Tişörtü burnuma götürüp, onun baharatlı kokusunu içime çekiyorum, sonra yataktan kalkıp banyoya gidiyorum.

On dakika sonra, hala onun tişörtünü giymiş olarak mutfağa giriyorum ve onu espresso makinesinin başında, gömleksiz buluyorum. Tabii ki.

O, köpüklü sütün üzerine espressoyu dökerken, ben onun geniş sırtındaki dans eden dövmelere bakıyorum. Elinde iki fincanla dönüyor.

"Günaydın bebeğim," bana rahat bir gülümsemeyle bakar, yüzü gevşemiştir ve nefesim kesilir.

O kadar... Onu tarif etmek için "güzel" kelimesini kullandığımda hoşuna gitmemişti, ama o gerçekten öyle.

Onun yüz hatlarının sert olduğunu nasıl düşündüm bilmiyorum. Öyle değiller.

O en yakışıklı ve en çarpıcı... Biraz şiirsel konuşmaya başladığımı fark ederek çenemi eğiyorum.

Ve duygularım onu giderek daha parlak bir paletle resmetmiş. Duygularımın tam olarak ne olduğunu söylemekten çekiniyorum. Onlara isim vermek beni korkutuyor.

Ama kendime dürüst olursam, buna şöyle diyebilirim:

"Kahve?" Bana kupayı uzatırken gülümsemesi genişliyor.

Bir kupa alıp iki elimle kavrayarak bir yudum alıyorum, gözlerimi kapatıyorum. "Lezzetli."

"Mm," diye cevaplar, kendi kupasından bir yudum alır. "Kafeini aldıktan sonra sana kahvaltı hazırlayacağım."

Yüzümü buruşturmamı gizlemek için bir yudum daha alıyorum. Yemek pişirmek muhtemelen bir eşin görevidir, ama ben nasıl yapılacağını bilmiyorum. Hizmetçilerimiz vardı ve mutfağa yaklaşmama izin verilmiyordu. Muhtemelen bıçaklar yüzünden.

Ama bu, artık bir eş olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Üstelik o, benim arkamı temizlemeyi kabul ettiğine göre, bu evliliğe pek bir katkım olmadığı hissine kapılıyorum.

"Bana öğretebilirsin," diyorum, fincanımı indirirken. "Yemek pişirmeyi pek bilmiyorum, ama öğrenebilirim."

Bir yudum daha almadan önce kıkırdar. "Belki bir gün. Bu sabah, kardeşinle randevumuz var."

"Kardeşim mi? Neden?"

"Hatırlarsan, o kontrol etmek istiyor. Ama bugün, özellikle Sver hakkında konuşmak istiyor. O adam hakkında senin bildiğinden çok daha az şey biliyor."

Doğru. Dimitri benden on altı yaş büyük ve Sver, çocukluğumun çoğunda babamın yanında çalışmıyordu. "Dimitri endişeli mi?"

Eminim öyledir. Ama muhtemelen benim için değil. Yine de, bilmesi gereken her şeyi ona anlatacağım. Çünkü bu sadece Dimitri ile ilgili değil. Ava ve Anna'nın korunmaya ihtiyacı var ve ben bu konuda yardımcı olabilirim, elimden geleni yapacağım.

"Sadece herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyoruz," diye cevapladı Ryker, elini sırtımda gezdirerek. "Ben kahvaltıyı hazırlarken duş almak ister misin?"

"Tabii," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak, fincanımı masaya koyuyorum. "Ama işim bittiğinde bir espresso daha içmem gerekecek galiba."

O gülüyor ve göz kırptıyor. "Sen biraz kafein bağımlısı mısın?"

"Belki," diyorum küçük bir kıkırdama ile, sonra banyoya doğru yola çıkıyorum.

Duşa girip, bu sabah acele etmeden makyajımı yapıp saçımı kurutuyorum.

Sonra Ryker'ın dün aldığı sevimli elbiselerden birini daha giydim. Bu elbise diz boyuna yakın ama içinde kendimi güzel hissediyorum ve aynada eteğin dansını izlerken hafifçe dönüp duruyorum.

"Kahvaltı hazır," diye seslendi Ryker ve ben dolaptan çıkıp mutfağa doğru yöneldim.

Ayaklarım hala çıplak, bacaklarım açıkta, büyük odaya girerken, pastırma ve yumurta kokusunu içime çekiyorum. "Vay canına."

Bana bakar, beni baştan aşağı süzerken bakışları kararmaya başlar. "Vay canına, sen de."

Yumuşak kumaşı kalçalarımın üzerine düzeltirken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "O kadar da emin değilim."

Mutfağı geçip beni kendine doğru çeker. "İşimiz bittiğinde, ne kadar güçlü olduğunu anlayacaksın."

Bu sözler soğuk su gibi yüzüme çarptı. Şu anda benim için burada, ama biz zaten bu ilişkinin bir sonunun olacağı konusunda anlaşmıştık. Bunu unutmamam gerekiyor.

Nispeten sessizce yemek yiyoruz. Söylediklerine kızmaya hakkım yok, ama içimdeki melankoliyi atamıyorum.

Benim istediğim şey bu. Özgürlük. Bağımsızlık. Ama onun profiline bakınca, belki de istemediğimi anlıyorum.

Belki de başından beri istediğim şey, beni bir meta olarak görmeyen bir erkeğin yanında değerli bir yer edinmekti.

Kafamı sallıyorum. Yemeğimi bitirip tabakları toplayıp tencereleri yıkamaya başlıyorum. Bunu yapmayı ben bile biliyorum.

"Duş almaya gidiyorum," diyor, boynumun arkasına öpücük kondurarak. "Aşağı inene kadar beklemek ister misin?"

Beklemek istemiyorum. Biraz hassas hissediyorum. "Dimitri'nin dairesine kendim gidebilirim."

"Sver'i konuşmak için mi?" diye soruyor ve onun gergin bir şekilde dikleştiğini görüyorum. Endişeli mi? Ne hakkında?

"Hayır. Yeğenimi ziyaret etmek için."

Onun rahatladığını görüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, o çok tatlı bir çocuk."

Gözlerim büyür ve düşünmemem gereken düşünceler aklıma gelmeye başlar. Kendi çocuğumla birlikte. Ben, Ryker ve bir... "Öyle. Ve çok tatlı." Lavaboya dönüp, onun domuz pastırmasını pişirmek için kullandığı tavayı ovmaya başlarım.

"Eminim," diye cevaplar ve yatak odasına girer. Mutfağı temizler, tezgahları siler ve tüm bulaşıkları yerleştiririm.

Duş kapanır kapanmaz yatak odasına giriyorum. Dolaba gidip bir çift babet giyiyorum ve kapıya yöneliyorum. Ryker'ın birkaç dakika içinde hazır olacağını biliyorum, ama kendime biraz daha zaman ayırmak istiyorum. Düşüncelerimi toparlamak için.

Bunu düşünerek asansör düğmesine basıyorum, kapılar açılıyor.

İçeri girince Dimitri'nin katına ulaştım ve kapılar kapanırken düşüncelerime daldım. Ryker'ın aksine, ben geçici ve sıradan bir ilişki için yaratılmamıştım. Şimdiden başımın ne kadar belada olduğunu hissedebiliyordum.

İki kat aşağı inmek sadece birkaç saniye sürüyor, sonra kapılar tekrar açılıyor. Dışarı çıkıp, hala düşüncelerime dalmış halde koridora giriyorum. Eski dairem sağda. Dimitri'ninki solda.

Koridorun sonunda bir pencere var. Dimitri'nin kapısına doğru yürüyorum, ama kapıyı çalmak yerine kurşun geçirmez cama yaklaşıyorum.

Kameraların 90 saniyelik dönüşlerini yaparken sallandığını görebiliyorum. Ötesinde, Vegas güneşin altında sessizce duruyor. Ya da buradan bakınca sessiz görünüyor.

Cama dokunuyorum ve sadece bir gün içinde bu binanın bir hapisane gibi hissettirmekten vazgeçip, dünyada kendimi güvende hissettiğim tek yer gibi hissettirmeye başlamasına hayret ediyorum.

Burası artık... evim gibi hissettirmeye başladı. Tüm bunlar bittiğinde ne yapacağım acaba?

"Hey," diye garip bir erkek sesi koridorun diğer ucundan geliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Sözler ve gürültüden kafam karışmış bir şekilde dönüyorum.

Yine yaptım, kafamda kayboldum, ama yine de kelimelerin anlamını anlayamıyorum. Bana doğru koşuyor, yüzünde öfkeli çizgiler var. Kat değiştirmem yasak mı? "Kardeşimi ziyaret ediyorum..."

Kolumu tutup beni pencereden uzaklaştırıyor. "Senin..."

Bağırıyorum, söylediği geri kalanını duymuyorum. Tam o sırada asansör kapısı çalıyor.

Ryker dışarı çıkıyor, güvenlik görevlisi beni ona doğru sürüklüyor. "Bayım..."

Ryker durur, burun delikleri genişler. "Eşimden ellerini çekmek için bir saniyen var."

"Ama efendim, o..."

O geri çekilmiyor bile. Bunun yerine, yumruğuyla gardiyanın burnuna vuruyor.

Adam anında beni bırakır ve ellerini yüzüne kapatarak ikiye katlanır. "Bana vurdun."

"Önce seni uyardım," diye bağırır Ryker, elimi tutup beni kendi yanına değil, arkasına çeker.

Ayakları geniş, yumrukları sıkı.

Bu yerin farklı hissettirmesi şaşırtıcı mı? Parmak uçlarımı omurgasında gezdirirken, onun gölgesine daha da giriyorum.

Belki de hiç özgürlük istememişimdir. Belki de hep sadece güvende olmak istemişimdir.

YİRMİ ALTI.

SASHA

RYKER ÖNE FİRLAR ve gardiyanı yakasından yakalar. Ben daha sesimi çıkarmadan, adamı ensesinden yakalar. "Bunu işten çıkarılma bildirimin olarak kabul et," diye adamın kulağına fısıldar.

"Ryker, bunu yapmana gerek yok..."

Ama o asansör düğmesine basınca cümlemi tamamlayamıyorum. "Sasha, lütfen kardeşinin kapısını çal. Bu pisliği kontrol odasına götürmeden önce seni onun dairesinde görmek istiyorum."

Hızlıca başımı sallayıp kapıya doğru dönerek gereğinden fazla gürültüyle kapıyı çaldım.

Birkaç saniye sonra Ava kapıyı açar, Ryker bekleyen asansöre gardiyanı sürüklerken sıcak gülümsemesi şaşkın bir ifadeye dönüşür. "Her şey yolunda mı?" diye sorar, ben içeri girerken.

"İyiyim, sanırım," diye cevap veriyorum, kolumu ovuşturarak. "Sanırım koridorda dolaşıyordum ve güvenlik görevlisi bunun hoş olmadığını düşündü."

Ava kaşlarını çattı. "Onun nesi var?"

Bu sözleri gerçekten takdir ediyorum. Ama güvenlik görevlisi haklı olabilir. "İki gün önce, kendimi burada bir mahkum olarak gördüm. Görünüşe göre, güvenlik görevlisi de aynı fikirde."

Dimitri, yüzünde tam bir somurtkan ifadeyle ortaya çıkar. "Sen hiç tutsak olmadın. Otets'in seni almaya geleceğinden endişeleniyordum ve seni kaçırıp tekrar Rusya'da saklamasını istemedim."

Bu soruyu sormayı düşünüyorum. Şu anki hayatım, Rusya'da yaşadığım hayattan ne kadar farklı?

Ama ben bunun doğru olduğunu biliyorum. Burada kimse bana vurmadı ya da kemiklerimi kırmadı. Ve Ryker'ın beni gerçekten önemseydiğini hissetmeye başlıyorum, ben onun kendi geleceğini inşa etmek için kullandığı bir piyon değilim.

Anna ortaya çıkıyor, küçük örgülü saçları zıplarken bana dişlerini gösteren bir gülümseme atıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı açıyorum.

O bana koşarak gelir, ben onun yanağına burnumu sürterken o da kollarını boynuma dolamaktadır. "Sen benim hayatımın ışığıydın," diye kulağına fısıldarım.

"Bu ne demek?" diye sorar, burnunu kırıştırarak geriye yaslanır.

Rusça konuştuğumu fark edince gülüyorum. O parmaklarını saçlarıma gömerken, sözleri İngilizce tekrar ediyorum.

"Oh," der gülerek. "Güzel. Bebeklerle oynamak ister misin?"

Buraya geldiğimden beri İngilizcesi gelişmiş ve onu bir kez daha kucaklıyorum. Daha çok yapmak istediğim bir şey yok.

"Sonra görüşürüz, canım," Dimitri kızının başına dokunur. "Sasha teyzeyle konuşmamız gerek."

Anna kaşlarını çatarak kaşlarını birleştirir. "Ama o gitti. Hoşuma gitmiyor."

"Ben de hoşlanmıyorum," diye onu teselli ederim. "İşimi bitirir bitirmez seni bulmaya geleceğim."

Kaşlarını çatması, beni tekrar kucaklayarak parıldayan bir gülümsemeye dönüşür.

O sırada Ryker ortaya çıkar. Onun yanağına birkaç hızlı öpücük kondururken kapının açılıp kapandığını duyarım.

Ava, Anna'nın elini tutar ve onu mutfaktan geçerek salona götürür, beni Dimitri ve Ryker'la baş başa bırakır.

Yavaşça ayağa kalkarken, Ava ve Anna'yı takip edebilmeyi diliyorum. "Muhafız ne oldu?" diye kocama soruyorum.

"Onu kovdum," diyor Ryker, elini belime koyarken.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Kaba davranan satış elemanına nasıl davrandığını görmüştüm, ama böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim... "Ama..."

"Kimse karıma öyle davranamaz," diye cevaplar, şimdiye kadar gördüğüm en sert bakışla.

Yanaklarımın tekrar ısındığını hissediyorum. Onun önceki sözleri duygularımı incitmiş olsa da, bunlar beni sıcaklık ile dolduruyor. Gelecekle, gelecekte ilgileneceğim. Şimdiki anın tadını çıkaracağım. Ayrıca, gelecek yıl ne olacağını kim bilebilir ki?

Burada babamın kiralık katilinin ortaya çıkmasını tartışmak için bulunuyoruz. Bir yıl sonra, neredeyse bir ömür kadar uzun bir süre.

"Sver hakkında ne bilmek istiyordun?" diye soruyorum kardeşim, şu anki sorunlarla ilgilenirken duygularımı bir kenara bırakarak.

Bana sorular sormaya başlar. Babamla Sver'in ilişkisi nasıldı? Diğer adamlar? Adam bana nasıl davranıyordu?

"Hepimize aynı şekilde davranırdı. Hiçbir duygu belirtisi göstermeden." Belki de yeterince cömert davranmıyorum. O bir keresinde beni korumuştı. O olaydan sonra neredeyse bir ay boyunca ortalarda yoktu. Geri döndüğünde onu neredeyse hiç görmedim.

Ve o günden beri bana tek bir kelime bile

"Otets'in ona ne tür işler yaptırdığı hakkında bir şey biliyor musun?" "Sadece söylentiler," başımı sallıyorum. "Ve sen de bunları biliyorsun."

Dimitri başını salladı. "Biliyorum. Ama bu, onun iyileşmek için mi

"

Koridora, Anna'nın odasına doğru baktım. "Dimitri."

"Evet?"

"Bana bir söz vermen gerekiyor," diyorum, düzensiz bir nefes alarak. Anlamadığım, karmaşık olan, nedenlerini sorguladığım pek çok ilişki var. Ama benim için çok net olan bir tane var.

"Nedir o?"

Sözcükler boğazımda düğümleniyor, ama yine de söylüyorum. "Bana ya da sana kalırsa, beni feda edeceğine, ölmeme izin vereceğine söz ver. Anna'nın babasına ihtiyacı var."

"Ne diyorsun sen, Sasha?" diye soruyor, sesi gerçekten kızgın. Bu da kafamı karıştırıyor.

Eğer tüm bunlar gayrimenkul elde etmek için bir oyunsa, ona beni satranç tahtasındaki önemsiz bir piyon gibi feda etme izni vermiş oldum. "Onun ihtiyaçları önce gelir. Söz ver."

Yüzünü ovuşturduktan sonra elini saçlarına geçirdi. "Sasha, anladığımı sanıyordum. Smith ailesiyle evlendin ki onlar da seni ve Anna'yı güvende tutabilsinler. Tek başıma bunu yapabilecek kadar insan gücüm yoktu."

İlk kez, bu sözler boş gelmiyor. Gerçek geliyor. Sessizce yanımda duran kocama bakıyorum

ve o da bana bakıyor, yüzünde yumuşak bir ifade var. "O haklı, sen de haklısın. O, Anna ve Ava'yı tehlikeden koruyor. Benim işim ise seni korumak."

"Senin görevin kumarhane işletmek." Kafamı sallıyorum, benim doğru olduğunu bildiğim şeyi nasıl karıştırdıklarını anlamıyorum.

"İki kumarhaneyi sattım ve birini tuttum, Sasha. Elbette, en çok kazanan kumarhane o, ama otet'in müdahalesi olmasaydı her iki kumarhane de başarılı birer gelir kaynağı olabilirdi. Senin ve Katarina için bu geliri feda ettim."

Bu sözler, nefesimi kesen ve boğazımı duygularla tıkayan bir gerçeklikle yankılanıyor. Bunu neden daha önce duymadım?

Kardeşimin sevgiden hareket ettiği, Ryker'ın beni sadece bir iş anlaşmasından öte önemseydiği düşüncesi, benim en derin umudum.

Hayal etmeye cesaret edemediğim bir rüya ve gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor.

Kahretsin. Bu kadar ağlamaktan nefret ediyorum.

Ryker diğer kolunu da bana dolayarak beni göğsüne çekiyor.

"Ağlama bebeğim. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Kollarımı boynuna dolayarak yüzümü boynuna gömdüğüm için cevap veremiyorum.

Beni tutar, elini sırtımın kıvrımlarına doğru okşar.

Dimitri boğazını temizler. "Bence yapabileceğimiz tek şey sabırla beklemek ve onun bir sonraki hamlesini görmek. Tabii Killian onu bulmaya çalışmak istemezse."

Ryker başını sallar. "Chloe'yi bırakıp aramaya çıkmak isteyeceğini sanmıyorum, onu suçlayamam."

Killian hakkında ilk izlenimin ne kadar yanlış olduğuna bir kez daha hayret ediyorum.

O adam sadık ve sevgi dolu bir koca.

"O halde sabırlı olalım. Hepimiz binada kalalım."

Sanırım hala tutsak olsam da, artık yalnız değilim. "Katarina'dan haber var mı?"

Dimitri başını sallıyor. "Şoförü hasta olduğunu bildirmiş. Onu kimin götürdüğünü bilmiyoruz..."

Nefesim kesildi. "Ya o adam otets için çalışıyorsa?" Ryker'ın kolları etrafımda sertleşti.

Dimitri yüzünü buruşturur. "Ben de ondan korkuyorum. Arabanın havaalanının hemen dışındaki bir trafik kamerası tarafından görüntülendiğini biliyorum."

Parmaklarım gevşeyene kadar Ryker'ın boynuna tırnaklarımı geçirdiğimin farkında değilim. "Bu iyi. Demek ki muhtemelen uçağa binmiştir, değil de..." Sver'in onu çoktan öldürmüş olabileceğinden endişelendiğimi yüksek sesle söyleyemeden sözlerim kesiliyor.

"Bu iyi." Dimitri çenesini bir kez salladı. "Havaalanından güvenlik kamerası görüntüleri aldım. Arabayı takip edeceğiz. Sonra da onu takip edeceğiz. Pes etmeyeceğiz."

Kardeşimin Katarina'yı aradığını bilmek beni biraz rahatlatır. Bu, onun sadece evlenmek için burada olmadığına dair bir başka kanıttır. Dimitri'nin onu, ikimizi de gerçekten önemseydiğine dair.

"Güvenlik kamerası görüntülerine kimler erişebilir?" Ryker, ellerini belime taş gibi sararak sorar.

"Jake Kincaid."

Bu beni daha da rahatlatır. Jake'e ilk andan itibaren güvenmiştim ve onun yardım edebileceğini ummak zorundayım. "Yukarı çıkmadan önce Anna'yı ziyaret edebilir miyim?"

"Tabii ki," diyor Dimitri, bana küçük bir gülümsemeyle. "Ne zaman istersen gelebilirsin."

Ryker'ın kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama o elimi tutuyor. "Sorun olmazsa seninle gelirim."

Ona gösterdiğim gülümseme Vegas şeridini aydınlatmaya yeterdi. "Çok isterim."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

RYKER

Ben bu gezegendeki en aşağılık pisliğim.

Vicdan azabı çekmemek için kendime milyonlarca kez söyledim, ama Dimitri ve Sasha'nın seslerindeki endişe beni paramparça ediyor.

Tamam, belki Dimitri'nin endişesi değil...

Lanet olası Sasha. O gardiyanın ona dokunduğunu görmekten, Dimitri'ye kendi hayatından çok kızını kurtarmasını söylemesine, Katarina için duyduğu korkuya kadar, daha önce anlamadığım bir şeyi anlamaya başlıyorum.

Babası berbat bir adam. Belki benimkinden daha kötü. Muhtemelen benimkinden daha kötü. Ve kız kardeşi onu terk edip, benim uygun gördüğüm kadere terk etti.

Kardeşlerim hakkında şikayet ediyorum ama onlar beni eşit bir finansal ortak yaptılar. Yine de ben onların arkasından iş çevirdim, oysa Sasha...

O ise her şeyi, hayatını bile onlar için tehlikeye atmaya hazır. Karşılığında neredeyse hiçbir şey almamasına rağmen, kendini tamamen onlara adıyor.

Kalbi o kadar büyük, sevgisi o kadar derin ki, bununla parlıyor. Ne olduğu ya da ne olacağı önemli değil. Kendini ailesinin ve tehlikenin arasına koymayı seçiyor.

Ben ne lanet seçimler yaptım?

Kendime cevap vermeme gerek yok. Bunun yerine, Sasha'yı takip ederek Anna'nın odasına giriyorum. Odanın köşesinde büyük bir oyuncak ev duruyor.

Sasha ona doğru ilerler ve yeğeninin yanına çapraz bacaklı oturur.

Anna, Sasha gibi parlak siyah saçları olan bir oyuncak bebek uzatır.
"Senin için."

"Teşekkür ederim, milaya," diye cevaplar Sasha ve küçük kızın tombul yanağını tekrar öper. Anna da onu öper.

Onları ilk kez birlikte gördüğümde hissettiğim duyguyu yine hissediyorum. Ben flört eden bir adam değilim.

Ama onlara baktığımda gördüğüm şey... bir gelecek. Bu beni çok korkutuyor.

Anna bana bakıyor, kaşları çatılmış. Beni okuyabiliyor mu? Çocuklar bunu yapabilir mi?

Oyuncak evine geri dönüyor ve ben, tanıdığım en küçük insan tarafından reddedildiğimi düşünürken, bir oyuncak bebekle geri dönüyor. "Senin için," diyor ve bana erkek oyuncak bebeği uzatıyor.

"Bana mı?" Bebek oyuncağı dikkatlice alıyorum.

"Sen babasın," diyor, sonra tekrar oyuncak evine dönüyor.

Ama elimdeki bebeğe baktığımda neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum, çenemdeki bir kas seğiriyordu. "Babalık yapabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandım, bebeği sanki iğrenç bir şeymiş gibi tutarak. Sanki leke bırakacakmış gibi.

"Sadece birkaç dakika sürecek," diyor Sasha küçük bir gülümsemeye. "Söz veriyorum, babalık hastalığına yakalanmayacaksın."

"Nereden biliyorsun?" diye mırıldandım, ama yere oturdum.

Gözleri benimkilere bakarken iri iri açılır. Diğer köşedeki çocuk masasından Ava boğazını temizler ve ayağa kalkar. "Siz üçünüz eğlenin."

"Baba" bebeği ofisine koyup çalışmaya başlamam söylendiğinde, ona doğru başımı sallıyorum.

Emredildiği gibi yaparım, çünkü birincisi, çalışmak benim gerçekten anladığım bir iştir ve ikincisi, bunun, oyuncak bebek dünyasına fazla katılmam gerekmediği anlamına geldiğinden eminim.

Ama kısa süre sonra, anne ve kızı babalarının kapısını çalarak işten çıkıp onları dondurma yemeye götürmesini isteyen bir oyuncak ev draması başlar. Anna, *pema* kelimesini telaffuz eder.

"Pema Rusça'da dondurma anlamına mı geliyor?" diye Sasha'ya fısıldarım.

"Hayır, sadece yanlış telaffuz," der Sasha ve hafifçe güler.

Buraya gelip karımı yeğeniyle izlemek ve kendime birkaç zor soru sormak için geldim. Ama bunun yerine, en az yirmi yıldır ilk kez kendimi oyun oynarken buluyorum. Bu anın masumiyeti farklı türden bir cevap, ama daha az güçlü değil.

Doğal olarak, bebek babası olarak kabul etmekten başka seçeneğim yok, gezintiye çıkmayı kabul ediyorum. Hangi canavar bir çocuğa bu kadar sevimli bir dondurmayı reddeder ki?

Ama Anna elini elime sokup beni kaldırıp mutfığa doğru çekmeye başladığında biraz şok oldum.

Sasha arkamda sessizce gülüyor. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum Anna'ya.

"Pema," diye cıvıldıyor, biz oturma odasından geçerken.

Dimitri masada dizüstü bilgisayarıyla oturuyor. "Ona dondurma sözü mü verdin?" diye soruyor, umarım şaka amaçlı bir kaş çatışıyla.

"Sadece baba oyuncak olarak kabul ettiğimi sanıyordum. Farkında değildim..."

"Acemi hatası," diye homurdanıyor, ama Anna dondurucu kapısını açacak kadar güçlü olmayan bir şekilde çekince dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Sanki başkasının vücuduyla hareket ediyormuşum gibi, onun için kapıyı açıyorum. "Çikolata," diyor, rafı işaret ederek.

Küçük bir melek tarafından rehin alındığımı bilerek kabı alıyorum. Ama Sasha bana farklı bir bakış açısı kazandırdıysa, Anna...

"Sadece biraz," diye uyarıyor Dimitri, Sasha bir kase ve kaşık çıkarırken. Bir kaşık dolusu çikolatayı kaseye koyup Anna'ya uzatıyorum.

Masaya doğru yürür, kaseyi masaya koyar ve bana gelmem için eliyle işaret eder.

"Ben mi?" diye soruyorum, Sasha'ya bakarak.

"Git," diye fısıldayarak göz kırpar ve dondurmanın kapağını kapatır. Nedenini bilmeden gidersem, Anna ile birlikte olmak kendimin tamamen farklı bir versiyonunu görmek gibi hissettirir.

O sandalyeyi işaret eder, ben de otururum. Hiç tereddüt etmeden kucağıma tırmanır ve kaseyi kendine çeker.

Ve işte böylece, dört yaşındaki küçük melek kucağımdan dondurma yiyor.

Bu bir aile.

Yakında kardeşlerimin çocukları olacak. Ve ben bunların hiçbirini göremeyeceğim çünkü onlara ihanet ediyorum.

Bunu istediğim gibi süsleyebilirim, ama gerçek bu. Onların arkasından iş çevirdim. Sır sakladım. Yalan söyledim. Onların bilgisi veya rızası olmadan anlaşmalar yaptım.

Ne kadar yanlış yaptıklarını düşünürsem düşünsem, bana ne kadar kötü davrandıklarını düşünürsem düşünsem, ilişkiyi kesen benim.

Anna'nın at kuyruğundaki ipek saçlarını elimle okşuyorum.

O anda o dönüp, dondurma dolu kaşığı dudaklarıma uzatıyor. "Sen yaptın."

Bir saniye tereddüt ediyorum, dondurma kot pantolonumun paçasına damlıyor, sonra ağzımı açıp onun beni beslemesine izin veriyorum.

"Güzel mi?" diye soruyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Yine at kuyruğuna dokunuyorum, bu an göğsümü ağrıtıyor. "Çok güzel."

Oda sessiz kalır, Ava kapıdan izlerken Anna kucağıma geri yerleşir ve dondurmasını bitirir.

Sasha arkama gelir, elleri boynumda ve omuzlarımda hafifçe dolaşır, bu hareketler kalbimin hızlanmasına neden olur.

"Teşekkür ederim," diye kulağıma fısıldıyor. Sasha'nın dokunuşu, çocuğa gösterdiğim nezaketin karşılığı mı?

Sanki bana teşekkür etmesi gerekiyormuş gibi. Sanki bu anın kendisi bir ödül değilmiş gibi. Gözlerimi kapatıyorum. Çünkü içimdeki her şeyin değiştiğini hissedebiliyorum.

Zaten değişmişti. Bunu biliyorum.

Sasha eğilip kulağımın hemen arkasına bir öpücük kondurur, yumuşak iç çekişi göğsümü ağrıtıyor.

Ancak bu an, ailevi bir samimiyet anı, bana birkaç gerçeği fark ettirdi. Şimdi ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RYKER

BİR SAAT SONRA, kendimi karımla birlikte üst katta buldum.

Düğünden sonraki ilk birkaç gün işe gitmemeyi planlamıştım, ama yukarı çıktığımda kendimi huzursuz hissediyorum.

Bunun işimden kaynaklanmadığını biliyorum, daha çok zihnimin binlerce yöne dağılmasından kaynaklanıyor.

Genelde düşüncelerimde tek bir şeye odaklanırım, ama bugün kafam çok karışık.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Sasha ve ben, mutfakta tamamen sessizce durduğumuzu fark ediyorum.

"İyiyim, sadece..." Elimi sallıyorum.

Bana nazikçe gülümsüyor. "Ben de sürekli düşüncelerimde kayboluyorum. Herkesi çıldırtıyorum."

"Ben değilim," diye düşünmeden cevap veriyorum.

"Düşüncelerinde kaybolmuyorsun ya da seni çıldırtmıyorum mu?" diye sorar, dudağını ısırarak. Bu, benim söyleyeceklerimden endişelendiğinde yaptığı tıkırdatma hareketinden bir adım öteye geçmesidir.

Ellerini ellerime alıp onu kendime çekiyorum, dudaklarım alnına değiyor. "İkisi de değil."

"Zamanla göreceksin," diyor, uzaklaşıp buzdolabını açıyor. "Eninde sonunda seni sinirlendireceğim. Öğle yemeği yiyeceğim. Bir şey ister misin?"

"Hayır," başımı sallayarak, eğildiğinde kışına bakıyorum. Onu öğle yemeğinde yemek isterdim. Ama dün gecedan sonra ona biraz dinlenme süresi vermekte kararlıyım. Bu yüzden onu tezgahın üzerine yatırmak yerine, boğazımı temizliyorum. "Biraz iş yapsam sorun olur mu?"

"Tabii ki hayır," diye cevaplar, biraz utangaç bir şekilde ayağa kalkarken. "Görevlerini yapmana engel mi oldum?"

Bunu nasıl yapıyor? Her şeyi kendi suçu gibi gösteriyor. Yanına gidip onu kollarımın arasına alıyorum. Kolayca geliyor, bana sarılıyor, burnu burnuma değiyor.

Bu küçük bir samimiyet göstergesi ve nedenini bilmiyorum ama çok seviyorum. Daha önce kimseyle böyle bir şeyi paylaşmamıştım ve bu kucaklaşmayı özel kılıyor. Onunla her şey farklı.

Gözlerimi kapatıyorum. Ona söyleyemediğim şey, aslında çalışmam gerekmediğidir. Sadece vicdan azabı çekiyorum. Mide ekşimesi gibi.

Yaptığım her şeyi gözden geçirmem ve hala emin olduğumdan emin olmam gerekiyor. Bu beni çok sinirlendiriyor. Asla tereddüt etmem ve kesinlikle geri adım atmam. Ama Sasha'nın kız kardeşi için endişelenmesini izlemek, tek bir hamlede o kişiyi ondan aldığımı ve en değerli varlığını çaldığımı bilmek... Bu beni berbat hissettiriyor.

İsteksizce onu bırakıp ofisime giriyorum. Sasha ve Katarina'nın kumarhaneleri için yaptığım anlaşmalarla ilgili tüm dosyaları çıkarıp sözleşmeleri, izinleri ve şehir maddelerini gözden geçiriyorum. Ne aradığımı bilmiyorum.

Netlik mi? Güvence mi? Bir kaçış planı mı?

Koltuğuma yaslanıp, ellerimin avuç içlerini göz çukurlarıma bastırıyorum, ama cevaplara yaklaşmıyorum.

O sırada kapıdan yumuşak bir vuruş sesi geldi.

"Gir içeri, bebeğim," diye sesleniyorum, satış belgelerinin üzerine incelemem gereken muhasebe defterlerini koyarak. Ne yapmak istediğimi ya da ne yapılabileceğini bilmiyorum, ama karımdan para çalarak ailemden ayrılma planımın berbat bir fikir olduğunu anlamaya başlıyorum.

Tabii bu, Sasha ile evli olduğum anlamına geliyor. Bu, kendime yarattığım gri bulutun içindeki gümüş astar.

Kapıyı yavaşça açıyor, minyon vücudu ve koyu renk saçları beni sandalyemden kaldırıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Açlıktan ölüyorum, ama keşke yaratmak için elimden geleni yaptığım sorunlara gerçek cevaplar bulabilseydim.

Masayı dolaşarak, onun önünde duruyorum. "Yiyebilirim. Sen?"

"Evet," diye cevaplar, kollarını bana dolayarak. "Bizim için küçük bir şeyler hazırladım."

"Benim için yemek mi yaptın, tatlım?"

"Yemek pişirmek biraz abartılı bir ifade. Sandviç yaptım." Gergin bir kahkaha atıyor. "Dediğim gibi, bu benim görevlerimden biri olacaksa, bana yemek pişirmeyi öğretmen gerekebilir."

Boynuna burnumu sürterken yüzümü buruşturuyorum.

Benim için değeri gayrimenkuldeydi. Ve çekiciliğinde.

Gerçek iş bölümü hiç aklıma gelmemiştir. Onu kendime yaklaşıtıyorum, onun için yapmak istediğim bir şey konusunda çok netim. "Yemekten sonra biraz tatlı istiyorum."

O gülüyor, biraz gergin bir kahkaha. Çenesini avuçlarım, dudaklarını dudaklarıma yaklaşıtıyorum. Öpüşmeye zaman ayırıyorum, tadını çıkarıyorum, yumuşaklığını, tatlılığını seviyorum.

Başımı kaldırdığımda, gözleri odaklanmamış ve ağzı benim ilgimden dolayı şişmiş durumda. Bu beni çok tahrik ediyor. "Dün gecedен ağrın var mı?"

"Biraz," diye cevaplıyor, yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "Ama eminim iyi olacağım."

Kafamı sallıyorum. Yeterince acı çekti zaten. "Bir gün daha bekleyelim. Sadece dilimde senin tadını hissetmek istiyorum."

"Oh," diye nefes alır, parmakları saçlarıma dolandır, vücudu benimkine daha da yakınlaşır.

Onu kollarımın arasına alıyorum, bir elim elbisesinin altına kayıyor, kalçasını avuçluyorum. Bacaklarını belime doluyor, bu harekete bayılıyorum, ayak bilekleri sırtımın arkasında kilitleniyor.

Elimi bacaklarının arasına kaydırıp, külotuyla kaplı amını okşuyorum. Kendimi onun içine gömmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Onu istediğim kadar bir kadını istediğimi hiç hatırlamıyorum, özellikle de ikinci seferinde.

Ama dün gece sadece iştahımı kabarttı. Sasha'nın her yerimi sarmalamasını istiyorum.

Onu yatak odasına taşıyorum, dudaklarını dudaklarımla yutarken, dillerimiz birbirine dolanıyor.

Kalçalarını esneterek elim küçük amcığına kaymasına yardım ediyor ve her ne kadar sıcak olsa da onu tatmak istiyorum.

Dizlerim yatağa değdiğinde yürümeyi bırakıyorum ve onu yatırıp, elbisesini hızlıca çekerek açıyorum.

"Beni mahvetmek için mi kıyafetler aldın?" diye soruyor, nefes nefese kıkırdayarak, beni süt içmiş kedi gibi sırtmaya zorluyor.

"Belki," diye mırıldanıyorum, bir elimi başının üstüne koyarken, diğer elimle göğsünü öperken yan tarafını okşuyorum.

Serbest kalan eli saçlarıma dolanır, kafa derimi tırmalar. Nedenini bilmiyorum ama heyecanlandığında biraz sertleşmesi gerilimi daha da artırıyor.

Sütyeninin üzerinden meme ucunu dilimle okşuyorum, sonra daha aşağıya doğru öpmeye başlıyorum, yüzümü karnının yumuşaklığına bastırıyorum, sonra da külotunun kenarına doğru ilerliyorum.

Kolunu bırakmak istemiyorum, başının üstünde olmasını seviyorum. Bu yüzden hızlı bir hareketle iç çamaşırını vücudundan koparıyorum.

Onun nefesini duyuyorum ama sadece gülümsüyorum. Dişlerimi gösteriyorum, sonra omuzlarımı kullanarak dizlerini ayırıp aşağı kayıyorum.

O sıırılsıklam ve çok ateşli, yavaş başlamıyorum, hemen dalıyorum.

O çığlık atıyor, kalçalarını yukarı kaldırarak daha fazla erişim sağlamak için topuklarını sırtıma vuruyor.

Onu yutuyorum, başka bir kelimeyle ifade edilemez. Yalıyorum ve emiyorum, inlemeleri ve çığlıkları beni daha da tahrik ediyor, yüzüme sürtünüyor.

Hızlı ve ateşli ve orgazmını haykırarak bağırdığında, tatminim daha fazlasını isteme ihtiyacımla kesintiye uğruyor. Ondan daha fazlasını. Bundan daha fazlasını.

Geri çekilirim, diğer elini yakalar ve başımın üzerine kaldırırım, az önce amında yaptığım gibi ateşli ve dağınık bir şekilde ağzını öperim.

O benim altımda gevşek, başı geriye doğru eğilmiş, boynunu bana açmış, vücudu açık ve rahat.

Boynunu öpüyorum, boynundaki atan damarı ısıyorum. "Bebeğim," diye homurdanıyorum. Şu anda bile, bu kadar heyecanlı olmama rağmen, içine girmiyorum. Ama boşalmam lazım.

Bacakları benim bacaklarıma dolanıyor, beni daha derine, bacaklarının V şeklinde açıldığı yere çekiyor. Geriye doğru itiyorum, pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekiyorum,

Yatağın kenarından kayarak, dizlerinin üzerine halının üzerine öküyor.

Elbisesi hala omuzlarından sarkıyor, ortasından yırtılmış ama o bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor, ayakkabılarımın bağcıklarını çekiyor.

Ama ben onları çıkarma noktasını geçtim. O benim önümde dizlerinin üstünde, ağzı benim sikime çok yakın.

Düşünmeden parmaklarımı saçlarına kaydırıp, yüzünü yukarı kaldırmak için hafifçe çekiyorum, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Bebeğim," dişlerimi sıkarak söylüyorum. Sonra sikimi sapından tutup, sızan başını onun yumuşak dudaklarına sürüyorum.

Dün kendimi tutmaya çalıştım.

Onu incitmekten korkuyordum. Ama ona çok yaklaşmak da istemediğimi biliyorum. Bu konuda iyiyimdir. İnsanlardan uzak durmak konusunda.

Ama şu anda, ben tamamen kendimim. İyi ya da kötü, o benim her şeyimi alıyor.

Sasha dudaklarını açarak ve sikimin başını emerek cevap veriyor.

Boğazımdan boğuk bir inilti koparken başım geriye doğru eğilir. Saçlarını daha sıkı tutarak ona daha fazla veririm, çenesi gevşeyince yumuşak dudakları açılır.

"Bu çok iyi geliyor," diye homurdanıyorum, o ağzını benim penisin üzerinde aşağı doğru kaydırırken, dili benim penisin hassas tarafında dans ediyor.

Yukarı bakar, gözleri tekrar benimkilerle buluşur ve testislerim spermimle kaynar. O beni daha fazla içine alırken, sonunda boğulur ve geri çekilmeden önce bakışlarımı ondan ayıramam.

Saçlarını tutan elimi gevşetip, bir saniye gerginliği azaltıyorum, sonra tekrar sıkılaştırıp beni tekrar içine almasını söylüyorum.

Sessiz emrimi yerine getirmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor, sonra boğazının en arkasına kadar kayana kadar sikimi ağzına alıyor.

Orgazmın yaklaştığını hissediyorum, çok heyecanlıyım ve sıkılmış dişlerimden tükürerek geri çekiliyorum, sadece bekleyen ağzına tekrar girmek için.

Diğer elimle çenesini kavrarken gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor, aramızdaki sessiz bağ şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü.

daha güçlü.

"Sasha," adını söylüyorum ve ortasında kırılıyor.

Beni daha derine alırken kalçalarımı kavrayıp sıkıyor. İhtiyacım olan tek cevap bu. Onun da aynı şeyi hissettiğine dair isteyebileceğim tüm onay.

Ağızına girip çıkarken vücudum yanıyor. Dün gösterdiğim tüm kontrolüm kayboldu ve bir kez daha güçlü bir itmeyle, bir kükremeyle, penisimin ucundan sperm fışkırıyor.

Son damla zevki de peşinde koşarken aklım başımdan gidiyor, sonra omuzlarım çöküyor, başım düşüyor, dizlerim bükülüyor. Ama yere yığılmıyorum.

Bunun yerine, kadınımlı kucaklayıp göğsüme çekiyorum ve onu sıkıca sarıp sarmalarken, yatağa geri düşüyorum ve onu da yanımda götürüyorum. "Bu..."

Elleri çıplak göğsümün üzerinde titriyor. "İyi miydin?" "Ne?"

"Ben sadece... Hiç... Endişeli gözleri benimkilere bakıyor.

Ciddi mi? Hayatımın en güçlü orgazmıydı ve bana iyi yapıp yapmadığını mı soruyor? "Bebeğim, çok iyiydi."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. En iyisiydi." Gözlerimi kapatıyorum, sadece vücudumun üzerinde onun hissini, parmak uçlarının tenimde dans edişini keyifle izliyorum.

"Emin misin?"

"Eminim." Gözlerimi tekrar açıyorum. "Neden endişelisin?"

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Güven bana, sen doğuştan yeteneklisin."

Bu, dudaklarında küçük bir gülümseme yaratır. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum. "İki dakika içinde, hazırladığın yemeği yiyebilecek kadar iyileşmiş olacağım."

O da kıkırdar. "Sandviçler şimdiye kadar kesin ıslanmıştır."

"Buna değer," diye mırıldanıyorum, ama sonra onu yana iterek kalkıyorum. O bana şaşkın bir bakış atıyor, ben de eğilip tişörtümü alıyorum, elbisesini omuzlarından çıkarıp tişörtümü onun üzerine geçiriyorum.

Dolaba gidip onun için aldığım bir şeyleri giydirebilirdim, ama benim kıyafetlerimi giymesini seviyorum.

Sonra ellerini tutup yataktan kalkmasına yardım ediyorum.

"Hadi biraz yemek yiyelim," diyorum ve kollarımı ona doluyorum.

.

"

O da bana sarılır, yanağını göğsüme dayar. "İyi fikir

"Yemek yerken sana sormak istediğim birkaç soru var."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

SASHA

NE TÜR SORULAR? Kalbim göğsümde çarpmaya başlar. "Tamam."

Aklım binlerce farklı yöne kayıyor. Öğleden sonranın çoğunu beni yalnız bıraktı. Bana kızgın mı? Bütün bunlar ona değmeyecek kadar sorun mu yaratıyor?

Beni mutfağa götürüyor ve iki tabak hazırladığım yere oturmam için taburelerden birini çekiyor.

Caprese sandviçleri tezgahın üzerinde duruyor. Onları fırında kızartmaya cesaret edemedim, bu yüzden soğuk bıraktım, ama balzamik yağ muhtemelen ekmeği mahvetmiştir.

Ryker onlara bakar ve göz kırpar.

"Güzel." Burnumu kırıstırırım ama cevap vermem.

"Onları fırına atıp çıtır çıtır yapayım mı?" diye sorar. "İyi fikir, ben izleyeceğim," diye cevap verip tabureden kayarım.

Ocağı kızartma ayarına getirir. "Bu en yüksek ayar ve sadece üst ısıtma bobini çalışıyor. Sandviçleri iki üç dakikada çıtır çıtır yapar, ama çabuk yanmaya başlar, o yüzden yiyeceklere göz kulak olmalısın."

Kurallar, hoşuma gider.

Onun sandviçleri ayırmasını, tepsiye koymasını ve fırına sokmasını izliyorum. Camın arkasından mozzarella peynirinin kabarmaya başladığını ve ekmeğin kahverengiye döndüğünü izliyorum. "Şimdi," diyorum, ayağa kalkarak.

O da pişirme eldivenlerini giyip tepsiyi fırından çıkarır. Sandviçleri yeniden birleştirip tabaklara koyar. Çalışırken bana yan gözle bakar. "Sana sormak istediğim bir şey var..."

Midem sıkışıyor. "Evet?"

"Bugün Dimitri'ye Anna'yı korumakla ilgili söylediğin şey. Neden öyle dedin?"

Gözlerim büyüdü. Sormasını beklediğim onca şeyin arasında bu, ilk on içinde bile yoktu.

"Dimitri ben küçükken evi terk etti," diyorum omuz silkerek. "Katarina ve ben hiç anlaşılmadık. Denedik ama..." Koltuğa geri kayarak düşüncelerimi topluyorum. "Babam kendi çıkarları dışında hiçbir şey yapmazdı. Dimitri'nin benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum. Ama Anna'yı kucağına aldığı anda, aşkın ne olabileceğini anlıyorum." Ryker yanımdaki koltuğa oturup kendi sandviçini de alırken, ben de sandviçimden bir ısırık alıyorum.

"Şimdiye kadar anladım."

O ısırığını alırken ben de ısırığımı yutuyorum. "Mesele şu ki, Anna hiçbirimizin sahip olmadığı bir hayata, sevgi dolu bir aileye sahip olma şansına sahip ve bu korunmalı," diye başlıyorum, ama bir ısırık daha almak üzereyken durup sandviçi masaya bırakıyorum. "Buna değer bir şey için hayatımı verirdim."

"Sasha," diyor ve acı çekmiş gibi görünüyor.

Kafamı sallıyorum. "Hayatım boyunca, beni seven biri olup olmadığından emin değilim."

"Bu doğru değil..." diye başlar, ama ben elimi kaldırırım.

"Güvensiz olduğumu biliyorum, ama senin sempati istemiyorum. Açıklamaya çalışıyorum. Anna'ya bakarken, Katarina'ya, Anna'ya, Dimitri'ye daha fazla sevgi gösterirsem, belki onlar da beni sevecekler diye düşündüm. Ama kimse değişmezse o zaman..." O anda, kendimi çıplak ve savunmasız hissederek başka yere baktım.

Elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. "Kahretsin, Sasha. Bu gerçekten çok güzel."

"Uzun zamandır farklı bir hayat istiyordum ve duygusal bağlardan kurtulursam daha mutlu olacağımı düşünüyordum. Ama sanırım..." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Aslında yapmam gereken şey, çevremdeki insanları daha çok sevmek ve onların da beni sevmesini ummak." "Ya sevmezlerse?" diye soruyor. Ona dönüyorum, gözleri daha önce hiç görmediğim bir duygu ile doluydu.

Hafif, parlak ve genişler. Tabureden kayıyorum ve o tezgah yüksekliğinde otururken neredeyse aynı seviyedeyiz. Eğilip

onu öpüyorum. "Bilmiyorum. Belki bu beni mahvedecek. Ama daha önce yaptığım şeyin işe yaradığından da emin değilim."

Elini sırtıma kaydırıyor, kafamı okşayarak beni tekrar öpüyor.

Onun yanında hissettiğim boğulma hissinin hiç de ölüm olmadığını anladığım bir an yaşıyorum.

Bu aşk.

Ona aşığım.

Beni tekrar öper, sonra tekrar öper, sonra geri çekilir. "Yemek yemelisin, aşkım."

Aşkı mı? Bu kelime, her zamanki İngilizce tonunu taşı mıyordu. Bu kelime tüylerimi diken diken etti ve kendimi savunmasız hissederek geri çekildim. "Yeni bir lakap mı? Hiç değişmiyorlar mı?"

Ayağa kalkar, beni takip eder ve bana yaklaşıp. "Emin değilim," diye mırıldanır ve beni yanına alır. "Daha önce hiç böyle biriyle birlikte olmamıştım."

Bunun onun için de farklı olduğunu düşünmek yüzümü kızartır. Özel.

Bir dakika sonra beni bırakıyor ve ben tekrar oturup sandviçimi yemeye başlıyorum. Ama daha yarısını yemişim ki, tekrar konuşmaya başlıyor. "Babam, ya da herkesin babam olduğunu düşündüğü adam..."

Bunu duyunca başımı kaldırıyorum, sandviçim ağızımda ezilip macun haline geliyor.

"O yedekti. Dükün küçük kardeşi. Ve sanki dünyada hiçbir şeyi umurunda değilmiş gibi yaşadı. Aileyi neredeyse iflas ettirdi. Haftalarca, hatta aylarca ortadan kaybolurdu, Avrupa'da partilerde, safaride ya da... kim bilir nerede." Ryker, ona döndüğümde sandviğine yüzünü buruşturur.

"Annem bıktı galiba. Üç oğlu vardı. Win, Tris ve Gris. Onları tek başına büyütüyordu. Bahçıvanla bir ilişkisi oldu." Ryker'ın ağızı seğirir. "Ben o ilişkinin ürünüyüm."

Parmak uçları soğudu. "Ryker."

"O biliyordu. Herkesin benim babam olarak gördüğü adam, benim onun oğlu olmadığını için benden nefret ediyordu. Ya da belki de benden daha az olduğum için nefret ediyordu."

"Daha az?"

"Biz asilzade değiliz, Sasha. Triston, Gris ve Win gibi değiliz." "Killian mı?" diye soruyorum, çünkü bazı şeyler yerine oturmaya başlıyor.

Ryker ve Killian daha sert görünümlüler. Farklı görünüyorlar, farklı davranıyorlar, daha az çekici ve kibarlar, daha doğrudan saldırganlar.

"Doğru tahmin ettin. Aslında biz Smith ailesi değiliz. Biz her zaman... dışlanmışlar olduk."

Dudaklarımı ısırıyorum. Sanırım anlıyorum. "Yabancı olmak sizi daha az yapmaz. Kardeşleriniz biliyor mu?"

"Herkes biliyor. Kimse bundan bahsetmiyor. Kârın eşit payını alıyorum. Kağıt üzerinde eşit görünüyoruz. Görünüş, ailemde her zaman önemlidir. Ama gerçek operasyonlar açısından, Killian ve ben... her zaman kenara itildik."

Uyluklarına dokunuyorum. Elimi kendi eliyle kapıyor ve sonra öne eğilip alnını alnıma dayıyor. "Anlıyorum," diye fısıldıyorum.

"Teşekkürler, canım. Anlayışın için minnettarım. Ama Lord Smith'e olan öfkemin ötesinde, son birkaç gündür kardeşlerimin bana farklı davranmasının ne kadarının kendileri ve duygularıyla ilgili olduğunu, ne kadarının ise benim pislik olmamla ilgili olduğunu merak ediyorum..." Yine sözünü yarıda keser.

Anlıyorum. Benimle aynı kararı vermeye çalışıyor. Onlara daha fazla sevgi gösterirse, onlar da onu sevecekler mi?

Yoksa benim reddedilebileceğim gibi o da reddedilir miydi?

Dudaklarımı ısırıyorum. "Bunu bilemem, ama belki birlikte deneyebiliriz. Bu işi yaparken birbirimizin arkasını kollarken?"

Biliyorum, bir son tarihimiz var. İki gün geçti ve bu şeyin sona ereceği düşüncesi beni üzüyor.

Ama ailem gibi, Ryker'a tüm kalbimle bağlanmaya karar verdim. Sevmeye çalışacağım ve hayatımda ilk kez, bunu yaptığımda ne olacağını ve karşılığında ne alacağımı göreceğim.

OTUZUNCU BÖLÜM

RYKER

YEMEKTEN SONRA, Sasha'yı yatağına yatırıp ofisime geri dönüyorum.

Avu katıma bir e-posta yazarken, önemli sorular sormaya başlıyorum. Katarina'nın bana sattığı kumarhaneyi Sasha'ya nasıl devredebilirim?

Katarina'ya geri vermeyeceğim. O, kız kardeşinin zararına olacak bir anlaşmaya bilerek girdi.

Peki ya Sasha? O, tüm bu olayda talihsiz bir kurban ve ben artık onun mağduriyetine ortak olmayacağım.

En başından beri bunu yapmamalıydım. Bu beni... Utanç duygusunu içimden uzaklaştırıyorum.

O haklıydı. Aşk bir tercihtir. Kardeşlerimle ilişkilerimi nasıl değiştirmek istediğimi bilmiyorum. Ama Sasha'nın hayatımda nerede yer aldığını çok iyi biliyorum.

O benim geleceğim. Amacım.

Ve onu korumak, sadece şu anda, sadece babasından değil, hayat boyunca, benim görevim. Bu yüzden iki kumarhane sahibi olmak üzere.

Neye ihtiyacı olursa ona yardım edeceğim. Hayatım boyunca milyonlarca dolarlık bir işin önemli bir parçası olmak için eğitildim.

Ama beni terk etse bile... Bu düşünce göğsümü acıtıyor.

Ama yapsa bile, ona yine de yardım ederim. Çünkü hayatımda ilk kez, birini hayatımın içine tamamen aldım ve bu beni sonsuza dek değiştirecek.

Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. Ama minyon yapısı, büyük gözleri ve kocaman kalbi ile Sasha'nın beni kendine ait kıldığını biliyorum.

Ona aşığım.

Bu kesinlikle açık. Aslında, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Ama onu severek, çok önemli bir şeyin farkına vardım. Hayatım ona ait. Benim görevim onu korumak ve desteklemek. O benim merkezim.

E-postayı bitirip masamın üzerinde duran defterleri açtım.

Kitapların saray için dengelenmesi gerekiyor. Bu işi genellikle muhasebecilere bırakırım, ancak yeni birini işe aldım ve onun işini iki kez kontrol etmek istiyorum. Ancak bir saat sonra gözlerim şaşı oluyor.

Bu yüzden defterleri masanın üzerinde açık bırakıp, kalkıp ofisten çıkıyorum ve yatak odasına doğru yol alıyorum.

Şimdi Sasha'nın kokusuyla dolu ve ben onun kokusunu içime çekerek rahatlıyorum, gömleğimi çıkarıp karımın arkasındaki yatağa kayıyorum.

Uyuyor, ama benim vücudumun kıvrımlarına sıkıca sarılmak için uyanıyor. "Seni özledim."

Omzunu öpüyorum, ona sıkıca sarılıyorum. "Ben de seni özledim, aşkım." Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum, başımı eğip burnumu saçlarına gömüyorum.

Bana sarıldığında o kadar yumuşak ki ben de rahatlıyorum, gözlerim kapanıyor ve anında uykuya dalıyorum.

Ama sanırım beş dakika bile uyumamıştım ki, odada telefonum çaldı.

Genel olarak, geceleri uyku modunda olur, ama bazı numaralar istisnadır.

Hemen kalkıp, komodinden telefonu aldım. "Alo?"

"Kırmızı alarm," diye bir erkek sesi telefonda bağırır. "Bir hırsızlık oldu."

"Nerede?" diye bağırırım. "Nasıl?"

"Arka merdiven boşluğu," diye cevaplar güvenlik görevlisi, "ama nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ne oldu?" diye sorar Sasha, eli çıplak göğsüme uzanır.

Ama cevap verecek vaktim yok. Bunun yerine, yatağın kenarından yuvarlanıyorum. "Dolapta, aşkım."

"Ne?" diye sorar, dizlerini kaldırarak, tişörtüm uyluklarını okşar. Benim kıyafetlerimle uyumasını seviyorum. Dağınık saçları ve uykulu gözleriyle ne kadar yumuşak görüldüğünü seviyorum. Ama şimdi aşk için zaman değil.

"Dolapta, Sasha. Hemen." Sonra elini tutup çekiyorum.

O da gelir. Ayakları yere değdiği anda, komodinin çekmecesini açıp tabancamın bulunduğu kilitli kutuyu çıkarırken onu dolaba doğru itmeye başlarım.

Parmak izi kimlik pedine parmağımı bastırıyorum, kutu açılıyor. "Ne oldu?" Sasha, dolabın kapısında durarak soruyor.

"Halledemeyeceğim bir şey yok, bebeğim. Dolaba gir, ama kapıyı kapatma. Yanında bir beyzbol sopası var. Nasıl vurulacağını biliyor musun?"

"Evet," diye cevaplar, korkmuş gözleri hâlâ üzerimde.

Kalamam. Ama ona sarılmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Onun için canımı vereceğimi söylemek istiyorum. Bunun yerine, tabancamın emniyetini kapatıp koridora doğru yürüyorum.

Üzerimde sadece boxer şort var. Çıplak ayaklarımla zeminde sessizce yürümek daha kolay ve giysilerimin olmaması, duvara yaslanıp mutfağa bakarken hareket özgürlüğü sağlıyor.

Killian'ın bana öğrettiği gibi, en karanlık gölgeleri seçip gözlerimi kısarak köşeyi dönüp mutfağa bakıyorum.

Merdiven boşluğu en zayıf noktamız.

Kilitler dayanmalı, ama öyleyse, başlangıçta kimse merdiven boşluğuna giremezdi.

Hiçbir şey ya da kimseyi görmüyorum, bu yüzden çömelip kapıya doğru ilerliyorum. Kapının en üstünde bir cam kapı var, merdivenleri görebilmek için yakın zamanda eklenmiş. Çoğu zaman bu kapı buğulu olur. Ancak bina kilitlendiğinde cam berraklaşır.

Yavaşça ayağa kalkıp merdivenleri kontrol etmek için, camın diğer tarafında başka bir yüz belirir. Sver.

Onun keskin yeşil gözlerini her yerde tanırım. O

pisliğe bakarak hırlıyorum. "Sen."

O da bana bakıyor, gözleri buz gibi soğuk. "Sasha'yı istiyorum."

"Cesedimi çiğnemededen olmaz." Cam, kapı gibi kurşun geçirmezdir, ama yine de kolumdan elime tuttuğum tabancaya enerji akıyor.

"Bu ayarlanabilir," diye cevaplar ve kolu uzatır.

Kapı açılmaya başlar ve ben onu tekrar kapatmak için iterek, tüm gücümle kapıya baskı uygularken hırlayan bir kükreme çıkarırım.

Kilitleri nasıl aştığını bilmiyorum, ama bu daireye girmek için beni güçle alt etmesi gerekiyor ve bu mümkün değil.

Kapı tekrar çarpıyor. Onun ittiğini hissediyorum ama ben yerimden kıpırdamıyorum. "Muhafızlar merdiven boşluğuna saldırmak üzere," diyorum ve kapıyı sıkıca tutuyorum. "Buraya silahla giremezsin ve dediğim gibi, onun saçına bir tek tel bile dokunmana izin vermeden bu kapıyı tutarak öleceğim."

Aynen öyle, itmeyi bırakır. "Bir tane bile mi?"

Ne saçmalamaya çalışıyor bu adam? Kapıdan ağırlığımı çekmem için beni kandıramaz. "Onu korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok. Bunu unutma, orospu çocuğu." Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Beni duymasını ve anlamasını istiyorum.

Beni öldüremeyeceğini söylemiyorum. Belki öldürebilir. Ama kolayca ya da sessizce gitmeyeceğim.

"Katarina nerede?" diye soruyor.

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Benim bunu bildiğimi nereden biliyor? Biliyor mu?

Ama o anda merdiven boşluğunda başka bir kapının açıldığını duyarım. "Nasıl olur da..." diye sorarım, dişlerimi göstererek, bakışlarımız savaş halindeyken.

"Yalancı," diye hırlar Sver, yumruğuyla kapıyı çarparak. "Gözlerinde görüyorum. Katarina'yı nereye sakladığını söyle."

O anda Killian'ı gözümün ucuyla gördüm. Sessizce merdivenleri tırmanıyor ve Sver'e yaklaşıyordu. Sver'in rakibiyle karşılaşmak üzere olduğunu bilerek gülümsedim.

Ama Sver onu gördü ve hiç beklemediğim bir hareketle, tek bir akıcı hareketle korkuluğun üzerinden atladı. Bir kat aşağıdaki karşı tarafa indi, orada tekrar korkuluğun üzerinden atladı ve merdivenlerden aşağı atlamaya başladı. Killian onun peşinden koşmaya başladı. Kapıyı açarak onu takip ettim.

Garajdan merdiven boşluğuna akın eden gardiyanların sesini duyarım ve onu tuzağa düşürdüğümüzü bilerek zafer çığlığı atarım.

"Siktir," diye bağırır Killian, beton zemine çarpan etin sesi merdivenlerde yankılanırken. Bir sonraki virajı döndüğümde, birkaç gardiyanın yere yığılmış olduğunu görürüm, tam da garaj kapısı tekrar kapanırken.

Killian, Sver'in peşinden koşar, ama kapıya vardığında kapı kilitlidir. "Açın!" diye bağırır ve elini metale vurur. Sver'in onları nasıl tekrar kilitlediğini bilmiyorum ve kilit açılmadan önce bunu anlamak için bir saniyem bile yok. Killian ve ben ileri atılırız ve otoparka çıkarız, ama otopark boştur.

Muhafızlar her köşeyi ve her yeri kontrol etmek için dağıldılar, ama ben gerçeği zaten biliyorum. Sver gitmiş.

Çıplak göğsümü kollarımla kavuştururum, merdiven boşluğunun kapısının önünde ayaklarımla geniş bir duruş sergilerim.

Kimse beni itmeden bu merdivenlerden yukarı çıkamaz. Gece havasının serinliğini ve ayaklarımla altındaki soğuk betonu umursamıyorum.

Ve neredeyse çıplak olmanın umurumda bile değil. Bu gece uyuyamayacağımı zaten biliyorum. Sasha tehlikede. Onun güvende olduğundan emin olmak için ne kadar sürerse sürsün burada bekleyeceğim.

Killian yaklaşıyor, yüzü gölgelerin içinde gizli.

Killian gibi istediği zaman yüz hatlarını gizleyebilen bir adam daha önce hiç görmedim.

Ama şimdi öyle yapıyor, uzun siyah ceketini hareket ederken arkasında dalgalanıyor. "Konuşmamız gerek."

Kardeşıme yüzümü buruşturuyorum. Şimdi bilgi değil, uyanıklık zamanı.

Ama durmuyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıkta olana kadar yaklaşıyor. "Ne oluyor Killian, ben nöbet tutmaya çalışıyorum."

"Bu gece geri dönmeyecek. Yüksek alarmda olacağımızı biliyor."

Killian haklı ve omuzlarım biraz gevşiyor. "Sasha'ya çok yaklaştı. İkinci kez." Sinirli bir şekilde saçlarımla okşuyorum.

Killian'ın yüzü ifadesiz kalır. Killian eskiden hep böyle görünürdü. Soğuk. Mesafeli.

Chloe'den sonra çok yumuşadı. Şimdiye kadar bunun ne kadar önemli olduğunu unutmuştum. "Onun için mi endişeleniyorsun?"

"O benim karım," diye homurdanıyorum.

Yüzünde hiçbir değişiklik olmaz. "Bağlanmamış olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum."

"Bağlanmamış mı?" kelimesi kelime diken sık deliğisirt arkasında beyinbir

Bir şey yanlış.

"Herkesle ve her şeyle bağlantısız hissetmek."

Ben de öyle hissediyorum, ya da Sasha'ya kadar öyle hissediyordum. Ama Killian bunu nasıl biliyor...

"Ama Chloe ile tanıştığımda, onun farklı olduğunu, beni farklı kılabilceğini anladım."

"Senin adına sevindim..."

"Konu ben değilim."

Kardeşıme bakıyorum, gözlerimi kısıyorum. "O zaman ne hakkında konuşuyoruz?"

"Sen. Ve kendi gelininin seni terk etmesine yardım ederek Sasha ile evlenebilmen. Anlamadığım tek şey, nedenini."

Siktir...

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SASHA

Yarım saat önceki gürültü korkutucuydu, ama ardından gelen sessizlik...

Ryker'in emrini yerine getiriyorum, dolabın duvarına yaslanmış, elimde bir beyzbol sopasıyla kapının arkasında saklanıyorum, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi.

Ama sonunda kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Gergin bir şekilde nefesimi tutarak beyzbol sopasını kaldırıyorum. "Aşkım," diyor Ryker. "Benim."

Tereddüt etmiyorum. Sopayı bırakıp dolaptan koşarak çıkıyorum. O, yatak odasının kapısında durmuş, kapıyı dolduruyor.

Neredeyse odanın karşısına koşarak atladım ve kollarına atıldım.

Beni kucaklayarak yerden kaldırıyor. Onun gücüyle çevriliyim ve yarı inilti, yarı hıçkırık çıkararak, ona sarıldığımda korkum kırılıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum, yüzüm onun boynuna gömülü olduğu için sesim boğuk çıkıyor.

Elimde değil. Onun kollarında güç buluyorum, kendimi ve olmak istediğim kişiyi buluyorum.

"Hırsızlık," diyor, odanın karşısına geçerek. Ama yatağa geri dönmüyor, banyoya gidiyor.

"Hırsızlık mı?" Yüzümü geri çekip ona bakıyorum, ama o gözlerime bakmıyor. Beni kucağında tutmaya devam ederek ışığı açıyor ve köşedeki büyük küvete doğru yürüyor. Beni kucağında tutarak küvetin kenarına oturuyor ve musluğu açıyor. "Bu binanın sıkı bir şekilde kilitlendiğini sanıyordum."

"Öyle. Bir şekilde kilitleri atlattı..."

"O mu?" Ama sorarken bile, bunun Sver olduğunu biliyorum. "Ne istiyordu?" Sonra başımı sallıyorum. "Boş ver. Sen bunu nereden bileceksin ki?"

Ryker başını eğdi, dudakları çenemin omuzlarımla birleştiği noktaya değdi. "Ne olursa olsun, söz veriyorum, seni korumak için her şeyi yapacağım."

Sesinde endişe duyuyorum, ama kararlılığını da hissediyorum. Kararlılığı vücudundaki her kasını sertleştiriyor. "Biliyorum."

Onun yüzünü yukarı doğru çekiyorum, anlamasını istiyorum. Banyo ışığında, yüz hatlarının hiç olmadığı kadar bitkin olduğunu görebiliyorum. Endişeli mi? Yorgun mu?

Yüzünü ellerimle tutarak dudaklarına öpücük konduruyorum. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne?" diye soruyor, çenesindeki kas seğiriyor.

"Seni seviyorum," diyorum, bunun şu anda paylaşmak için muhtemelen saçma bir şey olduğunu bilerek. Ama kimse benim için bir koruma duvarı olmaya çalışmadı ve bu üç kelime ona olan minnettarlığımı, çekiciliğimi ve bağlılığımı özetliyor.

Elleri sırtımda yayılır ve sonra eğilir, uzun, yavaş bir öpücükle beni öper, o kadar seksi ve samimi ki, her yönden beni altüst eder.

Buhar etrafımızda yükselirken, bedenlerimiz birbirine dolanırken nefesimi kesiyor. Sonra geriye yaslanıyor ve bir eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyor. "Ben de seni seviyorum, Sasha."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Beklediğim tüm tepkiler arasında bu en sonuncusuydu. "Bunu söylemene gerek yok..."

"Söylemek istemediğim hiçbir şeyi söylemem, bebeğim." Sonra ayakta dururken beni tekrar öper.

Benden ayrılır, tişörtünün eteğine uzanır ve onu uyluklarımdan yukarı çeker. Tişört başımın üzerinden uçar ve yere düşer.

Üzerimde sadece küçük bir külot kalır. Gözleri kararmış, bakışları üzerimde dolaşıyor. "Senin minik olmanı seviyorum, karıcığım."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, başparmakları külotun yanlarındaki ipleri tutarken, büyük elleri kalçalarımı gölgede bırakıyor.

Ama o cevap vermez, eğilip meme uçlarımdan birini ağzına alır. Nefesimi tutarım, dokunuşa karşı vücudumu kavislerim.

Tekrar dikleşmeden önce diğetine de aynısını yapar. "Seni ilk gördüğüm anda..." İç çamaşırımı uyluklarımdan aşağı çeker. "Senin benim olman gerektiğini biliyordum."

İlk tanıştığımız gece hakkında hiç konuşmadığını hatırlıyorum. Kardeşimin beni babamdan aldığı gece.

Ciddi mi? O zaman beni istediğini gerçekten biliyor muydu? "Yani..."

"Her kelimesinde ciddiym. Senin benim olduğunu biliyordum, Sasha. İçimdeki derin bir içgüdü, senin bana ait olduğunu anlamıştı, gerisi zamanla anlasa da. Sana bir kez baktım ve anladım."

Önce bir ayağımdan, sonra diğeri ayağımdan iç çamaşırımı çıkarırken karnımı öpüyor. Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım duygularla dolup taşıyor.

Korku duymam gerekirdi. Ama bunun yerine, kalbim göğsümdede kabarıyor. "Ne olursa olsun, bu an için çok minnettarım." Boxer şortunu kendi uyluklarından aşağı indiriyor. O kadar büyük ki, sadece bakıp onu içime çekiyorum.

Boxer şortundan çıkıp elimi tutuyor ve beni küvete sokuyor. Suyu kapatıp arkamdan içeri giriyor, beni oturtup sırtımı göğsüne yaslıyor.

Kollarını bana doladı, yüzünü saçlarıma bastırdı. "Ben de minnettarım, aşkım."

"Endişelisin."

Uzun bir nefes vererek saçlarıımı üfledi. "Bu gece geri dönmeyecek."

"Keşke ne istediğini bilseydim. Neden buraya geldiğini." "Onun için endişelenmek benim işim, senin değil."

Bundan pek emin değilim. Sver babamın iblisi, benim mirasım. Ama Ryker'a benim sorunumu, yükümü üstlendiği için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

Kollarını boynuma dolarken, göğsümü onun göğsüne bastırıyorum. Dudakları benimkini buluyor, öpücük etrafımızda yükselen buhar kadar sıcak. Dudaklarımız birbirine kayıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor.

Beni kaldırır ve vücudumu yeniden yerleştirir, böylece kalçalarının üzerine otururum.

Sıcak ve büyük ereksiyonunu, vücutlarımızın arasında sıkışmış olarak hissediyorum.

İsteyerek yapmıyorum, ama kaskatı kesiliyorum.

"Korkma, aşkım," diye fısıldıyor dudaklarıma ve sonra elini vücutlarımızın arasına kaydırıyor, orta parmağı klitorisimi okşuyor.

Ağızına inleyerek, kalçalarımı eline bastırıyorum. Geçen sefer acı vermişti.

Acıya dayanıklıyım, ama bunu pek de istemiyorum.

Ama parmakları sadece zevk veriyor. Kalçalarımı sallıyorum, parmağı klitorisimin etrafında dönüyor, zevk en iyi şekilde zonkluyor.

Diğer elini saçlarıma geçirip, vücudumu geriye doğru çekiyor ve öne eğilip meme uçlarımdan birini ağızına alıyor.

Zirveye ulaştığımda çığlık atıyorum. Daha sert emiyor, göğsümü ağızına sığabildiği kadar çekiyor, bir yandan da parmağını içime sokuyor.

O da sıkı geliyor, ama parmağını içime sokup çıkarırken, elinin topuğu klitorisime sürtünürken, bedenimin gevşediğini hissediyorum. O da hissediyor olmalı, çünkü ikinci parmağını da içeri sokuyor.

"Bu çok iyi geliyor," diye nefes nefese söylüyorum, vücudum gerilmeye başlıyor. "Sikim daha da iyi hissettirecek," diyor ve bir göğsümü ağızından çıkarırken göğsümü bırakıp diğerini ağızına alır.

Onun dikkatini çekecek kadar göğsüne bastırıyorum. "O kadar emin değilim."

Bana şeytani bir gülümseme atıyor. "Ben eminim."

Kaşlarım kalkıyor, o küvetin zeminine ayaklarını dayayıp gövdelerimizi sudan çıkarsa bile. Bacaklarım beline dolanıyor, dengemi sağlamama yardımcı oluyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, ama o elini sırtımda gezdirip boynumu ve çenemi kavırıyor. "Su doğal kayganlaştırıcını kurutur," diyor homurdanarak.

Ona bakıyorum. Bütün bu süre boyunca ikimizi bu şekilde dengede tutmayacak, değil mi?

Ama parmaklarını çekip yerine penisinin başını soktuğunda bu düşünceyi unutuyorum.

Gerilmeye başlıyorum, ama dudakları benimkini buluyor, dili beni tahrik ediyor. O içime girmeye başlasa bile tekrar gevşiyorum.

Sadece hafif bir rahatsızlık, o daha derine inerken rahatsız edici bir gerginlik var. "Çok iyi hissettiriyorsun," diye homurdanıyor, ağzımın içine. "Sıkı küçük amla çok iyi hissettiriyorsun."

Sözleri beni o kadar tahrik ediyor ki, kendi heyecanımın selini hissediyorum.

Bu da onun daha derine batmasına neden oluyor, ta ki ben tamamen dolana kadar, tatlı sıklıktan nefesim kesiliyor. Artık acıtmadığı için, harika hissettiriyor.

O benim kalçalarımı tutup beni kendinden uzaklaştırıp tekrar içine dalarken, ben ona doğru eğiliyorum. Sonunda kenara oturuyor, dizlerim fayansların üzerine geliyor.

Küvetin iki yanını tutuyorum, geriye yaslanıp dengemi sağlıyorum, o ise içimden çıkıp tekrar giriyor, içimde dalga dalga titreşimler yaratıyor.

Çok iyi hissettiriyor, ama ondan daha fazlasını istiyorum, bu yüzden geriye doğru iterek ağırlığımı dizlerime veriyorum. Onun iri omuzlarını kavrayarak onu öpüyorum, dilim ağzında ağırlaşıyor, zevk tüm vücuduma yayılıyor. Sırtımı kamburlaştırarak ondan alabileceğim kadarını alıyorum. Bu adamdan alabileceğim her şeyi istiyorum.

Orgazmın daha önce hiç olmadığı kadar derin ve dolu dolu olduğunu hissediyorum.

Kalçalarımız tekrar tekrar birleşirken vücutlarımız birbirine kayıyor.

Her kasım o kadar gerginleşiyor ki, kırılmak üzereymişim gibi hissediyorum ve nefes almakta zorlanıyorum.

Kalçaları gittikçe daha hızlı hareket ediyor, penisi içime o kadar güçlü bir şekilde girip çıkıyor ki, daha fazlasını istediğimden başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Son bir itiş ve içim patlıyor, beni parçalayan orgazm o kadar güçlü ki, tüm vücudum spazmlarla titrerken nefes almayı unutuyorum, çığlıklarım banyo duvarlarında yankılanıyor.

Bana iki, üç kez daha giriyor ve sonra kulağıma fısıldıyor, kalçaları son bir kez daha sarsılıyor ve sonra o da boşalıyor, içime boşalıyor, parmakları kıcıma o kadar sıkı sarılmış ki, onların tutuşundan zar zor kurtulabiliyorum.

Son zevk dalgasını da yaşıdıktan sonra, o suya geri dalar, alnım alnına düşer. "Vay canına."

Başımı ellerinde tutuyor, parmakları ıslak saçlarımla arasında doluyor. "Seni sonsuza kadar seveceğim, Sasha."

Sisleri gözlerimden silmeye çalışıyorum. Bu şeyin her zaman bir son kullanma tarihi vardı. Onu öpmeden önce gülümsüyorum. Onun kalbini sonsuza kadar kazanmaktan daha mutlu olabileceğim bir şey yok.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

RYKER

SASHA YİNE UYUYOR, ama resmen üstümde yatıyor. Ağırılığı sorun değil, daha çok sıcak bir battaniye gibi ve diğer gecelerde beni hemen uyuturdu.

Ama Sver'in ziyareti ve Killian'ın gerçeği öğrenmesi arasında, karttan bir evde uyumaya çalıştığımı biliyorum.

Ve her şey çökmek üzere.

Sasha'ya söylemek istedim. Yarın ona söyleyeceğim. Gerçeği paylaşmadan ne kadar uzun süre geçerse, o kadar kötü olacak.

Ama o gözlerle bana baktığında, vücudunu bana açtığında, beni sevdiğini söylediğinde, ben sadece...

O sevgiyi bir kez olsun hissetmek istedim. Hiçbir engel olmadan, çünkü yaptıklarımı öğrendiğinde, bir daha bu şansı asla yakalayamayabilirim.

Gözlerimi kapatıp ona sıkıca sarılırken kokusunu içime çekiyorum. Sonunda uykuya dalıyorum ve belirgin bir vurma sesiyle uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum ve yatak odasında güneşin parladığını fark ediyorum.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama kapıyı kimin çaldığını tahmin edebiliyorum.

Sasha başını kaldırıyor, gözleri uykulu ve odaklanmamış. "Ne oldu?"

Yatağın başucundaki telefonum çalıyor, ekranda Triston'ın adı yanıp sönüyor. Kadınıma bir öpücük kondurup altından kayıyorum. "Cevap vermeyecek misin?"

"Sen cevaplar mısın?" diye soruyorum, duşa giderken göz kırparak.

Sasha bana bakar, başını eğip telefonu alır. "Alo?"

Kapının eşliğinde durup dinliyorum.

Triston'un kendini toparlaması biraz zaman alıyor olmalı, çünkü iki saniye sessiz kaldıktan sonra sonunda "Sasha?" diyor.

"Evet. Üzgünüm. Eminim Ryker'ı arıyordun. O duşta." "Kapıyı çalıyorduk."

"Sıkı emirler var," diyor dudaklarını ısırarak, gözleri benimkilere bakıyor. "Kapıyı açmam yasak."

Triston derin bir nefes aldı. "Tabii ki. Özür dilerim."

"Seni içeri alabilirim..."

Hızla başımı salladım. Kardeşlerim, ben fırsat bulamadan Sasha'ya yaptıklarımı anlatacaklar. Dün gece ona söylemeliydim. Asla yapmamalıydım...

Artık geri dönüşü yok.

"Hayır, sorun değil. Dördüncü katta bir konferans odası var. Orada bekleriz."

Kardeşimin "Ve Sasha, sen artık bizim ailemizden birisin. Bir şeye ihtiyacın olursa, söyle. Biz senin için buradayız" dediğini duyduğumda dönüp ona bakıyorum.

"Teşekkürler, Triston, ben..." Sasha duraksıyor, ben de öyle. Ona sırtım dönük olsa da, sesindeki kırılganlığı duyabiliyorum. "Babamın öldüğü gece orada olduğunu biliyorum... Ben... Benim pek ailem yok, gerçek ailem yok, ve yaptığın şey için sana gerçekten minnettarım. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Siktir.

Kardeşim kadınıma destek oluyor, o da minnettarlık gösteriyor, bu da benim her şeyi mahvettiğimi ortaya koyuyor.

O benim ve onun için orada. Belki her şey mükemmel olmamıştır. Belki bunların bir kısmı başından beri benim hatamdı.

İsteyerek yapmıyorum ama banyo kapısını çarpıyorum.

"Gitmem gerek," diyor Sasha telefonda. Ve sonra, "Ryker. Her şey yolunda mı?"

Sanki pislik olmak için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi. Kapıyı tekrar açıyorum. "İyiym bebeğim. Kapı kaydı sadece."

"Oh," diye gülümsüyor. "Öyleyse, duşta bana eşlik eder misin?"

Hayır demeliyim. Ya da ona gerçeği söylemeliyim. Ama onun teninin benimkine değmesi, birkaç dakika daha çalınmış mutluluk... "Nerede olursam olayım seni istediğimi biliyorsun."

Bana en tatlı gülümsemesini gösterir, o gülümseme ciğerlerimdeki havayı çeker, bana doğru yürür, duşa giderken kapıdan yanımdan geçer.

Çok uzun süre kalamayacağımı biliyorum, ama ona doyamıyorum. Gömleğimi çıkarıp kafasına geçiriyor, sonra külotunu çıkarıp duşa girip musluğu açıyor. Kenarsız şeffaf cam sayesinde, suyun vücudunda damlalar halinde akışını izleyebiliyorum.

"Geliyor musun?" diyor, omzunun üzerinden gözlerime bakarak.

"İki dakika sonra," diye cevap veriyorum, boxerımı bacaklarımdan aşağı indirerek.

Duşa giriyorum, artık kardeşlerimi ya da duş almayı umursamıyorum.

Sasha'nın arkasına geçip onu kollarıma alıyorum, ellerim onun belini sararken sırtı göğsüme geliyor.

Ayak parmaklarının ucuna basarak, sikimin kıcının arasına yerleşmesini sağlıyor. Bu, bir elimi göğsüne kaydırıp avucumda tutmak için ihtiyacım olan tek davet. Diğer elimle ise amını okşuyorum, parmaklarım kıvrımlarının arasında kayıyor.

Anında ıslanır ve ben çömelirim, böylece sikim onun bekleyen amına kayabilir.

Gerginliği hissediyorum ve acelem olmasına rağmen, ilk hamlede yavaşça ilerleyerek onu açıyorum. Ama onun içine derinlemesine girdiğimde, ağırlığını değiştirerek onu kollarımda tutuyorum, bacakları benim bacaklarıma dolanmış durumda.

Bu, onu istediğim kadar hızlı sikmemi sağlıyor ve ben de öyle yapıyorum, gücümü kullanarak onu tutarken, bekleyen amına girip çıkıyorum.

O benim sikimi sıkıca kavrarken orgazm olacağını hissediyorum, bir eli ve omuzları destek için duş duvarına baskı yapıyor.

Onu ölmek üzere olan bir adam gibi siktiğimi biliyorum. Bir bakıma, öyle hissediyorum. Bugün ne olacağını hiç bilmiyorum.

Bağlılığımın aynı kaldığını biliyorum. Ben Sasha'nınım.

Ama o hala benimse... O keskin bir inilti çıkarırken gözlerim kapanıyor. O kırılıyor, zevk çılgılığı beni uçurumun kenarına getiriyor.

Onun sırtına yaslanıyorum, alnım onun alnının yanındaki serin fayanslara değiyor. "Bebeğim?"

"Evet," diye fısıldıyor, bacaklarından biri benimkinden ayrılıp fayans zemine iniyor.

"İhtiyacın olan her şey... sana vereceğimi biliyorsun." Diğer bacağı da benimkinden ayrılır.

"Aynı şekilde."

Bu duştan çıkmak istemediğim için omzundaki o noktayı öpüyorum. Su ılık, kadını yumuşak. Dünyanın geri kalanı yanabilir.

Ama kendimi zorlayarak ayağa kalkar ve kendimi ve onu sabunlamaya başlarım. Kafamı toparlayabilirsem, belki bu karmaşayı düzeltebilirim.

Duştan çıkarız ve ben hızla giyinirim.

Havluya sarılmış Sasha, büyük gözleriyle bana bakıyor. "Ryker?"

"Evet?" diyorum, gömleğimi çekerek, onu pantolonumun içine sokuyorum.

pantolonuma sokuyorum.

"Seninle gelemem, değil mi? Aşağıya?"

İç çekiyorum. "Hayır, bebeğim, ama bana ihtiyacın olursa, kapıları açıp aşağı inebilmen için sana telefonumu bırakacağım."

O başını sallar. "Telefonunda matematik oyunları falan yok, değil mi?"

"Matematik oyunları mı?" Ona dönüp bakarım.

Omuzlarını silkiyor. "Dün gece gergin değildim, ama bugün... Babam Sver için endişeleniyorum. Matematik beni sakinleştiriyor."

Odayı geçip ofisime giriyorum ve muhasebe defterimi alıp geri dönüyorum. "Bunları nasıl kontrol edeceğinizi biliyor musunuz?"

Bana parlak bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Tabii ki. Babamın bana izin verdiği tek şeydi, sırf..." Kafasını işaret ediyor.

"Güzel. İki tane var. Birini bitirirseniz, çok yardımcı olursunuz."

"Benim için de," diye fısıldadı. "Aklımı başka şeylerden uzak tutmak için."

Yatağa oturup dolaptan çıkardığım İtalyan marka ayakkabılarımı giyerim. "Hemen dönerim," derim ve eğilip saçları ıslak, vücudu hala kabarık beyaz havluyla sarılmış olan kızın şakağına bir öpücük kondururum.

Ama dudaklarım onun dudaklarında olsa bile, o tamamen deftere odaklanmış, parmağı sütunları geziyor, dudakları sanki kendi kendine okuyormuş gibi hafifçe hareket ediyor. "Yanlış hesaplanmış," diyor kendi kendine.

Sonra gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor. "Yanlış hesaplanmış." "Bunu zaten biliyor muydun?"

O başını sallar. "Onları düzelteceğim."

Çenesini tutup dudaklarına öpücük konduruyorum. "Önce kendine kahve yap. Ve belki giyin."

Yüzü kızarmaya başlar ve ben ona hafif bir gülümsemeye karşılık veririm. Tek bir şeye odaklanmış olması beni rahatsız etmiyor.

Ayağa kalkıp elini ve telefonumu alıyorum. Mutfağa girip telefonumla asansörü çağırıyorum.

Asansör kapısı açılır ve içeri girmeden önce, sanki son kez olacakmış gibi ona son bir kez öpücük veririm.

Kapılar kapanır ve sessizlik ortamı kaplar. Ailemin ateş mangasıyla yüzleşmek üzereyim. Bu çok berbat olacak.

İş bittiğinde, Sasha'ya gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Affedilmeyi isteyeceğim, ama bunu hak ettiğimden emin değilim.

Kapılar açılır ve omuzlarımı silkerim. Çünkü, kazanmak için burada olmasam da, bu bir savaş ve savaşmak zorundayım.

Konferans odasının kapısı açık, burası dönüştürülmüş bir daireden yapılmış, ama odadan hiçbir ses gelmiyor.

İçeri giriyorum ve kardeşlerimin dikdörtgen masanın etrafında sessizce oturduğunu görüyorum, baş tarafta benim için bir yer bırakılmış. Bu bir saygı göstergesi değil.

"Kahve var mı?" diye soruyorum, gerginliği görmezden gelerek.

Kimse cevap vermiyor, ama hala sağlam olan mutfakta dolu ve buhar çıkan bir tencere görüyorum. Ona doğru gidip kendime bir fincan dolduruyorum.

Birkaç yudum aldıktan sonra onlara dönüp masanın başına oturuyorum.

Killian diğer ucunda oturuyor, sandalyesine yaslanmış.

Enerjisi yok, ki bu başlı başına tehlikeli bir durum.

Bir yudum daha alıyorum. Eğer bu bir bekleme oyunuyorsa, bütün gün burada otururum. "Katarina'ya ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Triston,

Elini kahve fincanına o kadar sıkı sarar ki, fincan kırılabilir.

"Evet." Yalan söylemeyeceğim. Gözlerinin bir an için büyüdüğünü görüyorum, sanki bir parçası şaşırmış gibi. Sanki bir parçası bunun doğru olmadığını inanmak istemiş gibi. Bu beni incitiyor, ama mazeret uydurmayacağım.

"Dimitri ile 500 milyon dolarlık bir ortaklığı riske attın ve arkamızdan iş yaptın mı?" Triston dişlerini sıkarak sorar.

Bunun doğru olduğunu bilerek başka yere bakıyorum. Hepsini ben yaptım.

"Evet."

Odadaki fısıltıların ardından hissedilir bir enerji yayılır. "Sasha için mi?"

Gözlerimi kapatıp ellerimi kahve fincanımın üzerine koyuyorum. Bu benim için söylemesi en zor olan şey. "Hayır."

"Ne?" Gris sözümü keser. "Bunu onu sevdiğin için yapmadığını mı söylüyorsun?"

Başımı çevirerek boynumu çatırdattım. Sonra kardeşlerimin gözlerinin içine baktım. "Onu seviyorum. Ama planım... bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SASHA

Ryker'ın önerdiği gibi giyinip kendime bir kapuçino yapıyorum. Ama köpüklü içeceği yudumlarken, Ryker'ın bıraktığı muhasebe defterini düzeltiyorum.

Hemen biter ve ben başımı kaldırıp tedirgin bir şekilde beklerim.

Bir kahve daha yapıyorum, ama yudumlarken gömleğimin eteğiyle oynuyorum. O anda, kendimi sakinleştirmek için kullandığım ritimle eteği tıklattığımı fark ediyorum.

Neden bu kadar tetikte olduğumu bilmiyorum.

Sver. En olası seçenek bu.

Ama bence daha çok Ryker'ın davranışları yüzünden. Dün geceden sonra, gergin görünüyor. Babamın kiralık katilinden mi endişeleniyor?

Daha hızlı vuruyorum.

Ryker kendinden emin değilse, ben de değilim. Bu ona adil mi? İkimiz için de güç kaynağı olması mı gerekiyor?

Daha hızlı tıklıyorum. Parmaklarımı sıkarak defteri alıyorum.

Derin bir nefes alıp, onu ofisine götürüyorum. Yapılması gereken ikinci bir iş olduğunu söylemişti. Eminim, onun için kontrol etmemin sakıncası yoktur.

Kitabı bırakıp, diğer defteri alıp mutfağa geri götürmeye hazırlanıyorum. Ama o sırada belgelerden birinde Katarina'nın adı dikkatimi çekiyor.

Mantiken bunun garip olmadığını biliyorum. Onlar evleneceklerdi. Ama yine de yanlış geliyor ve duruyorum. Gözlerim belgeyi tarıyor.

Üç kelime gözüme çarptı: *Satış Faturası*.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlarken okumaya devam ettim. Kız kardeşim Ryker'a satabileceği neye sahip olabilirdi ki?

En baştan başlayarak daha derinlemesine okumaya başladım. Ayrıntılar netleştikçe midem bulandı.

Kız kardeşim düğünden bir gün önce Ryker'a satana kadar bir kumarhane işletiyordu. Bunun ne anlama geldiğini aklım almıyor. Ama sonra bir sonraki sayfaya geçip başka bir belge buluyorum.

Bu belge benim imzamla süslenmiş.

Kalbim duruyor. Belgeleri kapıp asansöre doğru koşuyorum. Ayakkabılarımı giymeye bile zahmet etmeden Ryker'ın telefonundaki düğmeye basarak asansörü açıyorum.

Asansör bir alt katta açıldığında, tayt ve tişört giydiğimi hiç umursamıyorum.

Aklım başımda değil, elimdeki belgelerle konferans odasına doğru ilerliyorum. Ne söyleyeceğim, ne yapacağım ya da neden buraya geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok, sadece cevaplara ihtiyacım var.

Bunun doğru olmadığını söylemesini istiyorum. Onun yaptığını düşündüğüm şey...

"Ciddi olamazsın Ryker," Triston'ın gür sesi koridorda yankılanıyor. "Gelinin ve kız kardeşinden birer kumarhane mi çaldın?"

Boğazıma yükselen safra ile boğulurcasına duruyorum.

"Katarina'dan bir mülk satın aldım. Bu bir iş anlaşmasıydı.

O çıkmak istedi, ben de..."

Bu sözler göğsüme çarptı, nefesim kesildi. Midem yine bulandı ve kusacağımı biliyorum.

Dönüp asansöre geri koştum.

Düğmeye basmadan yere çöküyorum, kusmamak için başımı bacaklarımın arasına gömüyorum.

Asansör hareket etmeye başladığında, bir şekilde kusmamayı başardım.

Kapılar açılır ve ben dışarı sürünerek çıkarım, Ryker'ın telefonu ve belgeler hala elimdedir. Yukarı bakarım ve fark ederim ki, yine çatı katındayım.

Midem sakinleşmiyor ve aniden tekrar kusuyorum, içeriği mutfak zeminine dökülüyor.

Başım dönüyor ve tekrar kusacağımı biliyorum. Kendimi iterek, yarı eğik bir şekilde banyoya doğru ilerliyorum, gözlerimden yaşlar akıyor.

Tekrar kusmadan tuvalete zar zor ulaşıyorum. İşimi bitirdiğimde, tuvalete yaslanıyorum, az önce öğrendiğim gerçeğin ağırlığı içime işliyor.

Ryker beni başından beri kullanıyor. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorum.

Onun için hiçbir zaman önemli olmadım. Kendimi tamamen riske attım, duygularımı paylaştım, ona kalbimi verdim, ama ben...

Gerçek, mideme yumruk gibi çarptı. Kız kardeşim ve kocam birlikte bana ihanet ettiler. Beni kullandılar.

Kimse beni sevmiyor. Hiç kimse.

Tuvaletten kalkıp aynada yansımamı görüyorum. Solgun, sümüklü, çenemden kusmuk damlayan, iğrenç bir görüntüyüm.

Hiçbir zaman bir şey olmadım.

Başkalarının bana ne kadar az değer verdiği düşüncesi beni tekrar hasta ediyor, ama tuvalete eğilmiyorum.

Gözlerimi aynadaki kadına dikiyorum. Manipüle edildim. Kullanılmış.

Babası bile sevmeyen kadın.

Aniden bu kadar fazla gelir. Ryker'ın telefonunu fırlatırım, hiç bilmediğim bir güçle aynaya çarpar, aynayı örümcek ağı şeklinde çatlatır, birkaç parçası mermer tezgahın üzerine düşer.

Yansımam şimdi yüzlerce çirkin parçaya bölünmüştü, ama lavaboya yaklaşırken onlara sadece kısa bir bakış attım.

Çıplak ayağım cam parçasına basıyor ama büyük bir parçayı alırken bunu neredeyse fark etmiyorum.

Elimde parıldıyor, parmaklarımla çevirirken güneş ışığını yakalıyor ve işaret parmağımın ucunu kesiyor.

Kan, tezgâhtaki belgelerin üzerine damlıyor. Uygun. Derimde başka bir delik açarak, daha fazla kanın kağıdın beyazını süslemesine izin veriyorum.

Sonra avucumun içine tanıdık bir şekilde camı hafifçe vurmaya başlıyorum, her seferinde kan akıyor.

Bileğime yaklaştıkça cam derimin daha derinliklerine batıyor.

Hiç sev i l memişim. Etrafımdaki herkese u l a ş maya çalıştım.

Belki de ben hep kurtların arasında bir koyun oldum.

Ya da belki de, ben kimse için fazla kırılmışımdır...

Cam, elimden bileğime doğru uzanan deriyi deler ve acı nihayet hissedilir hale gelir.

Ama bu beni korkutmak yerine sakinleştiriyor.

Acı, biliyorum. Acıya dayanabilirim.

Asıl başa çıkamadığım şey hayat.

Bir iki yudum, belki iki yudum, ve her şey bitebilir.

Her şey bitebilir ve sonra...

"Sasha."

Arkamı dönmüyorum. Bunun yerine, bardağı daha aşağıya doğru sallıyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RYKER

Korkuyu bir kenara bırakıp düşünbilseydim, kendimden nefret ederdim.

"Dur," diye homurdanırım, sesim istediğimden daha sert ve kaba çıkar.

Sasha beni duymuyor bile, cam bileğinin derisine daha da batıyor.

Kusmuk ve kan yerlerde, tezgâhta, kumarhanelerle yapılan sözleşmeler kırmızı lekelerle süslenmişti.

Ama ben bu sahneyi görmezden gelerek, cam parçalarını ezip parmaklarından çıkardım ve odanın diğer ucuna fırlattım.

O da bana bakar, odaklanamayan gözlerinde şaşkınlık belirir.

"Sasha," diyorum yine, ama bu sefer çaresiz bir yalvarışla. Elleri, kendi kanıyla kaplı olarak yanlarına düşüyor. "Siktir."

Onu kaldırıp camdan uzaklaştırıp kollarıma alıyorum. Direnmiyor ama yardım da etmiyor. Kollarımda gevşek duruyor.

Onu vücuduma yaslayarak yatak odasına doğru yürüdüm. Onu görmem gerekiyordu, ama bunu yaparken camın yakınında olmasını istemiyordum.

O ölü ağırlık gibi ve aşağıya baktığımda, bilincini kaybettiğini, nefesinin zayıf olduğunu, gözlerinin kapalı olduğunu fark ediyorum.

Kulağımda kan basıncı yükseliyor ve tek bir düşünce beni harekete geçiriyor. Onu kaybedebilirim.

"Sasha," diye bağıryorum, onu yatağa yatırıp gömleğimi çıkarıyorum.

Kesiklerin ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum, elleri kan içinde ama gömleğimi çıkarıp bir eline sararak baskı uyguluyorum.

Tuvalete geri koşarak telefonumu alıyorum. "Killian'ı ara," diye bağııyorum ve telefonu yatağı atıyorum. Sonra tişörtümü çıkarıp Sasha'nın diğeri elini sarıyorum.

Telefon çaldı, Killian açtı. "Seni desteklediğimi sanıyorsan, kafayı yemişsin," diye bağırdı, hiç bu kadar sinirli olduğunu duymamıştım. Umurumda değildi.

"Sasha," diyorum ve sesimin titremesindeki korkuyu duyabiliyorum, sesi cam parçaları kadar keskinleştiriyor. "Yardıma ihtiyacım var."

Killian, "Geliyorum," diye homurdanır.

Kardeşimi bu yüzden seviyorum. Fazla laf yok. Açıklama yok.

Onun iki elini de ellerimde tutarak kanamayı durdurmaya çalışırken göğsümde baskı oluşuyor.

Yatağımız yine kanla kaplı ama ben yere diz çökmüş, büyük ellerimle onun ellerini ve bileklerini incitmeden uygulayabileceğim tüm basıncı uygulayarak sarıyorum.

"Sasha," adı bozuk bir şekilde çıkıyor. "Lütfen uyan, bebeğim."

"Tanrım," Killian kapıdan sesleniyor, sesi

Diğeri kardeşlerim de onu takip eder. "Uyanmıyor," diyorum, sesim boğazımdan kopar.

Triston yatağın diğeri tarafına gelir, elinden bileğini alır ve üzerine baskı uygular. "Elinde de var," diyorum ona. "Sanırım."

"Sence mi?"

"Çok kan vardı."

Triston, ellerini iki eliyle tutarken, Gris arkamda konuşuyor. "Dr. Kent'e ihtiyacım var. Hemen. Acil bir durum."

Rush banyoya girer. "Vay canına," diye bağıırır. "Ne oluyor lan?"

Yüzüm acıdan donarken, yüzümü buruşturuyorum. Bu yatakta kanlar içinde yatması gereken benim, o değil.

Ben... "Çok üzgünüm, bebeğim," diye fısıldarım, ağlamaya hazır. "Uyandığında beni parçalara ayır. Beni istediğin gibi kır. Sadece uyan, tatlım. Lütfen."

Killian elinde ıslak bir havluyla mutfaktan geri gelir. Yanımda durarak Sasha'nın yüzünü siler.

Gözleri birden açılır.

"Bebeğim?" Kafamı kaldırıyorum, göğsümde umut beliriyor.

"Bana öyle deme," diye mırıldanır ve gözleri tekrar kapanır.

"Gözlerini açık tut," diye emrediyorum. Ona kızgın değilim. Ama beni dinlemesi gerekiyor.

Gözlerini tekrar açar, yüzü ölümcül derecede solgundur ve gözleri uzak ve odaklanmamıştır.

Bir elimle bileğini ve avucunu sıkıca tutarken, diğer elimle boynunu kavrayıp başını kaldırıyorum. "Ne kadar kötü kestim?"

"Kesik mi?" diye sorar, kaşlarını çatarak.

"Camla. Kesikler ne kadar derin?"

"Tıkırdatıyordum," diye cevaplar, göz kapakları tekrar düşer. "Tıkırdatmak mı?" diye sorar Triston, ama onu görmezden gelirim.

"Elini aç, çabuk, ne kadar kötü olduğunu gör." Triston dediğimi yapar, Killian yüzüne ve göğsüne soğuk su sürmeye devam ederken elini inceler.

"Hâlâ kanıyor. Bazıları derin ama çok uzun değil.

Dikiş atılması gerekebilir ama kan kaybından ölmez."

Omuzlarım rahatlamayla gevşer. "Yaralara tekrar baskı uygulayın. Bu eli bir bakayım." Bakarım ve sağ elinde sadece birkaç parmağının kesik olduğunu görünce rahatlarım. Elini tekrar sararım ve sonra, iki elimle onun elini tutarak, başımı yatağa yaslarım.

Günahlarımın ağırlığı, bu işi ne kadar berbat ettiğimin ağırlığı, gözlerimi sıkıca kapatırken başımın yüz kilo ağırlığında olduğunu hissettiriyor.

"Ryker," Killian yanımda homurdanır.

Başımı sallıyorum, başımın üst kısmı Sasha'nın yanına geliyor. Şimdi yıkılmamalıyım. Kadınımın bana ihtiyacı var.

Bu muhtemelen tamamen saçmalık. O artık benim kadınım değil, bunu biliyorum. Ama ben hala onun erkeğiyim ve her zaman öyle olacağım. Başımı kaldırıyorum. "Hala uyanık mısın, Prenses?"

"Bana küçük kuş de," diye cevaplar. "Ben hep öyleydim."

Suçlamayı anlıyorum. Ama kızgın olacak kadar kendinde olmasına seviniyorum. "Bir şey yapacaksam, o da seni özgür kılmak olacak," diye fısıldıyorum. Sözler midemde bir tuğla gibi duruyor.

Gris hala telefonda yumuşak bir sesle konuşuyor, sesi alçak ve yatıştırıcı. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama umurumda da değil.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," Sasha başını sallıyor, Killian ayağa kalkıp ayaklarından fazla kanı silerken bile. "Kendimi özgür kılacağım."

"Kendine zarar vererek mi?" diye karşılık veriyorum ve o yüzünü buruşturuyor. Sert ses tonumu hemen pişman oluyorum. Ama kendine zarar vermek asla çözüm değildir.

"Ben... ben öyle yapmaya çalışmıyordum..." Yüzünü buruşturur. "Kesiklerin acısı diğer her şeyin acısını hafifletiyordu."

Endişenin sisini dağıtmak için burnumdan nefes alıyorum. Dikkatimi toplamalıyım ve net düşünmeliyim ve...

Dimitri'nin sesi odayı doldurur, hırlayan Rusça sesi diğer tüm erkekleri susturur. Onun öfkesini hissedeceğimi anlamak için kelimeleri anlamama gerek yoktur.

Bana doğru fırlar, yumruğu çenemi öyle bir güçle vurur ki, geriye doğru uçarım ve sırtım yere çarpar.

"Senin yalancı bir pislik olduğunu biliyordum," diyor Dimitri, dişlerini sıkarak.

"Dur," diyor Sasha yataktan.

Ben yerden kalkarken o kız kardeşine döner. Ama sesindeki titremeyi, sözlerine karışan korkuyu duyuyorum. "Sana ne yaptı?"

Ama Sasha hemen cevap vermez, bunun yerine başka yere bakar ve derin bir nefes alır. "O, beni sevmesini istediğim, ama sevmeyen uzun bir insan listesinin sonuncusu."

Bu sözler ruhumu derinden yaraladı.

"Bu doğru değil." Ama ben bu sözleri tam da Dimitri'nin aynı sözleri söylediği anda söylüyorum.

Kız kardeşi ve sonra bana bakar, gözlerindeki suçlama inkar edilemez. Yüzüne biraz renk geldiğini görmekten memnunum.

Çenemin şiştiğini hissediyorum, ama Dimitri'nin yanına, yatağın kenarına geliyorum. Ona dokunmak istiyorum, ama dokunmuyorum.

Bunun yerine, titrek bir nefes alıyorum. "Her iki kumarhane de senin, Sasha." Ağrıyan çenemi ovuşturuyorum. Herkes burada, herkes nasıl hissettiğimi bilecek, ama umurumda değil. "Ve ben de seninim, ne istersen yapabilirsin. Beni kullan, istismar et, at gitsin. Seninle tanışana kadar içim ölmüştü. Başka bir şansı hak etmiyorum, istemeyeceğim. Ama neye ihtiyacın olursa olsun, neyim varsa, senin."

Dizlerimin üzerine çöküp ona dokunmak için uzanıyorum, ama o elimden çekilince duruyorum.

"Senin hiçbir şeye ihtiyacı yok," Dimitri omzumu itti, ama ben bu hareketi görmezden geldim. "Anlaşmamız geçersiz. Tünele erişimimi kapatacağım ve kumarhanelerimi geri alacağım. Bu bir hataydı."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Triston, hala Sasha'nın diğer elini tutarken sorar. "O erişim sana diğer tüm kumarhanelerinin toplamından çok daha fazla para kazandırıyor."

"Sen başından beri yanlış anladın," diye karşılık verdi Dimitri. "Ben zengin olmak için seninle iş yapmıyorum. Ben her zaman ailemi korumak istedim. Kızımı, karımı, kız kardeşlerimi. Benim aradığım ortaklık buydu ve sen başarısız oldun."

Sözleri çeneme yediğim yumruktan daha sert vurdu. Çok başarısız oldum. "Dimitri."

"Benimle konuşma," diye bağıırır.

"Onu suçlama," Sasha, hala kanlı tişörtümle sarılmış elini salladı. "Aynayı kıran benim."

"Sana bunun için hazır olmadığını söylemiştim..." Dimitri, benimkiyle aynı derin acıyı yansıtan bir bakışla bana bakarken dişlerini sıkar. "Ben yapmalıydım..." Ve sonra Dimitri yanıma diz çöker.

Kızın eli kardeşine doğru kayar ve o da elini tutar, iki eliyle onun elini sarar. "Benim için tünel erişiminden gerçekten vazgeçecek misin?" diye sorar kız.

"Sen benim ailemsin, Sasha. Seni seviyorum. Sana ve Katarina'ya söylemeye çalıştım, bu her zaman sizi otets'ten korumak için bir plandı."

"Ama bundan kazanç sağladın. Ben bunu nereden bilebilirdim?"

Elini yanağına götürdü. "Çünkü sana söyledim."

"Bu yeterli değil," diye başını sallar.

"Onunla yaşadıktan sonra güvenmek neredeyse imkansız, değil mi?"
Dimitri cevaplar.

Gözlerinde yaşlar oluşur, yanaklarından süzülür. Beni kesiyorlar ve kendimi tutamıyorum. Elim i uzatıp başparmağımın ucuyla birini siliyorum. O geri çekilmiyor, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, içindeki hüzün beni paramparça ediyor. "Gvenmeye alıştım. Gerçekten denedim."

Gözlerim kapanır. Bana güvenmeye çalışmış. Bana kalbini vermiş.

"Doktor geldi," der Gris arkamdan.

Yatağın diğer tarafında yatan kardeşim Triston'a bakıyorum. Amerika'daki ailemizin reisi ve şirketimizin CEO'su olarak, en çok onu hayal kırıklığına uğrattım. "Kalıp doktorun söylediklerini dinleyebilir misin? Onun bakımıyla ilgili tüm detayları hatırlayabileceğime güvenmiyorum."

Kendi kendisiyle savaşıyormuş gibi bana bakıyor. Sonunda derin bir nefes alıyor. "Tabii ki."

"Sen ona bakmayacaksın." Dimitri bana sert bir bakış atıyor. Ama o daha sonra halledilecek bir sorun. şu anda, çok uzun zamandır göremediğim bir şeyi net bir şekilde görüyorum... kardeşlerim benim arkamda.

Rush'ın mutfakta kusmuğu temizlediğini duyabiliyorum.
Kimse ona söylemeden yaptığı boktan bir iş.

Killian, Triston'a başını salladıktan sonra banyoya giriyor ve camları toplamaya başladığını duyuyorum.

şu anda iki şeyi biliyorum: Her şeyi mahvettim ve kimsenin güvenini geri kazanmam pek olası değil.

Ama bir başka gerçek de göğsüme bir yumruk gibi çarptı: Bu ana kadar nasıl bir adam olmak istediğimi hiç anlamamıştım.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

SASHA

Ağrım var, yorgunum ve en kötüsü, utanç içindeyim.

Kendimi öldürmeye
çalışmıyordum. Sadece...

Duygularımı kontrol etmekte hiç iyi olmadım. Kız kardeşim ve kocamın bana karşı komplo kurduklarını fark edince, kendimi kaybettim.

Şimdi bile düşününce, vücudumun derinliklerinde bir ağrı hissediyorum. Doktor, dikiş gerektiren birkaç derin kesikleri dikip ellerimi bandajladıktan sonra bana ağrı kesici verdi. "Ona uyumasına yardımcı olacak bir şey verebilirim," dedi Dimitri'ye.

"Hayır," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak. Beynimin en son ihtiyacı olan şey daha fazla bulanıklık. Acıdan kaçmak ne kadar cazip olsa da, bazı gerçeklerle yüzleşme zamanı geldi.

Karşılığında sevgi istediğimde sevgi vermekte haklıydım.

Ama o sevgiyi Ryker'a vermek yanlıştı. O bana şantaj yaparak evlenmemizi sağladığında başladık. Bu nasıl güvene dayalı bir ilişkinin başlangıcı olabilir ki?

Biraz sevgi ve ilgiye o kadar muhtaçtım ki, dikkatli davranmam gereken tüm nedenleri görmezden geldim.

Triston ve Dimitri, doktorla sessizce konuşuyorlar, ben duyamıyorum. Benim olmadan orada kararlar almalarını sevmiyorum. "Ryker."

"Evet, aşkım?" Bana dokunmaya çalışıyor, ama ben elini itiyorum.

"İlaç istemiyorum. Onlara bana ilaç vermelerine izin verme." Şimdi ondan benim savunucum olmasını istemem yanlış mı? Belki.

Başka kime soracağımı bilmiyorum, ayrıca, olan biten her şeyden sonra, bunu bana o verebilir.

"Uyumak istemediğinden emin misin?" Koyu kahverengi gözlerinde endişeyle bana bakıyor. Onun endişesini istemiyorum. Onun biraz yardımından başka hiçbir şeyini istemiyorum.

"Ve beni savunmasız bırakmak mı? Sanmıyorum." Onu incitmek için saldırıyor muyum? Elbette. Ama ona güvenmiştim. Kendimi tamamen ona vermiştim.

"Sasha, lütfen anla, ben..."

Onu durduruyorum. "Benim hayal bile edemeyeceğim kadar büyük bir hırsız olduğunu kabul etmek ister misin?" Boğazımdaki düğümü yutuyorum, artık ağlamayacağıma kararlıyım. Ağlamak aptal kızlar içindir. Ve son masumiyetim de yok oldu.

"Her açıdan senden daha kötüyüm."

Ona dönerim, sözleri beni hazırlıksız yakalar.

"Sadece daha büyük bir hırsız değilim, aynı zamanda tamamen bencil bir piçim. İkimiz de piç olmanın gerçek olduğunu biliyoruz. Ama ailemi takdir etmek yerine, kendimi onlardan uzaklaştırdım, onların beni bir yabancı olarak gördüklerine ikna oldum, oysa tüm bu zaman boyunca kendimi uzak tutan bendim."

Onunla ilgili olarak kendime karşı yumuşak davranmamam gerektiğini biliyorum, ama bu sözler beni incitiyor. Kararlılığımı yıpratan bir gerçeklikle yankılanıyorlar.

Yeniden kendimi sertleştirmeye çalışıyorum. O benim sempatimi hak etmiyor.

"Söylediklerimde ciddiydim, Sasha. Ben seninim. Bedenim, zihnim, ruhum." Elleri yatakta kasılır. "Başka bir şansı hak etmiyorum ve istemeyeceğim de, ama nefes aldığım sürece senin yanında olacağım, sana yardım edeceğim, seni koruyacağım."

Buna ne diye cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

Onunla vakit geçirmek, daha çok küçük kesikler gibi geliyor. Ona her baktığımda, ne kadar aptal olduğumu hatırlayabilirim.

Bu yüzden doktor gözlerime bakıp, gözlerine ulaşmayan o gülümsemelerinden birini attığında cevap vermiyorum. "O kesikler gayet iyi iyileşecek. Fazla yara izi bile kalmayacak. Ondan sonra..."

bir parça koparıp Dimitri'ye uzattı. "Onunla konuşacak biri."

"Teşekkürler," diyor Dimitri başını sallayarak. Doktor ayrılıyor ve sessizlik öküyor. Smith kardeşler ortalığı temizlemekle meşguller.

Ryker beni kollarının arasına alır, böylece kanlı arşafıarı çıkarabilirler. Sert durmaya çalışırım, ama çok yorgunum, bu yüzden ona bakmamaya karar veririm. Beni tekrar yatırır, kanlı giysilerim temiz ve pürüzsüz arşafıara yapıştır.

Keşke bunu yapmasaydım. Ama yine de, Ryker görüldüğü gibi bir adam olsaydı keşke.

"Banyo yapman lazım," diyor sessizce. "Ellerini küvetin kenarlarına koyabiliriz..."

"Cesedimi iğnemedenden olmaz," diyor Dimitri sertçe. "O benimle geliyor."

Gözlerimi kapatıyorum. Bunun için neredeyse hiç gücüm kalmadı. Ama yine de, şu anda zayıf düşmeyi göze alamam. "Dur."

"Sasha, seni korumaya çalışıyorum."

Kafamı sallayıp kardeşime sert bir bakış atıyorum. "Bence bu aşamayı geçtik. Kendi kararlarımı kendim vereceğim ve sonuçları ne olursa olsun, sonuçlarına katlanacağım."

Dimitri itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonra çenesini hafifçe sallayarak kabul ediyor.

Anlaştığımıza sevindim ve başımı sallayarak Ryker'a bakıyorum. "Sanırım gitme vaktin geldi."

Yüzünün renginin solduğunu görüyorum, ama kalbimi sert tutuyorum. "Hayır, bebeğim, o hariç her şey olabilir."

Geri adım atmayacağım. Ama onu bu halde görmek göğsümü acıtıyor. Haklı olmaktan çok sevilmek isteyen, taviz veren tarafım içimde başını kaldırıyor. Ama bu bir yara. Karar verici olmasına izin veremeyeceğim bir güvensizlik.

"Seni burada tutamam Ryker. Benim iyiliğimi düşünmediğini bildiğim sürece olmaz."

"Ama ben önemsiyorum." Elini karnıma koyuyor, tişörtüm ve taytım hala kanla kaplı. "Mutfakta kalacağım. Kanepede uyuyacağım. Ama Sver dün gece buradaydı ve seni bırakamam, Sasha. Güvende olduğunu bilmezsem delireceğim."

Bu benim güvensizliğim mi, yoksa bu sözler üzerime bir battaniye gibi mi çöküyor? Yoksa bu, beni mahvetmeyi henüz bitirmediği için benim gözüme girmek için kullandığı bir taktik mi?

Dimitri'ye bakıyorum, o da Ryker'a sert bir bakış atıyor.

Ama gözlerim, kardeşini izlerken yüzünde acısını tam olarak gizleyemeyen Triston'a kayıyor.

Gözlerim Gris'e kayıyor, o da bana sempatiyle kaşlarını çatıyor. Rush, kimin tarafında olacağını bilememiş gibi bana ve Ryker'a bakıyor.

Ama Killian yatağın kenarına yaklaşır ve yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar çömelir. "Seninle kalacağım Sasha, böylece güvende olursun. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Killian," diye dişlerini sıkarak söylüyor Ryker.

Killian kardeşine bakmıyor. Bunun yerine, gözlerini benimkilere diyor. "Chloe ile tanıştığımda, onun farklı olduğunu anladım. Ama eski halime, eski alışkanlıklarına tutunuyordum. Biraz zaman aldı, olması gerekenden daha uzun sürdü, ama onun sevgisi o diğer adamı yok etti ve hayal edebileceğimden çok daha iyi bir versiyonumu ortaya çıkardı. Bu, bir kadının birçok yeteneğinden biri."

Bu sözleri dinlerken dudaklarım aralanır. Bana yarım bir gülümseme atar, ama bu hiç de ürkütücü değildir. Aslında, Killian'ın gözleri hayal bile edemeyeceğim bir sıcaklıkla parlar. "Chloe ile evlendiğin için daha mı iyisin?"

"Onun sevgisi sayesinde daha iyiyim, evet." Killian kulağıma yaklaşarak omzuma dokundu. "Bunu onun için yapıp yapmadığını sadece sen ve Ryker bilirsiniz. Ama kumar işinde olan bir adam olarak, şansın çok yüksek olduğunu söyleyebilirim."

Kardeşi gerçekten öyle düşünmüyor...

Ryker'ın telefonunun çalması beni düşüncelerimden koparır.

Ekrana bakar, telefonu eline alırken gözlerini kısar. "Ne var?"

Ama bir kelime bile duymadan ayağa fırlar. "Sasha'yı buradan çıkarmalıyız."

"Ne oluyor?" diye sorar Killian.

Ama Ryker cevap verme şansı bulamadan mutfığı patlama sesi doldurur.

Ellerimi kullanarak kendimi bu pozisyona getirmenin acısını görmezden gelerek oturuyorum.

Bir saniye boyunca, gürültünün ardından sessizlik hakim olur ve sonra...

Ser kapıda belirir. Gözleri odayı tarar ve bana takılır.

Ben korkarak dizlerimi göğsüme çekip kıvrılırken, o bana bakıyor, dudakları hırlayan bir ifadeye bürünüyor. "Hemen söyle bana, Sasha..." Derin sesi sessizliği dolduruyor. "Sana ne yaptılar?"

BÖLÜM OTUZ ALTI

SASHA

Sver'in sesi içimi parçaladı.

Ryker ve Dimitri ayağa kalkar, benimle onun arasında bir duvar gibi dururlar.

"Ondan uzak dur," diye Dimitri Rusça bağırır. Sver'in gözleri kardeşime kayar. "Kralın oğlu."

Dimitri omuzlarını gerginleştirir ve daha da dik durur. "Kendi isteğimle ya da planladığım için değil."

"Ne diyorlar?" diye soruyor Ryker.

Zihnim hâlâ ağır çalışıyor ve sözlerin gerçek bir önemi yok. "Çoğunlukla poz kesiyorlar," diye cevap veriyorum, sesimin tonu Sver'in dikkatini tekrar üzerime çekiyor. Beni baştan aşağı süzdükten sonra odaya bir adım atıyor.

Smithler safları sıklaştırır, koruyucu bir halka gibi yatağın etrafını sararlar.

Ağzım açık kalır, çünkü ben hiç... Bana koruma sözü verildiğini biliyorum, ama Sver bir ölüm makinesi. *Hepsi* benim için canlarını feda etmeye hazır olamazlar.

Triston öne adım attığı anda ayaklarımın ucuyla kenardan aşağı inerim. "Elbette bir çözüm bulabiliriz," der Sver'e, en parlak CEO sesini takınarak.

Sver öne atılır ve Triston'ı o kadar güçlü iter ki Triston uzak duvara çarpar. Triston'ın daha önce dövuştüğünü görmüştüm, kendini savunur, bu yüzden başımızın belada olduğunu biliyorum.

Bir çığlık attım, bandajlı ellerim yüzüme uçtu.

Dimitri ve diğer Smith'ler ileri atılırken, Ryker dönüp beni kollarına alır. "Sorun yok bebeğim, sana zarar vermesine izin vermeyeceğim

."

"Ryker?" diye bağırırım, acıya rağmen kollarımı boynuna dolayarak. "Kardeşlerin..."

"Kendilerini koruyabilirler." Durur ve bir çıkış yolu ararken, Sver Killian'ın çenesine bir yumruk indirir ve Killian yere yığılır.

"Balkon," diye fısıldarım. "Aşağı indim."

"Tanrım," diye mırıldanır, ama kapıya doğru yönelir. Killian kendini toparlayıp Sver'e saldırarak onu yatak odasından koridora ittiğinde, yüzümü boynuna gömerim.

Sver'in kükremesini duyuyorum. Momentumu değiştirmesi gerekiyor, hem o hem de Killian odaya geri düşüyorlar.

Ryker'ın omzunun üzerinden, Gris ve Dimitri'nin Sver'in sırtına atladığını izliyorum.

Ama Sver ayağa kalkar, belinden iki tabanca çıkarır, Ryker'ın sırtına nişan alır ve Gris kolunu yukarı doğru çeker, mermi başımızın üstünden vızıldayarak geçer.

Çığlık atıyorum, ama Ryker beni daha sıkı sarıyor. "Sorun yok, bebeğim." "Neredeyse seni vuracaktı."

"Eğer vurursa, sen devam et, tamam mı? Arkana bakma, sadece git." "Ryker?" Bu sözler göğsümün derinliklerinde bir şeyi yerinden oynatıyor.

Beni korumak için öleceğini mi söylüyor? "Beni bırakamazsın."

Sver, kollarını tutan ve onu yere iten adamların yığınının kaçmaya çalışsa da, Ryker parmağını kilit paneline bastırır.

Kapı açılır ve Ryker onu iterek açar. "Asla. Sana söyledim. Ben ömür boyu seninim. Ne olursa olsun. Hayatım senin." Kalbim göğsümde çarparak onun profiline bakarken, göğsümde bir hıçkırık yükselir.

Sonra Sver kükrerken, Killian ve Rush'ı iterek balkona çıkar.

Ryker kapıyı kapatır ve kilit yerine oturur.

Sver cama saldırır, ona vurur, diğer adamlar ona koşar ve onu kapıya sıkıştırır.

"Bu kurşun geçirmez, bebeğim," diyor Ryker, alnıma bir öpücük kondururken. "Artık bize zarar veremez."

Ağırlığımı değiştirerek beni dik konuma getirir.

"Bacaklarını belime dolan. Gerisini ben hallederim."

"Ama..." Dediğini yaparım. "Kardeşlerin."

"Sorun olmaz. Hatta gittiğime sevinebilirler. Onlar da senin kadar bana kızgınlar."

"Ben..." Ryker bacağını parmaklığın üzerinden atarken ben de konuşmaya başladım. "Seni sevdim. Sana her şeyi vermek istedim."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Tüm kalbimle."

Ryker diğer bacağını da parmaklığın üzerine atarken Sver cama vurur. Bu seferki yükseklik daha da fazla ve gün ışığı, düşersek yere ne kadar uzak olduğumuzu ortaya koyuyor. Gözlerimi kapatırım. "Öyle söyleme."

"Bütün paramı alabilirsin. Bütün malımı. Söylediğimde ciddiydim. Seni tanımadan önce anlamıyordum, Sasha. Kendimi herkesten kapatmışım."

Boğazıma bir yumru oturur. Bana sevmeyi öğrettiğini mi söylüyor gerçekten?

Sonra çenemi kaldırıp dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Boğulan bir adam gibi bana karşılık verdi.

"Hâlâ çok kızgınım, ama ölürsek diye." Ama sözler boğazımda takılır ve yumuşadığımı anlarım.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Uykumda bile bu balkonlardan aşağı inebilirim. Sen de tûy kadar hafifsin."

Sonra kendini aşağı indirir.

"Hayır," Sver camı yumrukluyor, diğer adamlar onu geri çekiyor. "Kızımı istiyorum. Kızımı verin bana!"

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

RYKER

KIZ kelimesi içimi parçalıyor, ben de korkuluğu bırakıp bir kolumu Sasha'nın beline doluyorum.

O da duyuyor, geniş gözleri benimkilere doğru kalkıyor, ağzı küçük bir O şekli alıyor. Sormuyorum, belini tekrar bırakıyorum ve sonra bacağımı korkuluğun üzerine geri atıyorum.

Yatak odamızda sessizlik hakim.

Sver ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, iki tabancayı iterek Killian ve Gris'e doğru kaydırıyor.

İkisi de tabancaları alır, Killian hemen namluyu kontrol eder ve sonra tabancayı Sver'in kafasına doğrultur.

Gris de aynısını yapar.

"Başka silahı var mı kontrol et," diye emrediyor Killian, Dimitri onu ararken ben Sasha'yı tutuyorum ve izliyorum.

Olanları göremiyor, ama görmesine de gerek yok. Zaten kollarımda titriyor. "Ellerin, aşkım," diye hatırlatıyorum ona. "Yaraları tahriş etmemek için ellerini içeri çek."

"Aklında olan bu mu?" diye homurdanıyor, ama yine de dediğimi yapıyor.

Şakaklarını öpüyorum, daha fazlasını duyabilmeyi diliyorum, ama cam en yüksek sesleri bile engelliyor.

"Güvenliğin ve bakımın hakkında. Emin olabilirsin."

Kafasını sallar, yüzünü omzuma sürter. Bir an kendimden şüphe duyarım. Şu anda yerde yatıyor olabilirdim.

Sver yerde yatıyor, ayakları ve kolları genişçe açılmış. Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

Camın önüne yaklaşıp, kardeşlerime bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini onaylamalarını bekliyorum. Biz her zaman bir takım olduk.

Bunu unutmamalıyım.

Killian bana kısa bir bakış attıktan sonra emir verircesine bağırır: "Onu kapıdan uzaklaştırın."

Rush ve Triston birer bacağını tutup onu banyoya doğru çekerler. O direnmez.

Parmağımı tuşa koyup kapının kilidini açtım.

İçeri girdiğimde, Sver'in gevşediğini, omuzlarının yere çöktüğünü görüyorum. "Teşekkür ederim," diyor kalın Rus aksanıyla.

Sasha bir bacağını belimden çözer, sonra diğerini. Ona izin veriyorum, ama kendi başına ayakta durmasına izin verme niyetim yok.

Bugün bir insanı yıkabilecek bir gün ve onun hem fiziksel hem de duygusal desteğime ihtiyacı var.

Bu yüzden kollarımı beline doladım, vücudu bana yaslandı.

"Ne demek 'ben senin kızınım'?" Sesi yumuşak, sessiz, ama odanın sessizliğinde yankılanıyor.

Sver başını kaldırır. "Anlamaya çalış..."

Kollarımda sarsılır. "Neyi anlamaya?"

"Anneni seviyordum. Ve Ivan ona en acımasız davranan kişiydi."

Titriyor.

"Beni tuzağa düşürdü. Seni ve Katarina'yı hayatta tutmak karşılığında beni onun celladı yaptı."

"En sevdiği numara," diye alaycı bir şekilde gülümsedi Dimitri. "Bir kadını sevmeyi her zaman bir zayıflık olarak görürdü, asla bir güç olarak değil."

Sver'in elleri yumruk haline geldi. "Gerçeği öğrenmek üzere."

Bu sözler, beni Sasha'yı daha sıkı tutmaya iten uğursuz bir tehdit gibi yankılanıyor. Sver'in Dimitri'nin babasına karşı çıkmaya istekli olduğuna inanmak istesem de, buna güvenemem. Eğer bunu yaparsam, riske atacağım şey Sasha'nın hayatı olur. "Seni öldürmek zorunda kalacağımızı anla."

Sasha nefesini tutar, eli göğsüme dokunur.

Onun parmaklarını kendi parmaklarımla kapattım. "Kendine zarar vereceksin."

Ama Sasha kollarımdan kayarak yere oturur. "Yorgunum," diye mırıldanır, ayaklarımın arasına otururken. "Kurban olmaktan yorgunum."

Ama aynı zamanda, sadece yorgunum." Öne eğilir, Sver'in gözlerine bakar. "Beni öldürmek için buradaysan, yap gitsin, bitti."

Eğilip onu tekrar kaldırıyorum, çünkü siktir et. Dimitri'nin Sasha'nın kırılgan olduğu konusunda yaptığı uyarıyı hatırlıyorum. Onu uçurumun kenarına ittiğimi biliyorum ve bu benim suçum. Cehennemde yanmaya hazırım.

Ama başka kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. "Burada ölecek biri varsa, o da benim," diye dişlerimi sıkarak onu kapıya taşıırken söylüyorum. "Sen dahil, kimse sana bir daha zarar vermeyecek."

"Bekle," diye seslendi Sver. "Gitme."

Durmadım, ama Sasha yine kollarımdan kurtulmaya çalışmaya başladı. Fiziksel olarak onu tutacak kadar güçlüyüm. Ama duygusal olarak, beni bir aslandan sokak kedisine dönüştürdü. Onu tutmaya çalışıyorum. "Hayır, tatlım. Ona güvenme."

"Güven konusunda dersimi aldım," diye karşılık verir ve onu yere indirirken yüzümü buruştururum.

Ayakları çıplak, giysileri hala kanla kaplı, ipeksi kahverengi saçları sırtında sallanırken, Sver'in yerde yattığı yere doğru yürüyor. Ben de onu takip ediyorum, bir adım bile geride kalmadan.

Sver ona, sonra bana bakar ve neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallar. Bu ne anlama geliyor?

Sasha onun önüne çapraz bacaklı oturur. "O beni hiç sevmedi."

"Hayır," Sver başını sallar.

"Sevilemez biri olduğumu düşünüyordum."

"Sevilemez değilsin." Ben onun hemen arkasında çömelirken, o tekrar bana bakar

, harekete geçmeye hazır bir şekilde çömelmişken bana bakar. "O senin baban değil. Bu yüzden seni sevmedi, ayrıca," Sver başka yere bakar, "sen benim gibisin."

"Nasıl yani?"

"Biz... biz duygularımızı diğer insanlar gibi göstermiyoruz. Onları hissediyoruz, hepsini hissediyoruz, sadece..."

Sasha'nın cam kapılara bakarken keskin bir nefes aldığını duyuyorum. Profili görünüyor ve gözlerindeki yaşları fark ediyorum. "Neden buradasın?"

"Seni korumak için Rusya'da kaldım, o Bratva pisliğiyle kaldım. Dimitri seni kaçırdıktan sonra, Ivan'ın dönmesini beklemedim bile, seni bulmak için buraya geldim."

Yavaşça elini uzattı ve Killian silahını doğrulttu.

Ama Sasha bandajlı parmaklarını uzatır. "Seninle gelemem.

Benim yerim burada, kocamın yanında."

"Biliyorum," diye cevaplar. "Zaten benimle gelemezdin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ivan'ı bulup bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmeye," Sver elini bırakır. "Ama önce ellerine ne olduğunu bilmem gerek."

"Kırık ayna," diye cevaplar. "İlk kavgamızı ettik ve ben çok kızgındım."

"Annen gibi öfkeli," diye gülümser.

Onun bu şekilde anlatması içimdeki bir şeyi rahatlatıyor.

Sanki bu normalmiş gibi, sanki hâlâ bir çiftmişiz gibi.

"Umarım öyledir," diye başını sallayarak cevaplar. "Annem gibi olduğumu umuyorum. Ama aynı zamanda, söylediğin gibi bunu bitirmeni umuyorum."

"Öyle yapacağım. Sana söz veriyorum, Sasha. Asla gerçek bir baba olmadığımı biliyorum, ama bunu sana vereceğim." Sonra bana dönüp bakar. "Ama önce bir şeye ihtiyacım var."

Beklerken tek kelime etmiyorum. Sasha'yı nazikçe kendime doğru çekiyorum, onu Sver'den birkaç adım uzaklaştırıyorum.

O yukarı doğru itti ve Killian ayağıyla onu tekrar aşağı bastırdı. "Ne istiyorsun?" diye sordu Dimitri.

"Bilmek nerede biliyorum bulabileceğimi bulabileceğimi Katarina'yı Sver direnmiyor direnmiyor. "Çünkü o neredeyse, Ivan'ı da orada bulacağız."

Siktir.

Tüm gözler bana çevrilir.

Sver'in burun delikleri genişler, gözleri kısılr, beni inceler. Ani bir hareketle Killian'a doğru yuvarlanır ve kardeşimin bacaklarını altından çeker.

"Siktir!" Killian düşerken bağırır ve silah ateş alır. Düşünmeden Sasha'nın üzerine atlarım ve herkes siper almaya çalışırken onu vücudumun altına alırım.

Sver açık balkon kapısından atlar ve yan tarafa dalar.

"Ne oluyor lan?" Triston öfkeyle bağırır. Sonra biraz sakinleşir.
"Kimse vuruldu mu?"

"Birisi vuruldu," Killian yerden tükürür. "Sver.
Herkes ayağa kalksın, takip edilecek bir kan izi olacak."

Kardeşıme bakıyorum, o da onaylayarak başını sallıyor. Ben hariç herkes. Çünkü benim yerim Sasha'nın yanında.
Her zaman. Sonsuza kadar.

EPILOG

364 GÜN SONRA...

"YAKINDA AYRILMAM GEREKİYOR," Ryker otel odasındaki yatakta uzanırken beni öper. Ava benimle kalmaya geliyor, ama gece yarısına kadar gelmeyecek.

Saat 11:54, yani Ryker'la beş dakika daha birlikte olacağım. "Biz zaten evliyiz. Gitmene gerek yok."

O gülüyor. "Ama karar verdik, hatırladın mı? Bu sefer kurallara uyacağız."

Ciddi. Birlikte alışverişe gittik ve benim bebek karnımı tamamen gizleyen, muhteşem bir imparatorluk beline sahip gelinlik aldık.

Çünkü evet... birkaç ay süren öfkemi atlattıktan sonra. Ve bana ADHD, sosyal anksiyete ve yüksek işlevli otizm teşhisi koyan bir terapistle gitmeye başladım, kendimle nasıl mutlu olabileceğimi gerçekten çok düşündüm.

Ve fark ettim ki, Ryker beni hem zorlamış hem de sevmiş olmasaydı, bu noktaya gelmem çok daha uzun sürerdi.

Ve o beni gerçekten seviyor. Üç kumarhaneyi birlikte işletmeye başladık, ancak ben onları Smith markası altında toplamaya karar verdim. Muhasebe işlerini yapmayı seviyorum. Bana bir amaç ve kontrol sağlıyor.

Ama personeli yönetmek ya da önemli iş kararları almak istemiyorum. Kardeşleriyle birleşmek, yenileme çalışmaları için çok daha fazla fonumuz olduğu anlamına geliyor.

Ve sevdiğim büyük bir ailem var. Kayınbiraderlerim, hiç sahip olmadığım en iyi arkadaşlarımdır ve kayınbiraderlerim...

Hayatımda, ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir varlıktırlar. Fazla söze gerek yok, ben biliyorum. Beni destekliyorlar.

Ve kocama gelince, "Zaten senin bebeğine hamileyim. Bir gece ayrı kalmak gerçekten gerekli mi?"

Kalçalarımı kendine sıkıca çekiyor, küçük bebek karnım onun karnına baskı yapıyor. Yaklaşık dört aylık hamileyim ve karnım yeni görünmeye başladı. "Kötü şans yok, bebeğim."

"Gerçek bebek geldiğinde bana bebeğim demeyi bırakman gerekebilir," diyorum öpüşmelerin arasında.

"Asla." Ve sonra küçük öpücüklerimiz tam bir sevişme seansına dönüşüyor.

Bu sefer Hawaii'de bir destinasyon düğünü yapmaya karar verdik. Ryker beni sırt üstü çevirip üstüme çıkarken, okyanusun kıyıya vuran dalgalarının sesini duyabiliyorum.

Bacaklarım onun bacaklarına dolanırken, dizleri ve kollarının üzerinde ağırlığını dengelemeye dikkat ediyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, bacaklarımın arasındaki ağrı tanıdık bir ihtiyaçla zonkluyor. O bana dokunmaya başladığında kendimi tutamıyorum.

"Sen her zaman benim bebeğimsin," diyor dudaklarıma. "Ve ben her zaman sana bakacağım."

Geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Kal. Sensiz olmak istemiyorum."

Gözlerinde tereddüt görüyorum. Cazibe.

İlişkimizi askıya aldığımız süre boyunca, ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı. Bana baskı yapmadı, benden hiçbir şey istemedi.

Ve bu düğünü ilkinden tamamen farklı hale getirmek için elinden gelen her şeyi yaptığı için ona gerçekten minnettarım.

Elbise, ortam, çiçekler... Hepsi beni özel hissettirmek için tasarlanmış. Sevgisini göstermek için.

Ama ben zaten öyle hissediyorum. Kendim ve kocam hakkındaki şüphelerim yok oldu, geriye sadece biz kaldık.

Kapı çalındı. Ava. Nedimem.

Ve yeğenim Anna, o benim çiçek kızım, ama elbisesi Ava'nınkine uymuyor, benimkine uyuyor.

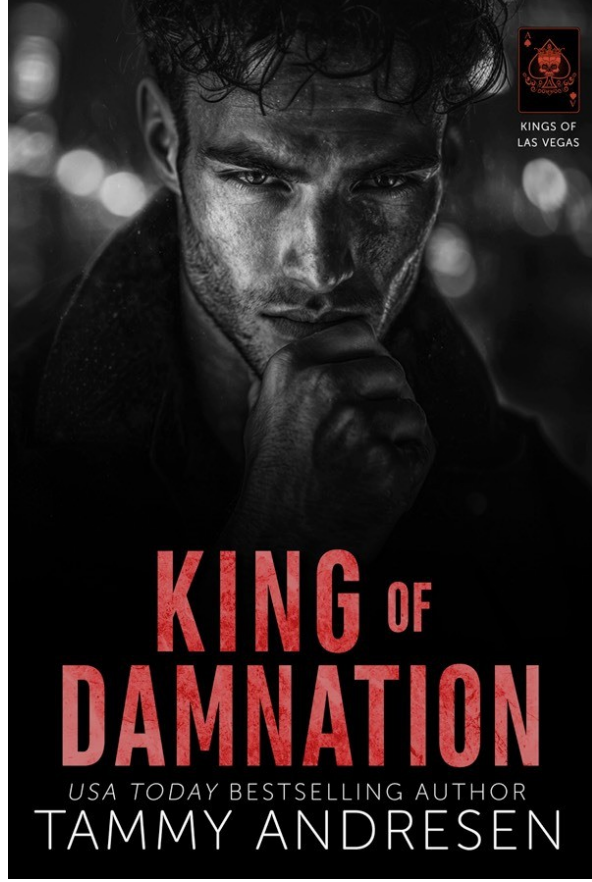
Ryker yataktan kalkarken, "Ona Dimitri'ye geri dönmesini söyle," diyorum.

"Eğer istediğın buysa," diyor kötücül bir gülümsemeyle. "Ben kimim ki hayır diyeyim?"

Ben de gülümsüyorum. Benim yerim kocamın kollarında. Bu gece ve her gece. Hayatımızın geri kalanında. Mutlu mesut, sonsuza dek.

King of Damnation'ın ön izlemesini görmek için [OKUMAYA DEVAM ET!](#)

KING OF DAMNATION

İki kardeş arasında sıkışıp kalmış—
Biri kötü, diğeri ise tam bir şeytan.

Görücü usulü evlilikten kaçmak zor bir iştir.

Ama beni hapisanede tutan Bratva babam varken, denemem gerektiğini biliyorum.

Kendimi izlenemez hale getirmek için, düğün sabahı özel bir jete gizlice biniyorum.

Bu benim ilk hatamdı.

Meğer jet, Grandmont Dükü'ne aitmiş.

Gizemli olduğu kadar güçlü olan Win, beni korkutabilen tek erkek olabilir.

Ama işler daha da kötüye gidiyor.

O benim eski damadımın kardeşi.

Ve tüm Vegas beni ararken, Win benim kaderimi kocaman ellerinde tutuyor.

Kötü, değil mi? Henüz bitmedi.

Çünkü ben ben son burada burada kaza buraya
Ben bir şeyden bir şeyden kaçmıyordum.

Aslında, Win'in bekleyen ağına doğru yürüdüm.

Babamla bir hesabı var. Peki ya ben?

Ben onun yemiyim.

Ama benim de kendi planım var ve BENİM GEÇMİŞİM ile ONUN ARZUSU çarpıştığında...

Vegas'ın tamamı yanabilir.

OKUYUCULARA NOT:

"Kings of Las Vegas" serisini okuyanlar için, *King of Corruption* ile *King of Damnation* arasında zaman çakışması vardır. Katarina ve Sasha'nın hikayeleri aynı anda başlar. Diğer kitapları okumadan *King of Damnation'ı* yeni eline alanlar, hoş geldiniz! *King of Damnation* tek başına okunabilir. Ancak diğer kitapları da okumaktan çekinmeyin. "Kings of Las Vegas" lezzetli zevkler vaat eden karanlık ve kirli bir dünyadır.

PROLOG

Katarina

"Anlaştık mı?" Nişanlım, ayaklarını genişçe açarak önümde dururken, karanlık, ruhsuz gözleri benimkilere dik dik bakıyor. Bir kadın için uzun boyluyum, ama o benden çok daha uzun.

Bu beni korkutmuyor. Hayatım boyunca onun gibi erkekler tanıdım. Hayvanlar. Suçlular. Katliam ve fırsatçı canavarlar.

Cehennem. En kötülerinin en kötüsü tarafından yetiştirildim. Rusya'nın en büyük Bratva ailelerinden birinin reisi olan babam, bunun avantajlı olacağını düşünürse boğazımı keserdi.

Bunun yerine, beni bu pislığe sattı.

Dairemin alt katında bulunan toplantı odasına bakınıyorum. Teknik olarak bu da bir daire, ama oturma odası mobilyaları yerine, odada büyük bir konferans masası ve ofis koltukları var.

Mutfakta, alanı dolduran modern ada etrafında duruyoruz.

"Şartları bir kez daha gözden geçir," diyorum, sol elimdeki tırnak etlerini incelerken, onun yüzüğü bana parıldıyor.

Her baktığımda tiksinti ile burun kıvrıyorum. Ama bu dürtüyü görmezden gelip, onun sözlerine odaklanıyorum.

Onları duymadığımdan ya da ilk söylediğinde anlamadığımdan değil. Onu sınıyorum. Tekrarlar sırasında, insanlar genellikle ayrıntılara girip açıklarken ek bilgiler verirler.

Ve motivasyonlarını daha fazla ortaya çıkarırlar.

Burnundan uzun bir nefes verir, burun delikleri genişler.

Ryker Smith, bazı kardeşleri gibi klasik anlamda yakışıklı değil.

O, gerçekte olduğu gibi bir avcı gibi görünüyor. "Sana söylediğim gibi. Bana kumarhaneni bir milyon dolara satarsın..."

"Kumarhanem olduğuna emin misin?" Kirli paralarını aklamak için kullandığı kumarhaneyi benim adıma kaydettirmek babama kalmış. O tüm faydaları elde ederken, hükümet bunu fark ederse sonuçlarına ben katlanırım.

"Eminim."

"Karşılığında seninle evlenmek zorunda kalmayacağım, değil mi?" Kafamı eğip dikkatle dinliyorum.

"Doğru." Arkalarına yaslanarak rahat bir görünüm sergiliyor, ama gerginliği dalgalar halinde yayılıyor.

Benim için bu bir kazan-kazan durumu. Babamın kurduğu bir başka kafes olan görücü usulü evlilikten kurtuluyorum ve yeni bir hayata başlamamı sağlayacak parayı alıyorum.

Kumarhanenin bir milyondan çok daha değerli olduğunu biliyorum. Aptal değilim. Ama umurumda değil. Beş dakika öncesine kadar varlığından bile haberdar değildim. Sanki yerde para bulmuşum gibi.

Ve bu mülkü Ryker'a satarak babamı mahvedeceğim. Bu, hayattaki tek amacım. Ve bu satış sadece başlangıç olacak.

"Peki ya kardeşimle yaptığın anlaşma ne olacak? Beni babamdan korumak karşılığında ayrı bir kumarhane satıldığı anlaşma?"

O yüzünü buruşturur. Çok ince bir tepki ama yine de oradadır ve ben bu tepkiyi elde ettiğim için biraz zafer kazanmış gibi şarkı söylerim. Az önce bir şey ele verdi...

"Ee?" diye ısrar ediyorum, önemli bir bilgi almak üzere olduğumu bilerek.

"Anlaşma devredilecek..." Durur, dudakları acı bir ifadeye bürünür.

"Nereye?" Ama kalbim birkaç vuruş hızlanır. Çünkü ben zaten biliyorum.

"Kız kardeşine, Sasha'ya," diye cevaplar, gözlerini kaçırarak.

"Dalga geçiyorsun." Dikleşiyorum, iki duygu hakimiyet için savaşıırken ellerim yumruk oluyor.

İlki, gezegendeki neredeyse herkesin Sasha'yı tercih edilen kız kardeş olarak gördüğü gerçeği. Zekası parlaklık derecesinde, itaatkar, daha uysal.

Babam, sadece küstahlığım yüzünden beni en az iki kat daha fazla dövdü.

Ama diğer yarısı, Sasha'nın aynı nedenlerden dolayı daha kırılgan olduğunu ve onu bu vahşinin eline bırakacağımı anlıyor.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sence ben onunla ömür boyu evli kalmak mı istiyorum? Bu, hem bana hem de ona fayda sağlayan kısa vadeli bir anlaşma. O benim korumamı alıyor, ben de bir kumarhane. Sonra istediği yere gidebilir, istediği şeyi yapabilir."

Sözleri mantıklı geliyor ve omuzlarım gevşiyor ama kalp atışlarım yavaşlamıyor. Muhtemelen Ryker'in nazik biri olduğunu ve istediğini elde etmek için kendisine uygun olan her şeyi söyleyeceğini bildiğim içindir.

"Sasha isterse evliliği bitirmesine izin vereceğine söz veriyor musun?" Yüzüğü tutan elim sıkışır.

"Söz veriyorum, ama bir şartla." Bakışları benimkinden ayrılmıyor. "Baban etkisiz hale getirilene veya ölene kadar benimle kalacak. O bir tehdit olduğu sürece, onu korumak benim görevim."

Çenemi sallıyorum çünkü bu aslında mükemmel bir fırsat. Babamın hayatını bir şekilde sonlandırmak niyetindeyim. Benim hareket özgürlüğüm varken Sasha'nın iyi bakıldığından emin olabilirsem, ikimiz de kazanırız. "Kabul ediyorum."

"Mükemmel." Nadiren gördüğüm bir gülümsemeye sert yüz hatlarını biraz yumuşatıyor. "Yarın, ikinci arabaya tek başına bindiğinden emin ol."

Ağzım aşağı doğru kıvrılır. İşte burada büyük bir risk alıyorum. Yalnız başıma, hiçbir korumam olmayacak. Ryker beni ormana götürüp, kimse farkına varmadan öldürebilir. "Araba beni nereye götürecekt?"

"Havaalanına."

Kaşlarım çatıldı. Babam sayesinde iki tane sahte pasaportum var. Ama birini kullanırsam, gerçekten saklanmam gereken tek kişi olan babamın izini sürmesi kaçınılmaz. "Nereye gideceğim?"

"İngiltere," diye omuz silkiyor. "Oradan, mümkün olduğunca sessizce seyahat etmeni tavsiye ederim. Ama tanıdığım biri özel jeti var ve yarın öğlen Vegas'tan ayrılacak. Uçuşta saklanmana yardım etmesi için personelden birini ayarladım."

"Uçağın sıcaklık kontrollü olmayan bir bölümünde mi olacağım?"

"Çok titizsin, bunu kabul ediyorum," diyor Ryker, kıllı kaşlarından birini kaldırarak. "Ama hayır. Kullanılmayan bir yatak odasında olacaksın."

"Yatak odası mı?" Babamın bile o kadar parası yok. Omuz

silkiyor. "Başarılı bir iş adamı."

"Peki paramı ne zaman alacağım?"

Mutfak tezgahının üzerinde, kahve makinesinin yanında duran çantayı işaret eder. "Şimdi." Sonra çantanın altından bir manila klasör çıkarır. "Ya da en azından, sözleşmeleri imzaladıktan hemen sonra."

Elimi uzattım, ondan klasörü alıp açarken yüzüğüm ışığı yakaladı ve belgeleri inceledim.

Avukat değilim, ama belgeler oldukça anlaşılır.

Bir an düşünürken ağzımın bir tarafı aşağı doğru kıvrılıyor.

Hiçbirinden hoşnut değilim.

Ama yine de, imkansızı başaracaksam, ilk ihtiyacım olan şey özgürlük. Bu kadar basit.

Derin bir nefes alıp, tezgahın üzerine bıraktığı kalemi alıp X'in yanına adımı yazdım.

Sessizce bana çantayı uzattı. "Sasha'nın elbiseni alması gerekecek. Diğer arabada olduğundan emin ol."

Bu sözler midemi bulandırdı. Kendim için aldığım elbise, kız kardeşim için değildi.

Her açıdan minyon bir kız ve elbise ona bol gelecek. "Kendi seçtiği bir elbise giymeli."

"Bunun için zaman yok," diye başını sallayarak cevap veriyor. Ama sesinin gerginliğini duyuyorum ve bunun zamanla ilgili olmadığını biliyorum.

"Benden başka bu değişikliği bilen var mı?" diye soruyorum, planının bazı kısımlarının onun gösterdiği kadar iyi niyetli olmadığını bildiğimden.

Öncelikle, bu değişikliği benim iyiliğim için yapmadığından eminim. Ve onun sadece Las Vegas'ta ucuz bir gayrimenkul fırsatı gördüğüne inanmak istiyorum, ama neden kardeşlerinden hiçbiri burada değil?

"Seni ilgilendirmez," diye cevaplıyor ve sözleşmeyi önümden alıp tezgahın öbür tarafına kaydırarak oraya koyuyor. "Ben

Kız kardeşinin güvenliği konusunda sözümü tutacağım. Baban ona dokunmayacak.

"Peki onu senden kim koruyacak?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak.

"Ben kadınlara zarar veren türden bir adam değilim," diyor, dudaklarını tiksintiyle kıvrarak.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onlar zor durumda olduklarında onlardan yararlanıyor musun?" Gözlerimi yavaşça indirip sözleşmeye bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum.

Yüzünün gerildiğini görüyorum ve ona bir darbe indirdiğimi anlıyorum. Babamın onuruna, bu tür sözlerim için bana tokat atardı, ama o sadece klasörü kolunun altına sıkıştırıp bana çantayı uzatıyor. "Seni dairenize kadar geçireceğim."

Bununla, tüm güvenlik önlemlerini geçmemi sağlayacağını kastediyor. Tüm güvenlik görevlileri ve kilitlerin babamı dışarıda tutmak için olduğunu söylüyorlar.

Ama Sasha ve ben, bunların bizi içeride tutmak için de olduğunu düşünüyoruz. Sadece, ben bir çıkış yolu buldum. Ve Sasha...

Göğsüm sıkışıyor. Kız kardeşim kapana kısılmış durumda. Ama yine de, dediğim gibi, o daha kırılgan. Belki de tam da olması gereken yer burasıdır.

Ya da belki de sadece kendimi daha iyi hissetmek için böyle düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ona en iyi kardeş olamadım. Ama hayatımdaki tüm insanlar arasında, beni asla kazıklamaya çalışmayan tek kişi o.

Bu da demek oluyor ki, yarın kurtulursam, ona borçluyum...

Ve babamızı enkaz ve küle çevirerek ikimizin de geleceğini güvence altına alarak bu borcumu ödeyeceğim.

İntikam, kızgın bir tabakta servis etmek istediğim bir yemektir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Katarina

Siyah sedan, terminal önünde değil, pistin üzerinde durur. Önümüzde orta büyüklükte bir özel jet durmaktadır. Daha önce özel jetle seyahat etmiştim. Genellikle küçüktürler ve bazen uyuşturucu ile doludurlar.

Ama bu...

Bu, sadece gerçek zenginlerin satın alabileceği türden bir uçak.

Pencereden daha iyi görebilmek için arkaya doğru eğilirken gergin bir nefes veriyorum. "Siktir."

Sürücü dikiz aynasından bana ters ters bakar. "Burada ineceksin."

Arabaya bindiğimden beri bana tek kelime bile etmedi.

Kardeşim bizi apartmandan kiliseye götürmesi için bu hizmeti tutmuştu. Bu da benim kontrol edildiğimi bildiğim bir başka yoldu.

Bu da arabaya binip uzaklaşmamı kolaylaştırdı. İşleri zorlaştıran ise Sasha'ydı.

Odasından, ona mükemmel uyan, saçları geriye doğru toplanmış, muhteşem görünen güzel bir nedime elbisesi ile çıkmıştı. Gözlerimin içine bakarak, her özelliğinde endişeyle, nasıl olduğumu sordu.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Sen kendine iyi bak, küçük kardeşim."

"Ben mi? Ben senin için endişeleniyorum." Sasha her zaman samimidir. Duygularını ve düşüncelerini ifade etme şekli neredeyse çocukça bir dürüstlüktür.

Onu neyle baş başa bırakacağımı bilmek beni paramparça etti. O vahşi adamla evlilik.

Midem bulanıyor ve gözlerimi kapatıp, mide bulantısını yatıştırmaya çalışıyorum. Bunu kendim için yapıyorum, ama onun için de yapıyorum.

İkimizi de özgürleştireceğim.

"Çık dışarı," diye dışlarını sıkarak, "Kendi uçağımı yakalamam lazım."

Eminim öyledir. Kardeşimi, yüksek rütbeli bir Bratva üyesini ihanet ettiyse, ortadan kaybolmayı planlıyordur.

Ryker'ın ona ihanet için ne kadar ödediğini merak ediyorum. Önemli değil. "Bavulumu istiyorum."

Bagajda valizim varken arabadan inmeyecek kadar akıllıyım. Sasha, zeki kız olduğu için, düğünümde valizle gelmemin tuhaflığını fark etti. Ben de durumu geçiştirdim. "Bu daireye bir daha asla dönmeyeceğim." Orası benim için bir hapishaneydi.

Ama daha önemli nedeni, valizin içinde artık paramın olması, babamı parça parça yok ederken yaşamak için ihtiyacım olan paramın olmasıydı.

Bu yüzden arabadan inmiyorum, böylece babam valizimle birlikte arabayı sürmeye devam edebilir.

"Ben açarım," diye cevapladı, kaşlarını daha da çatarak.

"Çıkarabilir misin? Ağır."

Kaşlarını çatması tam bir somurtmaya dönüştü. Ama arabanın motoru çalışır haldeyken kapısını açtı ve arabanın arkasına doğru yürüdü.

Ben de arabadan iniyorum, ellerimi taytımın üzerinde gezdirerek arabanın arkasına doğru ilerliyorum.

Bavulu bana doğru itti, ben düşmeden yakaladığımda bavul ayaklarımdan sekti. "Hiçbir şey için teşekkürler."

"Seni arabayla getirdiğim için rica ederim," diye homurdanarak arkasını dönüyor, arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna tırmanıyor. Araba kalkıyor ve beni asfaltta yalnız bırakıyor.

Bir an orada duruyorum. Uçağa binmeli miyim? Ne yapmalıyım?

O sırada, jet uçağının kapısında, şık üniforması mükemmel bir şekilde ütülenmiş bir hostes belirir. "Hey." Bana eliyle gelmemi işaret eder.

Bavulu merdivenlerin altına yuvarlarım ve sonra bir adım bir adım yukarı çıkmaya başlarım. Merdivenlerin ortasında benimle buluşur. "Ben alayım."

Ona vermekten neredeyse nefret ediyorum. Ama teslim etmemek şüphe uyandırır. Öte yandan, Ryker ile işbirliği içindeyse, belki de

bavulumda ne olduğunu zaten biliyordur.

Her iki durumda da riskli bir durum ve yarım saniyelik bir tereddütten sonra, valizi kaldırıp nefesimi vererek ona valizi veriyorum.

Dönüp valizi uçağın girişine doğru taşıdı. "Düğün hediyelerini buraya mı saklıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. Bu adam düğünümü kaçırdığımı mı biliyor?

Ryker ona ne kadarını anlattı? "Evet. Öyle bir şey."

Bu bir nevi anti-düğün hediyesi. Bir adam benimle evlenmem için bana bir milyon dolar ödeyecek kadar sevimsiz biri miyim?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Birincisi, bunun önemi yok. İkincisi, bu doğru değil. O parayla bir kumarhane satın aldı.

Hâlâ Ryker'ın aptal yüzüğünü takıyorum. Yüzük olmadan arabaya binip düğünüme gitseydim ailem garip bulurdu.

Kayınbiraderim Ava, bunun iki karatlık bir elmas olduğunu söyledi. Değeri ne olursa olsun, benim için bir önemi yok.

Onu takip ederek uçağa biniyorum. "Güzel uçak," diyorum, lüks iç mekanı inceleyerek.

"Bu bir Gulf Stream 500," diyor gülümseyerek. "Çalıştığım aile, Avrupa ile Vegas arasında gidip gelmek için bunu kullanıyor."

"Bu senin tam zamanlı işin mi?" diye soruyorum, ona en çekici gülümsememi göstererek. Bu, arkadaş olmak isteyeceğim bir adam. Bu jete tekrar binmem gerekebilir.

Sasha, kimseye benzemeyen bir şekilde tatlı ve masum davranır. Rol yapmıyor. Bu onun doğal hali. Ama ben yumuşak ve tatlı davranmakta hiç iyi olmadım.

Ben daha çok "bana bulaşırsan gözlerini oyarım" türünde bir kızım. Hayatta kalırım. Savaşırım. Beni daha güçlü kılan şeyleri kabul ederim.

Tamam, bu cümleyi çaldığımı biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, ben böyle hissediyorum. Kötü şeyleri kendimden uzaklaştırıyorum ve nefretimi sadece beni daha da dayanıklı hale getirmek için kullanıyorum.

Yani yumuşak ve tatlı olamıyorum. Ve bir kafese kapatıldığım için, genel olarak seks konusunda çok fazla deneyimim yok. Ama bir söz veren bir gülümseme atmayı biliyorum.

Bu tür bir gülümsemeyle birden fazla gardiyanın kuralı çiğnemesini sağladım.

Uçuş görevlisi bana aptalca bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Oldukça sevimli, bunu kabul etmeliyim. "Evet," diyor omuz silkerek. "En iyi iş."

"Oh, ne güzel. Belki bana kariyer tavsiyesi verebilirsin. Böyle bir işe ihtiyacım var." Titiz yolcu kayıtları olmayan uçaklarla Avrupa'nın dört bir yanını dolaşmak tam da ihtiyacım olan şey. Biraz daha para kazanabilir, biraz araştırma yapabilirim. Fikirlerimi nasıl hayata geçirebileceğimi bulabilirim.

Planım mı? Babamın edindiği servetin mümkün olduğunca çoğunu alıp, onun nefret edeceği her şekilde harcamak.

Bu küçük düşürücü mü? Belki.

Bu beni karanlık bir tatminle dolduruyor mu? Kesinlikle.

Valizimi, uçak koltuğu olarak da kullanılan deri kanepenin yanına koyuyor. "Sen gerçekten çok güzelsin, benimki gibi bir iş bulabilirsin."

Gülümsemem kaybolur, ama dilimi ısırmadan önce sözler ağzımdan çıkar. "Bu işi gerçekten güzel olduğun için mi aldın?"

Kahretsin. Bu adamla arkadaş olmaya çalışıyorum. Ama benim tek varlığımın görünüşüm olduğu iddiası içimde bir kavga başlatıyor. Bu aptalca; o beni tanımıyor, bu sadece ilk izlenimi.

Yüzü kızardı. "Hayır. Yani, belki. Özel jet kullanan tüm alfa erkeklerle karşı işe yarayan, tehditkar olmayan sevimli bir yanımla var."

Şimdi, bu sözler dudaklarıma gerçek bir gülümseme kondurdu. Alfa erkekler, eski nişanlımı tanımlamak için mükemmel bir kelime. "Bu çok iyiydi."

"Teşekkürler." Dönerek gülüyor ve bana onu takip etmem için işaret ediyor. "Tuvalet orada, şimdi kullan. Pilot yirmi dakika sonra binecek, uçuş yaklaşık bir saat sonra kalkacak. Ondan sonra yedi saat boyunca uçacağız."

Tuvaletin karşısındaki kapıyı işaret ediyor. "Orada yatacaksın."

Kapıyı açtım. Duvara katlanabilen bir çift kişilik yatak açılmıştı ve odanın çoğunu kaplıyordu. Bu uçak çok büyük değildi, bu yüzden dolapta çömelip kalmayacağım için şanslıydım. "Buraya kimse bakmayacak mı?"

"Hayır. Sahibi çoğunlukla bu uçuşlarda çalışıyor. Dinlenmek isterse kanepeye uzanır. Bu alanı kaldırıp başka bir kanepa eklemeyi düşünüyor, yatak çok az kullanılıyor."

O, valizimi yatağın yanındaki dolaba koyarken ben başımı sallıyorum. Valizimin güvenli bir yerde olduğunu görünce, onun tavsiyesine uyarak

Banyodan çıkarken bana bir şişe su uzattı. "Dediğim gibi, bu gitmek için tek şansın, o yüzden çok fazla içmemeye dikkat et."

Onun elinden şişeyi alırken başımı sallıyorum.

Sonra, küçük dolap gibi odaya kendimi kapatıyorum. İlk işim valizimi kontrol etmek. Tüm paramın ve pasaportlarımın yerinde olduğundan emin olduktan sonra, yatağa uzanıp rahatlıyorum. Dün gece pek uyuyamadım, bu yüzden biraz kestirmek harika olur.

Pilotun içeri girdiğini duyuyorum ve yirmi dakika sonra başka bir adam daha uçağa biniyor, kapılar kapanıyor.

On beş dakika sonra, havalanıyoruz. Uçak pistten ayrılırken derin bir nefes alıyorum. Çünkü uçak havalanırken, özgür olduğumu fark ediyorum.

Vegas'ı terk ettim.

Boktan babamı, alfa erkekle ayarlanmış nişanlılığı, erkeklerin beni kafese koyduğu hayatımı terk ettim.

Artık kendi hayatımı yaşayabilirim.

Gözlerimi kapatıp, geri döndürülmüş uçak havasını derin bir nefesle içime çekiyorum. Sasha olmasaydı, belki de Avrupa'da biraz zaman geçirirdim.

Ama işe gitmem gerekiyor. Şu anda bile, kardeşim Ryker Smith ile evleniyor ve benim ikimizi de özgür kılmaya çalıştığını bilmiyor.

Keşke ona söyleyebilseydim. Ama Sasha sır saklamakta çok kötüdür. Karnımın üstüne dönüp, yumruğumu çenemin altına koyuyorum.

Korkmuş mu?

Onu terk ettiğimi mi düşünüyor? Midem ağrıyor. Sevgimi gösterme konusunda her zaman iyi değilim, ama bu sevmediğim anlamına gelmez. Özellikle ona karşı.

O benim küçük kardeşim ve muhtemelen hayatım boyunca beni mahvetmeye çalışmayan tek kişi.

Bir saat geçer, sonra iki saat geçer, uçuş o kadar sessizdir ki uykuya dalmaya başlarım. Nerede olduğumuzu hiç bilmiyorum ki aniden uçak alçalır, belli ki türbülansa girmiştir. Uçak tekrar sarsıldığında tamamen uyanırım. Yatağın kenarını sıkıca tutarak, uçak içinde bulunduğu hava akımlarıyla titrerken kendimi tutarım.

Başka bir türbülansa giriyoruz. Uçak alçalırken, bir saniye havada kalıyorum ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kapımın dışından uçuş görevlisinin sesini duydum. "Beyefendi, emniyet kemerinizi takmalıyız."

"Sadece biraz türbülans," diye derin bir bariton sesi cevap veriyor, sesinin tonu beni birden oturur pozisyona getiriyor.

Ses çok seksi, ama aynı zamanda tanıdık bir İngiliz aksanı ve ritmiyle, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Tam o sırada uçak tekrar alçaldı, ama bu sefer tutunmadım. Havada uçtum ve katlanabilir yatak ile duvar arasındaki küçük boşluğa düştüm, tüm havayı ciğerlerimden boşaltacak kadar şiddetli bir şekilde yere çarptım.

Odanın kapısı açılır ve bir çift İtalyan deri ayakkabı belirir. Yatak daha fazlasını görmemi engelliyor ve uzuvlarım o kadar karışmış ki hareket edemiyorum.

Ama onun eğilip çömeldiğini izliyorum. Güçlü uyluklarını saran takım elbise pantolonu, göğsünü saran yakalı gömleği.

Kare çenesi mükemmel bir şekilde tıraşlanmış ve o kadar erkeksi ki, bir kızı ağlatabilir. Ama beni asıl etkileyen gözleri.

Onların sıcaklığı ve yoğunluğu içimi ateşe veriyor.

Ama aynı zamanda, onlarda çok tanıdık bir şeyler var. Vücudum tam anlamıyla bir düğüm halinde olmasaydı, muhtemelen bunu anlayabilirdim.

Bana bakıyor, kaşları yukarı kalkmış. "Vay vay vay. Bakın bakalım burada ne varmış?"

King of Damnation Amazon'da bulunabilir!

LAS VEGAS'IN EFENDİLERİ

Las Vegas'ın Kralları, Las Vegas'ın Efendileri dünyasının bir parçası!
Tamamlanmış Lords of Las Vegas serisini inceleyin!

TAMMY HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ

Tammy, Contemporary Dark and Steamy Billionaire Romance'ın karanlık ve çekici dünyasında yazma dürtüsüne karşı koyamayan, en çok satan Regency Romance romanlarının yazarıdır.

Kocası ve üç çocuğuyla Massachusetts'te yaşayan Tammy'nin en sevdiği maceralar kitaplarda anlatılanlardır, ancak ara sıra kendi maceralarını da yaşar!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM